

Na scénu vstoupil nový
mistrovský vypravěč.

MICHAEL J. SULLIVAN, SPISOVATEL

ANTHONY RYAN

PÍSEŇ KRVE

STÍN KRKAVCE: KNIHA PRVNÍ

BESTSELLER NEW YORK TIMES

HOST

PÍSEŇ
KRVĚ

ANTHONY RYAN

PÍSEŇ
KRVĚ

BRNO 2014

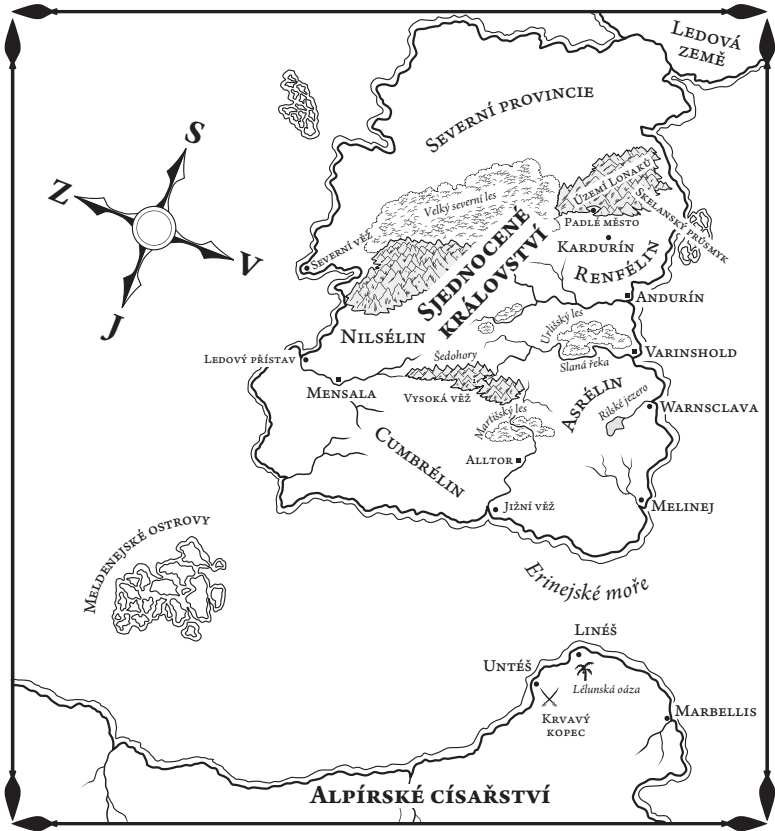
Blood Song: A Raven's Shadow novel I
Anthony Ryan

Copyright © 2011 by Anthony Ryan
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with The Berkeley
Publishing Group, a member of Penguin Group (USA) LLC,
a Penguin Random House Company

Map art copyright (Sjednocené království,
Alpírské císařství) © by Anthony Ryan
Map art copyright (hlavní mapa) © by Steve Karp,
based on an original by Anthony Ryan
Cover art © Dorothea Bylica, 2014
Translation © Jakub Kalina, 2014
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-452-2 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-453-9 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-454-6 (Formát MobiPocket)

*Věnováno tátovi, který mi nikdy
nedovolil nic vzdát*

ČÁST PRVNÍ

*Stín krkavce
halí mé srdce
a mrzne pod ním proud mých slz.*

SORDAJSKÁ BÁSEŇ, AUTOR NEZNÁMÝ

VERNIEROVY ZÁPISKY

Měl mnoho jmen. Přestože mu ještě nebylo třicet let, za svůj krátký život si vysloužil celou řadu titulů. Pro šíleného krále, který ho poslal vyhledat nás, byl rytířem, muži, kteří pod jeho vedením procházeli útrapami válek, ho nazývali Mladý jestřáb, jeho cumbrelínští nepřátelé mu neřekli jinak než Temný rytíř, a jak jsem se měl dozvědět mnohem později, pro tajemné kmeny z Velkého severního lesa byl znám jako Beral Shak Ur — Stín krkavce.

Moji lidé ho však znali jen pod jediným jménem a právě to mi opakovaně znělo v hlavě toho dopoledne, kdy ho přivezli do přístavu: Vrah Nadějného. Brzy zemřeš a já budu u toho, Vrahu Nadějného.

Ačkoli byl určitě vyšší než většina ostatních mužů, překvapeně jsem si uvědomil, že navzdory všem historkám, které o něm kolovaly, to není žádný obr. Rysy měl sice výrazné, ale jen těžko o něm bylo možno říct, že je přitažlivý. Tělo měl svalnaté, ale vůbec ne tolik, jak se o něm povídalo. Jediným rysem, který dostal všem legendám, byly jeho oči: černé jako uhel a pronikavé jako oči jestřába. Říkalo se, že jimi člověku dohlédne až do duše a že před jeho pohledem se žádné tajemství neschová. Nikdy jsem tomu nevěřil, ale když jsem ho teď viděl, pochopil jsem, proč tomu jiní uvěřili.

Vězeň byl obklopen příslušníky císařské armády, kteří se s kopími v rukou rozhlíželi přísnými pohledy po okolním davu. Přihlížející ovšem zůstávali v klidu. Zastavovali se a muže si prohlíželi, když ho vezli okolo, nijak ale nepokřikovali, nesnažili se vězně napadat ani po něm nic neházeli. Uvědomil jsem si, že toho muže znají. Na krátký čas vládl jejich městu a dovedl do něj cizí armádu, přesto jsem však v jejich tvářích neviděl žádný hněv ani touhu po pomstě. Většinou se tvářili zvědavě. Co tady dělá? A jak je možné, že je vůbec naživu?

Průvod se zastavil na molu a vězeň seskočil z koně, aby mohl být odveden k připravené lodi. Odložil jsem poznámky, vstal jsem ze svého místa na sudu s kořením a kývl na kapitána. „Uctívá poklona, pane.“

Kapitán, zkušený důstojník císařské armády s bledou jizvou na tváři, která se skvěla na jeho ebenové kůži typické pro obyvatele jižních oblastí císařství, mi pokývl v odpověď s nacvičenou zdvořilostí. „Lorde Verniere.“

„Věřím, že vaše cesta proběhla hladce.“

Kapitán pokrčil rameny. „Víceméně. V Jesserii jsme museli srazit pár hlav, tamní obyvatelé si chtěli mrtvolu Vraha Nadějného pověsit na věž kláštera.“

Zakroutil jsem nad tou neposlušností hlavou. Ve všech městech, kterými měl vězeň projíždět, byl vyhlášen císařský edikt, jehož obsah byl jednoznačný: Vrahu Nadějného nesmí nikdo ublížit. „Císař se o tom dozví,“ ujistil jsem ho.

„To je na vás, ale byla to jen maličkost.“ Pak se otočil k vězni. „Lorde Verniere, představuji vám císařského vězně Vélina Al Sornu.“

Úředně jsem na toho vysokého muže kývl, jeho jméno mi znělo v hlavě jako refrén. Vrah Nadějného, Vrah Nadějného... „Uctivá poklona, pane,“ přinutil jsem se k pozdravu.

Na okamžik se jeho černé oči střetly s mými. Byl to pronikavý a zkoumavý pohled. Napadlo mě, jestli přece jen není něco pravdy i na těch pošetilých pověrách o tom, že v pohledu onoho barbara je nějaké kouzlo. Skutečně viděl člověku až do duše? Od války kolovaly o Vrahu Nadějného a jeho záhadných schopnostech různé pověsti. Prý umí hovořit se zvířaty nebo řídit počasí a rozkazuje Bezejmenným. Jeho meč potřísněný krví padlých nepřátel se v boji nikdy nezlomí. A nejhorší je, že se svými lidmi vyzývá mrtvé a stýká se se stíny svých předků, aby na svět přivolal ty největší pohromy. Moc jsem těm povídačkám nevěřil a obhajoval jsem si své přesvědčení otázkou: kdyby Severané skutečně vládli tak mocnými kouzly, jak by potom mohli z našich rukou utrpět tak drtivou porážku?

„Pane.“ Vélín Al Sorna měl hrubý hlas a mluvil s těžkým přízvukem. Alpířtinu se naučil ve vězení a hlasivky měl nepochybně zhrublé od toho, jak celé roky překřikoval řinčení zbraní a řev padlých ve stovkách bitev, z nichž jedna mě připravila o mého nejbližšího přítele a naše císařství o budoucnost.

Obrátil jsem se ke kapitánovi. „Proč jste ho spoutali? Císař rozkázal, že s ním má být zacházeno uctivě.“

„Lidem se nelíbilo, když ho viděli bez pout,“ vysvětloval kapitán. „Vězeň sám navrhl, abychom předešli potížím a svázali ho.“ Přešel k Al Sornovi a pouta mu uvolnil. Vysoký muž si zjizvenýma rukama třel zápěstí.

„Lorde!“ ozval se výkřik z davu. Když jsem se otočil, uviděl jsem, že směrem k nám spěchá zavalitý muž v bílém rouchu. Od nezvyklé námahy byl celý zpocený. „Věnujte mi chvilku, prosím!“

Kapitán sáhl po šavli, ale Al Sorna se na toho tělnatého muže usmál. „Guvernére Aruane.“

Oblitoustlý muž se zastavil a utíral si pot z čela krajkovým kapesníkem. V levé ruce nesl dlouhý předmět zabalený v plátnu. Kývnutím pozdravil mě i kapitána, ale pak promluvil přímo k vězni. „Lorde. Nedoufal jsem, že vás ještě někdy uvidím. Daří se vám dobře?“

„Daří, guvernére. A vám?“

Zavalitý muž roztáhl prsty pravé ruky, krajkový kapesník mu visel na palci a na každém prstě se mu leskl prsten. „Už nejsem guvernér. Teď jsem jen obyčejný kupec. Obchody nejdou jako dřív, ale snažíme se.“

„Lorde Verniere,“ obrátil se Vélín Al Sorna ke mně. „Tohle je Holus Nester Aruan, bývalý guvernér města Liněše.“

„Těší mě, pane.“ Aruan se mým směrem mírně poklonil.

„Potěšení na mé straně,“ odpověděl jsem formálně. Takže tohle byl muž, jemuž Vrah Nadějného vzal město z rukou. Skutečnost, že se Aruan nestáhl z veřejného života, se po válce stala předmětem mnoha diskuzí, ale císař (kež ho bohové zachovají v jeho moudrosti a dobrotě) mu ve světle mimořádných okolností, jež se udály během okupace Vraha Nadějného, udělil milost. Ta se nicméně nevztahovala na jeho funkci guvernéra.

Aruan se otočil zpátky k Al Sornovi. „Těší mě, že se opět shledáváme. Psal jsem císaři a žádal jsem pro vás milost.“

„Já vím, váš dopis četli při procesu.“

Ze soudního zápisu jsem věděl, že Aruanův dopis, jímž se jeho pisatel vystavil velkému riziku, patřil k důkazům o neobvyklých projevech velkorysosti a milosti Vraha Nadějného během války. Císař si vše trpělivě vyslechl a pak prohlásil, že vězeň je souzen za své zločiny, nikoli za své zásluhy.

„Vaše dcera se má dobře?“ zeptal se vězeň Aruana.

„Moc dobře, letos v létě se vdala. Vzala si neschopného syna lodáře, ale co má ubohý otec dělat? Díky vám je aspoň naživu, aby mi mohla zlomit srdce.“

„To rád slyším. O té svatbě samozřejmě, ne o vašem zlomeném srdci. Nemám pro ni ovšem žádný dárek kromě přání všeho dobrého.“

„Já vlastně sám přišel s dárkem, lorde.“

Aruan podal Vrahu Nadějného s vážným výrazem a oběma rukama dlouhý předmět zabalený v plátnu. „Slyšel jsem, že ho budete brzy zase potřebovat.“

Seveřan na okamžik viditelně zaváhal, pak si vzal balíček a zjizvenýma rukama ho rozvázal. Pod plátnem se skrýval neobvyklý meč. Ostří kryté pochvou měřilo necelý yard a bylo úplně rovné, na rozdíl od zahnutých čepelí, které upřednostňovali alpirští vojáci. Rukojet chránila jednoduchá kruhová záštita a jedinou ozdobu celé zbraně představovala prostá ocelová hlavice. Jílec i pochva byly poseté řadou škrábanců a vrypů vypovídajících o letech intenzivního používání. Rozhodně to nebyla ceremoniální zbraň a já si s hrůzou uvědomil, že to je jeho meč. Meč, který k našim břehům přivezl on. Meč, který z něj udělal Vraha Nadějného.

„Vy jste si ho nechal?“ koktal jsem zděšeně směrem k Aruanovi.

Tělnatý muž se ke mně otočil s ledovým pohledem. „Má čest mi nic jiného nedovolila, pane.“

„Děkuji vám,“ řekl Al Sorna dřív, než jsem stihl znovu vyjádřit své rozhořčení. Potěžkal meč v ruce a já si všiml, jak kapitán gardy ztuhl, když Al Sorna zbraň povytáhl z pochvy a přejel palcem po čepeli. „Pořád je ostrý.“

„Dobře jsem se o něj staral. Pravidelně jsem ho olejoval a brousil. Mám ještě jednu drobnost.“ Aruan natáhl ruku. V jeho dlani ležel rubín, pečlivě broušený drahokam střední velikosti, nepochybně jeden ze vzácnějších klenotů z rodinné sbírky. Znal jsem příčinu Aruanovy vděčnosti, ale jeho očividná náklonnost k tomu barbarovi i hrozivá přítomnost meče mě stále znepokojovaly.

Al Sorna s rozpačitým výrazem vrtěl hlavou. „Guvernére, to nemohu...“

Přistoupil jsem k němu blíž a tiše jsem mu připomněl: „Prokazuje vám větší čest, než si zasloužíte, Seveřane. Když odmítnete, urazíte ho a sám se znemožníte.“

Probodl mě svýma černýma očima a pak se usmál na Aruana: „Takovou velkorysost nemohu odmítnout.“ Vzal si drahokam. „Budu ho bedlivě střežit.“

„Doufám, že ne,“ odpověděl Aruan se smíchem. „Muž si drahokam ponechává jen tehdy, když ho nepotřebuje prodat.“

„Vy tam!“ křikl hlas z lodě zakotvené kousek od nás. Byla to poměrně velká meldenejská galéra, podle počtu vesel a šířky trupu šlo spíš o nákladní

lod' než o jeden z jejich bájných válečných korábů. Z přídě na nás mával podsaditý muž s hustým černým plnovousem. Červený šátek na jeho hlavě prozrazoval, že to je kapitán. „Odvedte Vraha Nadějného na palubu, vy alpirští psi!“ zařval s typickou meldenejskou zdvořilostí. „Jestli tam budete ještě chvíli postávat, přijde odliv!“

„Je čas vydat se na cestu k ostrovům,“ upozornil jsem vězně a začal si sbírat své věci. „Neměli bychom si kapitána pohněvat.“

„Takže je to pravda?“ zeptal se Aruan. „Jedete na ostrovy bojovat o lady?“ Tón jeho hlasu se mi moc nelíbil, zněl až příliš obdivně.

„Je to pravda.“ Vrah Nadějného Aruanovi pevně stiskl ruku, kývl na kapitána císařské armády a pak se obrátil ke mně. „Lorde. Půjdeme?“

„Možná seš jeden z prvních, kdo císaři každé den líbaj nohy, ty pisálku,“ zabodl mi kapitán prst do hrudi, „ale tahle lod' je můj království. Dávej si na mě pozor, protože bys taky moh celou plavbu strávit připoutanej k hlavnímu stěžni.“

Zrovna nás dovedl do naší „kajuty“, kterou nám pomocí látkových zástěn vyhradili přímo v nákladovém prostoru lodi, nedaleko přídě. Pach mořské vody se tady mísil s těžkou, nasládlou směsicí vůně ovoce, sušených ryb a spousty druhů koření, jímž je říše proslulá. Měl jsem co dělat, abych se z toho nepozvracel.

„Jsem lord Vernier Ališi Someren, císařský kronikář, První z Učených a ctěný služebník císaře,“ zahuhlal jsem zpoza kapesníku, který jsem si přidržoval u nosu. „Jsem také vyslanec Rady Loďářů a oficiální doprovod císařského vězně. Jestli se mnou nebudete nakládat uctivě, vy piráte, vmžiku přivolám na palubu dvacítku mužů, kteří vás zbičují před vaší posádkou.“

Kapitán se ke mně naklonil. Ač se to zdálo neuvěřitelné, jeho dech páchl ještě hůř než nákladový prostor. „Tak tady budu mít jednadvacet mrtvol, který na moři předhodím velrybám, ty pisálku.“

Al Sorna dloubl nohou do jedné z dek rozložených na podlaze a zběžně se rozhlédl. „Tohle nám bude stačit. Budeme potřebovat jen něco k jídlu a vodu.“

Vzteky se mi napřímily všechny chlupy na těle. „Vy vážně uvažujete o tom, že budeme spát v téhle krysí díře? Vždyť je to tady odporné.“

„Měl byste si vyzkoušet vězení. Tam je taky spousta krys.“ Pak se obrátil ke kapitánovi. „Nádrž s vodou je na přední palubě?“

Kapitán si obtloustlým prstem probíral hustý plnovous, pozoroval toho vysokého muže a bezpochyby uvažoval, jestli si z něj dělá legraci a jestli by ho dokázal zabít, kdyby musel. Na alpířském severním pobřeží mají jedno přísloví: klidně se otoč zády ke kobře, ale nikdy ne k Meldenejci. „Takže ty seš ten, co se má bít se Štítem? V Ildere na tebe vypsalí kurz dvacet ku jedný. Myslíš, že bych si na tebe měl vsadit? Štít je ten nejlepší šermíř na ostrovech, prej dokáže šavlí přeseknout mouchu vejpuř.“

„Taková pověst mluví za vše.“ Vélín Al Sorna se usmál. „Tak kde je ta nádrž?“

„Je tamhle. Máte jednu kalabasu na den, víc ne. Nenechám svou posádku bez vody kvůli takovým dvěma, jako jste vy. Jídlo dostanete v kuchyni, jestli vám nevadí jíst se spodinou.“

„Bezpochyby už jsem jedl i s horšími. Jestli potřebujete pomoc u vesel, nabízím se.“

„Už jsi někdy vesloval?“

„Jednou.“

Kapitán na to jen zabručel: „My to zvládnem.“ Otočil se k odchodu a přes rameno k nám ještě zamumlal: „Do hodiny vyplujem. Ne abyste někde překáželi, dokud se nedostaneme z přístavu.“

„Ten ostrovní barbar!“ soptil jsem, zatímco jsem si vybaloval svoje věci a rozprostíral před sebou brky a inkoust. Ještě než jsem se posadil na deku, abych napsal dopis pro císaře, podíval jsem se, jestli pod ní nejsou nějaké krysy. Chystal jsem se císaři podrobně vylíčit, jak mě pirát urazil. „Ten už v žádném alpířském přístavu nezakotví, to si pamatujte.“

Vélín Al Sorna se posadil a opřel se o stěnu lodního trupu. „Mluvíte mým jazykem?“ zeptal se řečí Severanů.

„Studoval jsem mnoho jazyků,“ odpověděl jsem mu zrovna tak. „Sedmi hlavními jazyky císařství mluvím plynně a ovládám ještě pět dalších.“

„Ohromující. Znáte jazyk Sordajů?“

Zvedl jsem hlavu od pergamenu. „Sordajů?“

„Kmen Sordajů z Velkého severního lesa. Slyšel jste o něm?“

„Moje znalosti severských barbarů jsou velmi omezené. Přesto ale necítím potřebu si je jakkoli doplňovat.“

„Přestože jste učený muž, zdá se, že si ve své nevědomosti libujete.“

„Věřím, že teď mluvím za celý náš národ, když řeknu, že bychom si přáli, abyste vy nevěděli o nás.“

Muž naklonil hlavu na stranu a prohlížel si mě. „Slyším z vašeho hlasu nenávist.“

Nevšímal jsem si ho a můj brk rychle kmital po pergamentu, když jsem sepisoval formální úvod dopisu pro císaře.

„Vy jste ho znal, že?“ pokračoval Al Sorna.

Můj brk se zastavil. Přesto jsem mu nepohlédl do očí.

„Znal jste Nadějného.“

Odložil jsem brk a vstal jsem. Najednou se mi ten puch a blízkost tohoto barbara zdály nesnesitelné. „Ano, znal jsem ho,“ zavrčel jsem. „Znal jsem ho jako toho nejlepšího mezi námi. Vím, že by to byl nejskvělejší císař, jakého tahle země kdy poznala. Ale to není důvod mojí nenávisti, Severane. Nenávídím vás proto, že jsem Nadějného znal jako svého přítele a vy jste ho zabil.“

Pak jsem rozzlobeně odkráčel a vystoupal po schůdcích na palubu. Snad poprvé v životě jsem si přál být válečníkem, mít paže samý sval a srdce jako z kamene. Přál jsem si moci tasit meč a vykonat krvavou pomstu. Jenže to nebylo nic pro mě. Byl jsem sice štíhlý, ale ne silný, byl jsem pohotový, ale nikoli bezcitný. Zkrátka žádný válečník. A nepříslušelo mi vykonat pomstu. Pro svého přítele jsem mohl udělat jedině: být svědkem smrti jeho vraha a pořádit o jeho konci zápis k potěše našeho císaře a věčné pravdě našeho archivu.

Zůstal jsem na palubě několik hodin. Stál jsem opřený o zábradlí a pozoroval, jak se nazelenalé vody alpského severního pobřeží mění v sytou modř Erinejského moře poté, co loďmistr začal veslařům udávat rytmus a loď vyplula. Když jsme se dostali do dostatečné vzdálenosti od pobřeží, kapitán přikázal rozvinout hlavní plachtu, načež naše rychlost ještě stoupla. Ostrá příď lodi si razila cestu mírnými vlnkami a předová figura, tradiční meldenejská socha okřídleného hada, jednoho z bezpočtu jejich mořských božstev, se svými vyceněnými zuby zakusovala do vodní tříště. Když po dvou hodinách veslování loďmistr vyhlásil přestávku, muži zatáhli vesla a odpochovali se najíst. Na palubě zůstal denní hlídač, který měl na

starosti ovládní lanoví a další nikdy nekončící činnosti provázející život na lodi. Několik mužů mi věnovalo jeden či dva pohledy, ale nikdo se se mnou nedal do řeči, za což jsem jim byl vděčný.

Když jsme z přístavu urazili několik námořních mil, výkřik z hlídkového koše nás upozornil na černé ploutve protínající zvlněnou hladinu. „Kosatky!“

Pohybovaly se tak rychle, že jsem je ani nedokázal spočítat. Občas se některá z nich vynořila na hladinu, vypustila oblak vodní tříště a hned zase zmizela pod vodou. Teprve když jsme k nim připluli blíž, plně jsem si uvědomil, jak jsou obrovské. Na délku měly přes dvacet stop. Už dřív jsem v jižních mořích viděl delfíny, stříbrná hravá stvoření, která se dokázala naučit jednoduché triky. Kosatky ale byly jiné, jejich mohutné tmavé siluety míhající se pod vodou na mě působily až hrozivě, jako připomínka lhostejné krutosti přírody. Lodníci to však zjevně vnímali jinak, pokřikovali na ně od zábradlí, jako by zdravili staré kamarády. Dokonce i kapitán aspoň na chvíli odhodil svůj věčně zamračený výraz.

Jedna z kosatek vyskočila v působivém závoji mořské pěny nad hladinu, zatočila se ve vzduchu a dopadla zpátky do vody tak tvrdě, až to otrásllo lodí. Meldenejci řvali nadšením. Milý Seliesene, pomyslel jsem si, jakou báseň bys asi napsal k uctění takové krásy.

„Jsou pro ně posvátné.“ Když jsem se otočil, uviděl jsem, že vedle mě stojí u zábradlí Vrah Nadějného. „Věří, že když nějaký Meldenejec zemře na moři, kosatky jeho duši donesou až do nekonečného oceánu za hranici světa.“

„Jenom pověry,“ odfrkl jsem si.

„Vaši lidé mají také své bohy, ne snad?“

„Moji lidé ano, ale já ne. Bohové jsou jen mýty, pohádky pro děti.“

„S takovými slovy by vás v mojí zemi přivítali s otevřenou náručí.“

„Teď však nejsme ve vaší zemi, Seveřane. A jak doufám, nikdy se do ní ani nepodívám.“

Z moře vyskočila další kosatka, vznesla se snad deset stop nad hladinu a pak se zase zanořila. „Ale je to zvláštní,“ uvažoval Al Sorna. „Když jsme se tudy plavili my, kosatky si našich lodí nevšímaly a šly jen za Meldenejci. Možná vyznávají stejnou víru.“

„Možná,“ odvětil jsem. „Nebo oceňují jídlo zadarmo.“ Kývl jsem směrem k přídi, odkud kapitán házel do moře lososy. Kosatky je chytaly tak rychle, že jsem je ani nestačil sledovat.

„Proč jste tady, lorde Verniere?“ zeptal se Al Sorna. „Proč vás sem císař poslal? Nejste přece žádný vězeňský dozorce.“

„Císař laskavě vyhověl mé žádosti, abych mohl přihlížet vašemu souboji. A po něm samozřejmě doprovodit lady Emeren domů.“

„Chcete vidět moji smrt.“

„Jsem tady proto, abych tuto událost zapsal pro císařský archiv. Jsem přece císařský kronikář.“

„To už o vás vím. Můj žalárník Geriš velmi obdivoval vaši kroniku o válce s mým lidem. Tvrdil, že to je nejlepší dílo celé alpirské literatury. Na muže, který tráví život ve vězení, toho znal opravdu hodně. Celé hodiny sedával před mojí celou a předčítal mi stránku za stránkou, hlavně o bitvách, ty se mu hodně líbily.“

„Pečlivý průzkum tématu je klíčem k práci historika.“

„Škoda, že vy jste to celé popletl.“

Znovu jsem zalitoval, že nemám sílu válečníka. „Popletl?“

„Hodně.“

„Aha. Byl byste tak laskav a popsal mi ze svého barbarského pohledu, které části byly tak popletené?“

„Podrobnosti jste měl většinou správně. Až na to, že jsem podle vás velel Vlčí legii. Ve skutečnosti to byl Tricátý pátý pěší regiment, známý mezi vojáky jako Vlčí běžci.“

„Jakmile se vrátím do hlavního města, postarám se, aby co nejrychleji vyšlo opravené vydání,“ odsekl jsem suše.

Al Sorna zavřel oči a ponořil se do vzpomínek. „Invaze krále Januse na severní pobřeží byla pouhým prvním krokem v jeho velkém plánu, kterým bylo dobytí celého císařství.“

Byla to doslovná citace. Jeho paměť mě ohromila, ale současně jsem cítil, že tím chce poukázat na nějakou další chybu. „Pouhé konstatování. Přišli jste nám ukrást naši zemi. Janus byl šílenec, jestli si myslel, že mu něco takového může vyjít.“

Al Sorna zavrtěl hlavou. „Přišli jsme dobytý přístavy na severním pobřeží. Janus chtěl ovládnout obchodní cesty v Erinejském moři. A nebyl to žádný šílenec. Byl starý a zoufalý, ale ne šílený.“

Litost, kterou jsem slyšel v jeho hlase, mě překvapila. Janus byl přece velký zrádce, byla to součást příběhu Vraha Nadějného. „A jak je možné, že tak dobře znáte jeho úmysly?“

„Pověděl mi o nich.“

„Pověděl vám o nich?“ To mě rozesmálo. „Rozeslal jsem tisíce dopisů s otázkami všem velvyslancům a vysoce postaveným mužům v království, na něž jsem si dokázal vzpomenout. A těch několik, kteří se obtěžovali mi odpovědět, se shodlo na jediné věci: Janus se nesevěřil se svým plánem nikomu, dokonce ani svojí rodině.“

„A přesto tvrdíte, že chtěl dobýt celou vaši zemi.“

„To je pouhá dedukce opodstatněná dostupnými důkazy.“

„Opodstatněná možná, ale špatná. Janus měl srdce krále, tvrdé a chladné, když bylo třeba. Ale nebyl hamižný ani to nebyl žádný snilek. Dobře věděl, že království nedokáže shromáždit tolik mužů ani financí, aby dokázalo dobýt celé císařství. Šli jsme po přístavech. Podle něj to byla jediná cesta, jak naší zemi zajistit budoucnost.“

„Proč by něco takového prozrazoval právě vám?“

„Měli jsme... takový zvláštní vztah. Pověděl mi spoustu věcí, které by neřekl nikomu jinému. U některých jeho rozkazů jsem žádal vysvětlení předtím, než jsem je uposlechl. Ale občas si prostě jen potřeboval s někým promluvit. I králové se někdy cítí osamocně.“

Cítil jsem, jak ve mně hlodá zvědavost. Ten Seveřan věděl, že lačním po všech informacích, které mi může dát. Můj respekt k němu rostl, stejně jako nenávisť. Zneužíval mě, chtěl, abych sepsal jeho příběh. Proč, to jsem neměl tušení. Tušil jsem, že to má nějakou souvislost s Janusem a soubojem, který ho čekal na ostrovech. Možná se jen potřeboval před svým koncem vyzpovídat, zanechat po sobě pravdivé svědectví o svém životě, aby do historie vstoupil i jinak než jen jako Vrah Nadějného. Byl to jeho poslední pokus napravit pověst svoji i svého krále.

Protahoval jsem ticho mezi námi, pozoroval kosatky, dokud nesežraly všechny lososy a nezmizely na východě. Nakonec, když se slunce začalo sklánět k obzoru a stíny se prodlužovaly, jsem ho vyzval: „Tak vyprávějte.“

KAPITOLA JEDNA

Toho rána, kdy Vélínův otec chlapce odvezl do kláštera Šestého řádu, se u země válela hustá mlha. Vélín seděl před otcem, rukama svíral hrušku sedla a vychutnával si tu radost. Otec ho na koni moc často nevozil.

„Kam pojedeme, lorde?“ zeptal se otce, když za ním šel ke stáji.

Vysoký muž na to nic neřekl, ale na kratičkou chvíli zaváhal, než osedlal jednoho ze svých koní. Vélín byl zvyklý, že otec na jeho otázky často neodpovídá, takže si z toho nic nedělal.

Odjížděli od domu a koňské podkovy zvonily o uliční dlažbu. Po chvíli projeli severní bránou, okolo které vzduch hnilobně páchl od pomalu tlejících těl v zavěšených klecích. Vélín se naučil neptat se, co ti lidé udělali, že si zasloužili takový trest. Na tuto otázku mu otec vždy ochotně odpověděl a Vélín se pak po těch příbězích v noci budil celý zpocený a v slzách, natahoval při každém zvuku za oknem a čekal, kdy si pro něj přijdou zločinci nebo povstalci nebo Nevěřící posedlí Temnými silami.

Za hradbami dlažbu vystřídala tráva. Otec pobídl koně nejprve do klusu, pak do trysku a Vélín se nadšeně smál. Na chvíli se za svoji radost zastyděl. Jeho matka zemřela teprve před dvěma měsíci a otcův zármutek halil celou domácnost jako černý plášť. Sloužící byli vystrašení a návštěvy přicházely jen zřídka. Jenže Vélínovi bylo pouhých deset let a smrt vnímal očima dítěte: matka mu chyběla, ale její skon pro něj byl záhadou, největším tajemstvím světa dospělých. Sice pro ni plakal, nevěděl však proč. A tak dál kradl kuchaři pečivo a hrál si na dvoře s dřevěnými meči.

Po několika minutách trysku otec koně zastavil. Vélínovi to nestačilo, nejradši by takto jezdil celou věčnost. Zastavili před velkou železnou bránou. Byla vysoká, vyšší než tři muži nad sebou, i kdyby měl každý z nich na hlavě ještě přílbu s bodcem. Na vrcholu brány stála železná soška válečníka, který si na hrudi přidržoval meč obrácený

hrotem k zemi a místo obličejů měl jen holou lebku. Na obě strany se táhly hradby, které dosahovaly skoro stejné výšky jako brána. Vlevo visel na dřevěném trámu mosazný zvon.

Vélinův otec sesedl z koně a pak sundal i jeho.

„Kde to jsme, lorde?“ zeptal se Vélin. Měl pocit, že křičí, ačkoli ve skutečnosti skoro šeptal. Ticho a mlha ho děsily, nelíbila se mu ani brána, ani soška na jejím vrcholu. S dětskou jistotou věděl, že její prázdné očníce jsou plné lži a podvodu. Sledovala je a čekala.

Otec neodpověděl. Vytáhl z opasku dýku a rukojetí udeřil do zvonu. Jeho zvuk zněl v okolním tichu jako výbuch. Vélin si rukama zakryl uši, dokud neutichl. Když vzhlédl, otec stál přímo před ním.

„Véline,“ oslovil ho drsným hlasem válečníka. „Vzpomínáš si na úsloví, které jsem tě učil? Naše rodinné krédo?“

„Ano, lorde.“

„Pověz mi ho.“

„V loajalitě je naše síla.“

„Správně. V loajalitě je naše síla. Nezapomeň na to. Nezapomeň, že jsi můj syn a že si přeji, abys tady zůstal. Na tomto místě se naučíš řadu věcí, stane se z tebe bratr Šestého řádu. Ale vždy budeš mým synem a jednou moje přání oceníš.“

Zpoza brány se ozvalo zachrastění šterku a Vélin sebou polekaně trhl, když spatřil skrz mříže vysokou postavu v plášti. Čekala na ně. Obličej měla skrytý v mlze, ale Vélin se ošival v tušení, že si ho prohlíží a hodnotí ho. Vzhlédl k otci. Díval se na vysokého statného muže s šedivějším plnovousem a hlubokými vráskami ve tváři i na čele. V jeho výrazu ale bylo něco nového, něco, co Vélin neznal a nedokázal pojmenovat. Později totéž spatří v obličejích tisíců dalších mužů a už bude vědět, že to je starý přítel: strach. Překvapilo ho, jak měl otec nezvykle tmavé oči, tmavší než matka. Takto si ho bude pamatovat po celý život. Pro ostatní bude Pán bitev, První královský rytíř, hrdina od Beltrianu, králův zachránce a otec slavného syna. Pro Vélina už navždy zůstane jen ustrašeným mužem, který svého syna opustil u brány kláštera Šestého řádu.

Cítil, jak mu otec tiskne svoji velkou dlaň na záda. „Teď jdi, Véline. Jdi za ním. Neublíží ti.“

Lháři! pomyslel si Vélín rozčileně, zatímco ho otec tlačil směrem k bráně. Jak se postava v plášti blížila k nim, její obličej se stával zřetelnějším. Byl dlouhý a úzký, s tenkými rty a bledě modrýma očima. Vélín se přistihl, že do nich upřeně hledí. Muž mu pohled opětoval, jeho otce si ani nevšiml.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ Jeho hlas zněl měkce, skoro jako povzdech v mlze.

Vélín nikdy nepochopil, jak docílil toho, aby se mu nechvěl hlas. „Vélín, pane. Vélín Al Sorna.“

Tenké rty se roztáhly do úsměvu. „Já nejsem žádný pán, chlapče. Jsem Gainyl Arlyn, Princip Šestého řádu.“

Vélín si vybavil všechny ty hodiny etikety, které mu dávala matka. „Omlouvám se, Principe.“

Za sebou Vélín zaslechl zarehtání. Když se ohlédl, uviděl, že otec odjíždí. Kůň se rychle ztrácel v mlze, jeho kopyta bušila do měkké půdy, až nakonec úplně utichla.

„Nevrátí se, Vélíne,“ oslovil ho Princip, teď už bez úsměvu. „Víš, proč tě sem přivedl?“

„Abych se naučil spoustu věcí a stal se bratrem Šestého řádu.“

„Přesně tak. Ale nikdo, ať je to chlapec, nebo muž, nesmí vejít dovnitř, pokud to není jeho vlastní volba.“

Vélín najednou pocítil silné nutkání utéct do mlhy. Uteče. Přidá se k nějaké bandě lapků, bude žít v lese, prožije řadu velkých dobrodružství a bude předstírat, že je sirotek... *V loajalitě je naše síla.*

Princip měl v očích lhostejný pohled, ale Vélínovi bylo jasné, že ho má dokonale přečteného. Později uvažoval, kolik z těch chlapců, které sem jejich zrádní otcové nalákali nebo přitáhli násilím, skutečně uteklo, a pokud už to udělali, zda toho někdy litovali.

V loajalitě je naše síla.

„Mým přáním je vejít, Principe,“ odpověděl. V očích měl slzy, ale rychle je zaplašil mrkáním. „Přál bych si naučit se spoustu věcí.“

Princip odemkl bránu. Vélín si všiml, že má ruce celé zjizvené. Když se brána otevřela dokořán, pozval Vélína dovnitř. „Pojď, malý jestřábe. Teď jsi naším bratrem.“

Vélin brzy pochopil, že klášter Šestého řádu ve skutečnosti není žádný klášter, ale pevnost. Když ho Princip vedl k hlavnímu vchodu, tyčily se nad ním žulové zdi jako útesy. Po hradbách přecházely tmavé postavy ozbrojené luky a shlížely na něj očima schovanými v mlze. Vstup zdobil klenutý portál. Když se zvedla padací mříž, aby mohli vejít dovnitř, dva lučištníci na hlídce, oba zhruba sedmnáctiletí učedníci, pozdravili Principa uctivou poklonou. Ten si jich skoro ani nevšiml a vedl Vélinea skrze nádvoří, kde další chlapci zametali dlažbu posetou slámou a z kovářské dílny se ozývaly rány kladiva. Vélin už v životě několik hradů viděl, rodiče ho jednou vzali dokonce do královského paláce, kde se navlečený ve svých nejlepších šatech znuděně vrtěl, zatímco Princip Prvního řádu pěl ódy na velikost králova srdce. Jenže královský palác byl jasně osvětleným bludištěm plným soch a gobelínů a leštěného mramoru a rytířů v brnění, které se lesklo jako zrcadlo. Královský palác nepáchl hnojem a kouřem a nebyly v něm stovky dveří, jež všechny bezpochyby ukrývaly tajemství, o nichž by malý kluk neměl nic vědět.

„Pověz mi, co víš o našem řádu, Véline,“ vybídl ho Princip, když ho vedl k hlavní obytné věži.

Vélin si vzpomněl na matčiny hodiny: „Šestý řád drží meč spravedlnosti a potírá nepřátele Víry a království.“

„Výborně.“ Princip zněl překvapeně. „Jsi vzdělaný. Co je ale výsadou pouze našeho řádu?“

Vélin přemýšlel o správné odpovědi, až vešli do hlavní věže, kde uviděl dva asi dvanáctileté chlapce šermující dřevěnými meči. Jasanové dřevo o sebe skřípalo, když oba v rychlém sledu bodali, sekali a kryli se. Chlapci bojovali v kruhu nakresleném bílou křídou; vždy když se jeden z nich přiblížil k okraji kruhu, učitel, vychrtlý muž s vyholenou hlavou, ho šlehl bičem. Oni si těch ran skoro nevšimli, soustředili se jen na boj. Pak jeden z chlapců přehnal svůj výpad a dostal zásah do hlavy. V šoku vrávoravě ustupoval, z rány mu crčela krev, až nakonec těžce dopadl na zem za hranici kruhu, za což od učitele schytl další ránu bičem.

„Bojujete,“ obrátil se Vélin k Principovi. Při pohledu na to násilí a krev se mu divoce rozbušilo srdce.

„Ano.“ Princip se zastavil a podíval se na něj. „Bojujeme. Zabíjíme. S šípy a ohněm odvážně zdoláváme hradby pevností. Stavíme se proti

běžícím koňům a napřaženým halapartnám. Prodíráme se bludištěm kopí a oštěpů, abychom svým nepřátelům ukradli jejich vlajku. Ano, Šestý řád bojuje, ale za co?”

„Za království.“

Princip si podřepl, aby měl obličej stejně vysoko jako Vélín. „Ano, za království, ale co je ještě víc než království?”

„Víra?”

„Zníš nejistě, malý jestřábe. Možná nakonec nejsi tak vzdělaný, jak jsem si prve myslel.“

Instruktor zatím v záplavě nadávek vytáhl poraženého chlapce na nohy. „Ty neschopný, líný flákači! Hned se tam vrať. A jestli ještě jednou spadneš, postarám se, abys už nevstal.“

„Víra je spojením našich dějin a našeho vědění,“ citoval Vélín. „Když vstoupíme za hranice světa, naše podstata se spojí s dušemi Zemřelých, kteří nám poskytnou své rady do tohoto života. My jim na oplátku věnujeme naše pocity a víru.“

Princip zvedl obočí. „Katechismus znáš dobře.“

„Ano, pane. Matka mě často vyučovala.“

Princip se zamračil. „Tvoje matka...“ Pak se odmlčel a jeho výraz se znovu proměnil v tu nečitelnou masku. „O matce bys už neměl mluvit. Ani o otci, ani o jiných členech své rodiny. Jedinou tvojí rodinou je teď řád. Patříš k řádu. Rozumíš?”

Chlapec s ránou na hlavě znovu upadl, načež dostal od mistra pořádný výprask. Bič se zvedal a zase dopadal v pravidelném rytmu a mistrova kostnatá tvář sotva prozrazovala nějaké pocity. Stejný výraz Vélín viděl u otce, když vzal řemen na jednoho ze svých psů.

Patříš k řádu. K jeho překvapení se mu srdce uklidnilo a on odpověděl Principovi naprosto pevným hlasem. „Rozumím.“

Mistr se jmenoval Sollis. Měl štíhlou, větrem ošlehanou postavu a kozí oči: šedivé, chladné a pronikavé. Krátce na Vélína pohlédl a zeptal se ho: „Víš, co je to mršina?”

„Ne, pane.“

Mistr Sollis k němu přistoupil blíž a naklonil se nad něj. Vélinovo srdce přesto dál odmítalo tlouct rychleji. Při pohledu na kostnatého mistra bičujícího chlapce na podlaze se jeho strach proměnil ve vroucí hněv.

„To je mrtvé maso, chlapče,“ vysvětlil mu mistr Sollis. „Maso nechané na bitevním poli, které rozklovou havrani a rozkoušou křesy. Přesně to tě čeká, chlapče. Mrtvé maso.“

Vélin na to nic neřekl. Sollis se snažil probodnout ho svýma kozíma očima, ale nerozpoznal na něm ani špetku strachu. Mistr Vélina rozčílil, ne vystrašil.

Pokoj, který se nacházel v podkroví severní věže, s ním sdílelo deset dalších chlapců. Všichni byli zhruba stejně staří, někteří stýskavě pofňukávali, jiní se neustále usmívali představě, že nyní jsou z dohledu rodičů. Sollis jim přikázal, aby se srovnali do řady, a švihl bičem po obtloustlém chlapci, který se pohyboval moc pomalu. „Hni sebou, ty prasečí hlavo.“

Jednoho po druhém si je prohlížel a ke každému přistoupil blíž, aby ho nějak ponižil. „Jméno?“ vyštěkl na vysokého světlovlasého chlapce.

„Nortah Al Sendal, pane.“

„Oslovujete mě mistře, ne pane, ty blbečku.“ Pak popošel dál. „Jméno?“

„Barkus Ješua, mistře,“ odpověděl obtloustlý chlapec, po němž muž prve šlehl bičem.

„Vidím, že v Nilsélinu pořád ještě chovají tažné koně.“

A tak pokračoval, dokud je nezesměšnil všechny. Nakonec o kousek ustoupil a krátce k nim promluvil. „Není pochyb o tom, že vaši příbuzní měli různé důvody, proč vás sem poslali,“ začal Sollis. „Chtěli z vás mít hrdiny, chtěli, abyste proslavili jejich jméno, chtěli se s vámi vychloubat u piva nebo při tahu po bordelech nebo se prostě jenom chtěli zbavit ufnukaného spratka. Ať to bylo jakkoli, teď na ně zapomeňte. Kdyby o vás stáli, nebyli byste tady. Teď patříte nám, patříte k řádu. Naučíte se bojovat, budete zabíjet nepřátele království a Víry, dokud jednoho dne sami nezemřete. Na ničem jiném už nezáleží. Nesmíte se ničím nechat rozptylovat. Nemáte žádnou rodinu, žádné sny, žádné ambice, jen řád.“

Pak jim rozkázal, aby si vzali hrubé bavlněné pytle ležící na postelích a seběhli s nimi po bezpočtu schodů až na nádvoří a do stájí, kde si je v záplavě ran bičem naplnili slámou. Vélín si byl jistý, že dostal bičem víckrát než všichni ostatní, a podezíral Sollise, že ho tlačí ke starší a zvlhlejší slámě. Když měli pytle plné, hnal je bičem zpátky do věže, kde si je položili na dřevěné rámy, které jim měly sloužit jako postele. Pak běželi znovu dolů, až do sklepení pod hlavní věží. Tam je Sollis seřadil. Jak ztěžka oddechovali, v ledovém vzduchu se jim u úst tvořily obláčky páry. Sklepení se zdálo hodně velké, cihlová klenba mizela všemi směry v temnotě. Vélina znovu začal popadat strach, když se podíval do bezedné a výhruzně působící tmy.

„Koukej dopředu!“ Sollisův bič mu na paži zanechal další šrám a on jen tak tak polkl bolestivý vzlyk.

„Nová sklizeň, mistře Sollisi?“ zahlaholil veselý hlas. Ze tmy se vynořil rozložitý muž, který v ruce veliké jako šunka držel petrolejku. Vélín ještě nikdy neviděl muže, který by se zdál širší než delší. Pupek schovával pod obrovským pláštěm, tmavě modrým jako pláště ostatních mistrů, na prsou však měl vyšitou rudou růži. Plášť mistra Sollise ničím ozdobený nebyl.

„Spíš další hromada plevele, mistře Gréline,“ povzdechl si Sollis rezignovaně směrem k rozložitému muži.

Grélinův masitý obličej se na chvilku rozsvítil úsměvem. „Jaké to ale mají štěstí, že je svěřili právě vám.“

Na chvíli zavládlo ticho a Vélín vycítil napětí panující mezi oběma muži. Zaujalo ho, že to nakonec byl Sollis, kdo promluvil jako první: „Potřebují pořádný výcvik.“

„No samozřejmě.“ Grélin si je šel prohlédnout blíž. Na muže jeho rozměrů se pohyboval až překvapivě lehce, jako by plul nad dlážděnou podlahou. „Malí válečníci potřebují do budoucích bitev pořádné vybavení.“ Pořád se ještě usmíval, ale když si je prohlížel, Vélín si všiml, že v očích žádné veselí nemá. Znovu si vzpomněl na otce a na jeho výraz, když vyrazili na koňský trh a jeden z chovatelů se ho snažil přesvědčit, aby koupil jeho koně. Otec zvíře obcházel a vysvětloval Vélinovi, jak poznat dobrého koně, jak tloušťka svalů prozrazuje, jestli bude silný ve válečné vřavě nebo příliš pomalý v běhu, jak odhalit

toho nejlepšího koně podle jeho duše. „Je to v očích, Véline,“ řekl mu. „Podívej se, jestli má ten kůň v očích jiskru.“

Bylo to snad to, po čem teď u nich mistr Grélin pátral, jiskra v očích? Něco, co by prozradilo, jací budou v běhu nebo v bitevní vřavě?

Grélin se zastavil u drobného chlapce, který se jmenoval Kenis a zatím si od Sollise vytrpěl jedny z nejhorších urážek. Grélin na něj upřeně shlížel, chlapec se pod jeho pohledem nepohodlně vrtěl. „Jak se jmenuješ, malý válečníku?“ zeptal se Grélin.

Než Kenis odpověděl, polkl. „Kenis Al Nysa, mistře.“

„Al Nysa.“ Grélin vypadal zamyšleně. „Bohatá šlechtická rodina, jestli se nepletu. Pochází z jihu a je sňatkem spřízněná s rodem Hurnišů. Pocházíš z velké dálky.“

„Ano, mistře.“

„Ale s tím si nedělej starosti. Teď je tvým novým domovem rád.“ Třikrát Kenise poplácal po rameni, až hoch trochu ucukl. Sollisův bič v něm zjevně probudil strach i z toho nejlehčího doteku. Grélin postupoval dál, pokládal chlapcům nejrůznější otázky a uklidňoval je. Mistr Sollis celou tu dobu klepal bičem o lýtko své vysoké boty. Pleskání dřeva o kůži se rozléhalo sklepením.

„Myslím, že tvoje jméno už znám, malý válečníku.“ Grélin se tyčil nad Vélinem. „Al Sorna. Bojoval jsem s tvým otcem v meldenejské válce. Výjimečný muž. Máš jeho pohled.“

Vélin prohlédl jeho návnadu a ani na chvilku nezaváhal. „Já nemám rodinu, mistře. Patřím jen řádu.“

„Vida, ale rád je také rodinou, malý válečníku.“ Grélin se krátce zasmál a pokračoval dál. „A mistr Sollis a já jsme vaši strýcové.“ Nato se rozesmál ještě víc. Vélin pohlédl na Sollise, který teď na Gréлина zíral s neskrývanou nenávisí.

„Pojďte za mnou, mladí muži!“ zavelel Grélin a s petrolejkou nad hlavou vyrazil hlouběji do sklepení. „Dejte si pozor, abyste nezabloudivi. Krysy nemají návštěvníky rády a některé jsou větší než vy.“ Znovu se zasmál. Kenis, který šel za Vélinem, trochu zavzlykal a vykulenýma očima hleděl do neproniknutelné tmy.

„Neposlouchej ho,“ zašeptal Vélin. „Tady dole žádné krysy nejsou. Je tady moc čisto, nemají co žrát.“ Netušil, jestli je to pravda, ale znělo to aspoň trochu povzbudivě.

„Zavři klapačku, Sorno!“ Nad hlavou mu vzduchem zasvištěl Sollisův bič. „Pohni se.“

Šli za petrolejkou mistra Grélina do černé prázdnoty sklepení, jejich kroky a mistrův smích se mísily v podivnou ozvěnu, občas doplněnou šlehnutím Sollisova biče. Kenis se neustále rozhlížel kolem sebe, nepochybně pořád hledal obří krysy. Zdálo se jako věčnost, než konečně došli k pevným dubovým dveřím vsazeným do hrubé cihlové stěny. Grélin jim rozkázal, aby počkali, pak vylovil klíče zavěšené na opasku a odemkl dveře.

„Tak, mladí muži,“ zahlaholil, když doširoka otevřel, „teď vás vybrojíme do budoucích bitev.“

Místnost za dveřmi připomínala jeskyni. Ve světle plamene se blýskaly nekonečné police plné mečů, oštěpů, luků, halaparten a stovky dalších zbraní a stěny lemovaly řady sudů plných pytlů mouky a obilí. „Moje malé království,“ oznámil Grélin. „Jsem mistr sklepení a strážce zbrojnice. V celém tomhle skladišti není jediná fazole nebo hrot šípu, které bych nespočítal, a to dvakrát. Když budete cokoli potřebovat, dostanete to u mě. A jestli něco z toho ztratíte, budete se zodpovídat mně.“ Vélin si všiml, že mu úsměv zmizel ze rtů.

Postavili se do zástupu přede dveřmi do skladiště a Grélin přinesl jejich vybavení — deset šedivých mušelinových vaků nacpaných všemožnými věcmi. „Tohle máte od řádu jako dárek, mladí muži,“ řekl jim vesele a každému chlapci položil jeden vak k nohám. „Každý z vás najde ve svém balíčku tohle: jeden dřevěný meč asrélinského typu, jeden lovecký nůž dlouhý dvanáct palců, jeden pár vysokých bot, dvoje kalhoty, dvě bavlněné haleny, jeden plášť, jednu sponu, jeden váček na peníze, samozřejmě prázdný, a ještě něco...“ Mistr Grélin přidržel ve světle lucerny cosi lesklého. Viselo to na řetízku a pomalu se to otáčelo. Byl to medailon, stříbrný kruh se vsazenou siluetou, v níž Vélin poznal onu sochu válečníka, která zdobila vrchol brány do kláštera. „Tohle je symbol našeho řádu,“ vysvětlil jim mistr Grélin. „Je na něm Saltrot Al Jenrial, první Princíp řádu. Noste ho pořád při sobě, ve spánku, při mytí, pořád. Jsem si jistý, že mistr Sollis má v zásobě řadu trestů pro chlapce, kteří ho u sebe mít nebudou.“

Sollis mlčel, jeho bičík, stále pleskající o botu, říkal vše za něj.

„Jako další dárek pro vás mám jednu radu,“ pokračoval mistr Grélin. „Život v našem řádu je tvrdý a často krátký. Řada z vás z něj bude vyloučena ještě před závěrečnými zkouškami, možná všichni, a ti, kteří si vydobydou právo zůstat s námi, stráví svůj život jako strážci odlehkých hranic, bojovníci v nekonečných bitvách s barbary, zločinci nebo kacíři, v nichž patrně zemřou, pokud budou mít štěstí, anebo z nich odejdou zmrzačení, pokud štěstí mít nebudou. Ti, kteří i po patnácti letech zůstanou naživu, dostanou na starost vlastní rotu nebo se vrátí sem a budou vyučovat ty, kteří vás nahradí. Tohle je život, jenž vám vaše rodiny zvolily. Možná se vám to tak nezdá, ale je to čest, važte si jí, naslouchejte svým mistrům, uče se, čemu vás můžeme naučit, a vždy zůstávejte věrni Víře. Pamatujte si tato slova a váš život v řádu bude dlouhý.“ Pak se znovu usmál a rozhodil své buclaté ruce. „Tohle je ode mě všechno, malí válečníci. Teď běžte, bezpochyby se s vámi znovu brzy uvidím, až ztratíte něco ze svého drahocenného vybavení.“ Opět se zachechtal a zmizel ve skladišti. Zatímco je Sollis hnal bičem ven ze sklepení, nesla se za nimi ozvěna jeho smíchu.

Každý kůl měřil na výšku šest stop. Nahoře byl natřený červeně, uprostřed modře a dole zeleně. Okolo cvičiště jich stálo asi dvacet, jako němí svědci jejich mučení. Sollis chlapce postavil proti kůlům a rozkázal jim dělat dřevěnými meči výpady proti jednotlivým barvám tak, jak je vyvolával.

„Zelená! Červená! Zelená! Modrá! Červená! Modrá! Červená! Zelená! Zelená...“

Vélina začala po pár minutách bolet ruka, ale přesto dál máchal mečem tak silně, jak dovedl. Barkus ruku třímající zbraň po pár minutách na chvíli uvolnil, čímž si vysloužil celou řadu úderů bičem. Po nich mu z obličeje zmizel jeho věčný úsměv, zato na čele se mu objevily krvavé šrámy.

„Červená! Červená! Modrá! Zelená! Červená! Modrá! Modrá...“

Vélin zjistil, že když meč v poslední chvíli stočí na stranu tak, že jeho ostří do kůlu nenarazí, ale spíš po něm sklouzne, předejde tím bolestivým otřesům přenášejícím se až do paže. Když se za ním zastavil

Sollis, Vélín celý ztuhl v očekávání rány bičem. Sollis se ale jen chvíli díval, načež něco zamručel a odešel potrestat Nortaha za to, že trefil modrou namísto červené. „Otevři oči, ty princátko!“ Nortah tak tak potlačil slzy, když dostal bičem do krku, a statečně dál útočil na kůl.

Mistr Sollis je k tomu nutil celé hodiny a jeho bič sloužil jako ostrý protějšek tupých nárazů jejich dřevěných mečů o kůly. Pak jim přikázal vyměnit ruce. „Bratr našeho řádu bojuje oběma rukama,“ řekl. „Ztráta končetiny není žádnou omluvou pro zbabělost.“

Po další nekonečné hodině jim dovolil přestat, postavil je do řady a vyměnil svůj bič za dřevěný meč. Stejně jako jejich meče byl vyřezaný podle asrélnského vzoru: rovná čepel s rukojetí na jednu a půl dlaně, hlavicí a drátěnou záštitou okolo jílce sloužící k ochraně prstů bojovníka. Vélín znal meče dobře, jeho otec jich měl spoustu pověšených na stěně nad krbem v jídelně. Často jeho chlapeckou duši lákaly, ale nikdy si nedovolil na ně sáhnout. Samozřejmě byly větší než tyhle dřevěné hračky, dlouhé celý yard nebo i víc a opotřebené užíváním. Sice byly všechny ostré, ale jejich čepele měly nepravidelné hrany, protože kovář se snažil zahladit mnohé rýhy a vrypů utržené na bitevním poli. Jeden z těch mečů ho vždycky přitahoval víc než ostatní. Visel vysoko na stěně, daleko z dosahu, a jeho čepel mířila přímo dolů na jeho nos. Byl to jednoduchý meč, asrélnský jako většina ostatních a postrádající zdobné detaily, ale na rozdíl od ostatních neměl opravenou čepel. Důkladně vyleštěnou ocel zdobila spousta rýh, vrypů a škrábanců. Vélín si netroufal ptát se na něj otce, a tak se obrátil na matku, i když s jen o maličko menší úzkostí. Věděl, jak moc matka otcovy meče nesnáší. Našel ji jako obvykle zabranou do četby v ateliéru. Bylo to v počátcích její nemoci, kvůli níž měla výrazně pohublý obličej. Vélín si nemohl pomoci, pořád na něj musel zírat. Když se vkradl dovnitř, usmála se a poklepala dlaní na vedlejší křeslo. Ráda mu ukazovala svoje knihy a předčítala mu příběhy o království a Víře, zatímco on si prohlížel obrázky. Tiše a trpělivě poslouchal pověst o Kerlisovi Bezvěřém, který byl odsouzen k věčné smrti za to, že popíral duchovní vedení Zemřelých, až do chvíle, kdy se odmlčela na tak dlouho, že jí mohl položit svoji otázku: „Matko, proč otec nenechal opravit svůj meč?“

Zastavila se v půlce stránky a ani se na něj nepodívala. Ticho bylo pořád delší, až Vélína napadlo, že se matka rozhodla použít otcovu

taktiku a jednoduše dotaz ignorovat. Už se chystal, že se omluví a požádá o svolení k odchodu, když řekla: „Otec ten meč dostal, když vstoupil do královny armády. Dlouhé roky s ním bojoval v době zrodu našeho království, a když válka skončila, vládce ho pasoval na královského rytíře. Proto se jmenuješ Vélín Al Sorna, a ne jen Vélín Sorna. Ty šrámy na čepeli připomínají, jak se tvůj otec stal tím, kým dnes je. Proto ho nenechal opravit.“

„Vzbud' se, Sorno!“ probral ho Sollis ze vzpomínek, až sebou Vélín trhl. „Ty půjdeš první, krysáku,“ otočil se Sollis ke Kenisovi a naznačil hubenému chlapci, aby přistoupil k němu. „Já budu útočit, vy se budete bránit. Nepřestaneme s tím, dokud jeden z vás můj výpad nevykryje.“

Vtom bleskově tasil, aniž si toho někdo z nich stačil všimnout, a zapíchl Kenisovi meč přímo do prsou dřív, než měl možnost jakkoli reagovat. Kenis upadl na zem.

„Hrůza, Nyso,“ vyštěkl Sollis. „Teď ty, jak se jmenuješ, Dentos.“

Dentos byl chlapec s ostře řezanými rysy, zplihlými vlasy a protáhlými končetinami. Mluvil s těžkým západorenfélinským přízvukem, který Sollis neslyšel moc rád. „Bojuješ stejně, jako mluviš,“ poznamenal poté, co Dentose ostřím své čepele šlehl přes žebra a poslal ho k zemi. „Ješuo, teď ty.“

Barkusovi se podařilo uskočit před prvním bleskovým výpadem, jenže už nezvládl zareagovat na mistrův druhý pohyb, kterým mu podrazil nohy.

Další dva chlapci šli k zemi téměř okamžitě, stejně jako Nortah, ačkoli tomu se málem podařilo před výpadem uskočit, což ovšem Sollise ani trochu neuspokojilo. „Musíš být lepší.“ Pak se otočil k Vélínovi. „Tak pojďme na to, Sorno.“

Vélín zaujal pozici před Sollisem a čekal. Sollis mu pohlédl do očí. Ledový pohled pohlcoval veškerou chlapcovu pozornost, ty blede oči ho přikovaly k zemi... Vélín o ničem nepřemýšlel, jednoduše jednal. Ustoupil stranou a zvedl meč, jehož čepel zastavila Sollisův výpad s ostrým křupnutím.

Vélín o krok ustoupil, připravený na další úder. Snažil se nevšímát si ohromného ticha okolo, soustředil se jen na pravděpodobnou dráhu dalšího výpadu mistra Sollise, výpadu, který bude bezpochyby

hnán vztekem a potupou. Jenže žádný další úder nepřišel. Mistr Sollis si jednoduše uklidil svůj meč a řekl jim, ať si posbírají své věci a jdou za ním do jídelny. Vélín ho bedlivě sledoval, čekal na jakýkoli prudký pohyb předznamenávající další ránu bičem, ale mistrova zarputilost se nijak neměnila. Vélínovi se nechtělo věřit, že by Sollis tu potupu jen tak spolkl, a přísahal si, že si dá dobrý pozor, aby se nenechal zaskočit, až přijde nevyhnutelný trest.

Společný oběd je překvapil. Sál byl plný chlapců, jejichž hlasy a smích se slévaly do jediné ozvěny odrážející se od stěn. Místa u stolů byla rozdělena podle věku. Nejmladší seděli u dveří, odkud na ně táhl studený vzduch zvenčí, a nejstarší na druhém konci hned vedle stolu mistrů. Těch bylo asi třicet, většinou samí mlčenliví muži s tvrdým pohledem, zjizvení, někteří i s ošklivými rány po popáleninách. Ten, který seděl v čele stolu a tiše ukusoval krajíc chleba a sýr, vypadal, že ho snad někdo úplně skalpoval. Jediný mistr Grélin se tvářil vesele, srdečně se smál a v masité ruce třímал kuřecí stehýnko. Ostatní mistři si ho buď nevšimli, nebo na každý jeho vtip zdvořile přikyvovali.

Mistr Sollis chlapce dovedl ke stolu hned u dveří a řekl jim, aby se posadili. Už tam seděli další učedníci přibližně v jejich věku. Přišli k řádu několik týdnů před nimi, takže podléhali dohledu jiných mistrů. Vélín si všiml, jak se někteří povýšeně ušklibájí, uculují a poštu-chují se. Ani trochu se mu to nelíbilo.

„U jídla je dovoleno mluvit,“ poučil je Sollis. „Jídlo jezte, neházejte s ním. Máte hodinu.“ Pak se sklonil a tiše promluvil k Vélínovi. „Jestli se budeš s někým rvát, nic mu nezlom.“ S tím odkráčel směrem k ostatním mistrům.

Stůl se prohýbal pod mísami s pečenými kuřaty, nádivkami, ovocem, chlebem, sýrem, a dokonce i koláči. Taková hostina byla v ostrém protikladu ke vši té přísné prostotě, s níž se tady Vélín zatím setkal. Tolik pochoutek na jednom místě zatím viděl jen jednou v životě, v královském paláci, jenže tehdy si z nich skoro nic nesměl vzít. Chvilí seděli mlčky, částečně udiveni množstvím jídla na stole, ale hlavně proto, že se styděli: přece jen tady byli úplně noví.

„Jak jsi to udělal?“

Když Vélin zvedl hlavu, uviděl, že na něj přes horu pečiva mluví Barkus, ten hromotluk z Nilsélinu. „Co?“

„Jak se ti podařilo vykrýt ten výpad?“

Teď na něj upřeně hleděli i ostatní chlapci. Nortah si ubrouskem utíral krvavý šrám na rtu, který mu udělal Sollis. Vélin se nedokázal rozhodnout, jestli je v jejich pohledech závist, nebo rozhořčení. „To jeho oči,“ hlesl, načež se natáhl pro karafu a nalil si z ní vodu do jednoduchého cínového poháru vedle svého talíře.

„Co s jeho očima?“ zeptal se Dentos, který už se cpal rohlíkem, takže když promluvil, od úst mu odlétla sprška drobků. „Chceš říct, že ovládá Temné síly?“

Nortah a Barkus se rozesmáli, ale ostatní vypadali, že je ta představa dost vyděsila. Až na Kenise, který se soustředil na skromnou porci kuřete s brambory a celý rozhovor mu byl zjevně lhostejný.

Vélin se zavrtěl. Všechna ta pozornost mu nebyla příjemná. „Sleduje tě očima,“ vysvětlil. „Zírá na tebe, ty zíráš na něj, úplně tě tím pohledem přiková k zemi a pak udeří, zatímco ty pořád ještě přemýšlíš, co asi tak udělá. Nedívej se mu do očí, sleduj jeho nohy a meč.“

Barkus kousl do jablka a zamručel. „Ten kluk má pravdu. Měl jsem pocit, jako by se mě snažil zhyponotizovat.“

„Co to je zhyponotizovat?“ zeptal se Dentos.

„Vypadá to jako kouzlo, ale vlastně je to jenom takový podfuk,“ vysvětlil Barkus. „Vloni byl na letní slavnosti jeden chlap, který dokázal lidi přesvědčit, že jsou prasata. Přinutil je rýt nosem v zemi, chrochtat a válet se v hnoji.“

„Jak?“

„Nevím, je v tom nějaký trik. Chvilku na ně tiše mluvil a houpal jim před očima kyvadlem a oni pak udělali všechno, co jim řekl.“

„Myslíte, že mistr Sollis něco takového dokáže?“ nadhodil Jenis, chlapec, o němž Sollis prohlásil, že vypadá jako osel.

„U Víry, kdoví? Slyšel jsem, že mistři řádů znají spoustu Temných věcí, zvláště v Šestém řádu.“ Barkus uznale zvedl kuřecí stehýnko, načež se do něj pořádně zakousl. „Jak to vypadá, vařit umí taky. Sice nás nutí spát na slámě a celý den nás bijou, ale krmí nás dobře.“

„To jo,“ přitakal Dentos. „Jako psa mého strejdy Sima.“

Následovalo rozpačité ticho. „Psa tvého strejdy Sima?“ zeptal se nakonec Nortah.

Dentos s plnou pusou nádivky přikývl. „Zabijáka. Byl to ten nejlepší pes na celým západě. Desetkrát vyhrál, než mu vloni v zimě jeden prokousl krk. Strejda Sim ho zbožňoval, měl sice čtyři vlastní děcka se třema různějma ženskejma, ale toho psa měl radši než všechny, krmil ho dřív než ty děcka. Taky mu dával to nejlepší. Děckám dal kaši a psovi flákotu.“ Sarkasticky se zahihňal. „Starej mizera.“

Nortah to nepochopil. „Co na tom záleží, čím nějaký nuzák z Renfélinu krmí svého psa?“

„Aby byl lepší v boji,“ vysvětlil mu Vélín. „Po kvalitním jídle rostou svaly. Proto se váleční koně neposílají na pastvu, ale dává se jim ta nejlepší kukuřice a oves.“ Pak kývl směrem k jídlu na stole. „Čím líp nás nakrmí, tím líp budeme bojovat.“ Pohlédl Nortahovi do očí. „A neměl bys mu říkat nuzák. My všichni tady jsme nuzáci.“

Nortah na něj vrhl ledový pohled. „Nemáš žádné právo mi rozkazovat, Al Sorno. Možná jsi syn slavného válečníka...“

„Nejsem ničí syn a ty taky ne.“ Vélín si vzal kus pečiva, protože už mu kručelo v břiše. „Teď už ne.“

Pak se rozhostilo ticho, všichni se soustředili na jídlo. Krátce nato vypukla u jednoho z vedlejších stolů rvačka. Mísy s jídlem poletovaly ve změti paží a nohou. Někteří chlapci se okamžitě připojili, další stáli okolo a povzbuzovali. Většinou ale jednoduše zůstali na svých místech, někteří ani nezvedli hlavu. Rvačka zuřila několik minut, než přišel jeden z mistrů, vysoký muž se sedřenou kůží na hlavě, a zastavil ji několika dobře mířenými údery velkou holí. Prohlédl chlapce, kteří se ocitli v srdci rvačky, jestli nejsou vážně zranění, utřel jim krev z nosů a rtů a poslal je zpátky ke stolu. Jeden z chlapců byl v bezvědomí. Dva další dostali za úkol odnést ho na ošetřovnu. Krátce nato už sál opět hučel běžnou konverzací, jako by se nic nestalo.

„Zajímalo by mě, do kolika bitev půjdeme,“ nadhodil Barkus.

„Do velký spousty,“ odpověděl Dentos. „Slyšels přece, co říkal ten tlustej mistr.“

„Říká se, že v našem království už je válka minulost,“ poznamenal Kenis. Bylo to poprvé, co promluvil, a trochu přitom vypadal, jako

by se za svůj názor styděl. „Takže možná na nás jednoduše žádné bitvy nezbydou.“

„Vždycky přijde nějaká další válka,“ řekl Vélín. Říkala to jeho matka, vlastně to křičela na otce během jedné z jejich hádek. Bylo to ještě předtím, než otec naposledy odjel a než ona onemocněla. Toho rána dorazil královský posel se zapečetěným dopisem. Když si otec zprávu přečetl, začal si balit zbraně a přikázal podkonímu osedlat toho nejlepšího koně. Vélínova matka začala plakat a pak odešli do jejího ateliéru, aby se nehádali před Vélínem. Otcova slova neslyšel, mluvil tiše, konejšivě. Na matku to ale nemělo žádný účinek. „Až se vrátíš, opovaž se vlézt do mojí postele!“ řvala na něj. „Páchneš krví a mně se z toho dělá zle.“

Otec na to zase něco řekl, pořád tím konejšivým tónem.

„To jsi tvrdil už naposled. A taky předtím,“ odpověděla matka. „A budeš to opakovat zase znovu. Vždycky přijde nějaká další válka.“

Krátce nato se znovu rozplakala a v domě zavládlo ticho. Nakonec otec vyšel z ateliéru, krátce Vélína poplácal po hlavě, odešel ven a nasedl na čekajícího koně. Když se po čtyřech dlouhých měsících vrátil, Vélín si všiml, že rodiče spí v oddělených ložnicích.

Po jídle byl čas na rozjímání. Když byly všechny mísy odneseny, chlapci tiše seděli a Princip jim předčítal články Víry. Jeho zvukný hlas se rozléhal sálem. Navzdory chmurným myšlenkám působila na Vélína jeho slova povzbudivě. Vzpomněl si na matku a na sílu její víry, s níž neotrásla ani její dlouhá choroba. Zauvažoval, jestli by ho sem otec poslal, kdyby byla pořád ještě naživu, a došel k přesvědčení, že by to nikdy nedovolila.

Když Princip skončil s předčítáním, vyzval je, aby následující chvíle využili k osobnímu rozjímání a vyprosili si u Zemřelých požehnání. Vélín se s láskou obrátil k matce a požádal ji, aby ho vedla přes všechny překážky, které ho čekají. Jen stěží přitom potlačil slzy.

Zdálo se, že první pravidlo řádu přikazuje, aby nejmladší chlapci zastávali ty nejhorší práce. V souladu s tímto pravidlem je Sollis po rozjímání nahnal do stájí, kde strávili několik útrpných hodin kydáním

hnoje. Ten pak museli odvézt na záhony v zahradě mistra Smentila. Byl to velmi vysoký muž, který jako by vůbec neuměl mluvit. Řídil je zmatenými pohyby svých od hlíny umazaných rukou a podivnými hrdelními zvuky, jejichž různou hlasitostí dával najevo, jestli danou činnost dělají dobře nebo ne. Se Sollisem komunikoval jinak, rukama tvořil složité znaky, jimž mistr zjevně dobře rozuměl. Zahrada byla veliká, pokrývala nejméně dva akry půdy za hradbami a sestávala z dlouhých, úhledných řádek zelí, tuřínů a další zeleniny. Kromě toho se staral i o malý sad obehnaný kamennou zídou. Teď na konci zimy musel všechny stromy prořezat, takže jednou z prací, jež chlapci dostali za úkol, bylo posbírat všechny ostříhané větve, které pak měly posloužit jako dříví na podpal.

Když odnášeli koše se dřevem zpátky k obytné věži, Vélín se odvažil položit mistru Sollisovi otázku. „Proč mistr Smentil nemluví, mistře?“

Byl připravený na ránu bičem, ale Sollis svoji reakci tentokrát omezil jen na přísný pohled. Dál nesli koše mlčky, až Sollis krátce nato tiše odpověděl: „Lonakové mu vyřízli jazyk.“

Vélín se bezděčně zachvěl. O Lonacích už slyšel, stejně jako každý. Přínejmenším jeden z mečů v otcově sbírce sloužil v tažení proti Lonakům. Byli to divoši žijící v horách na dalekém severu, kteří rádi napadali statky a vesnice v Renfélinu, kde se zlovlným potěšením znásilňovali, kradli a zabíjeli. Někteří je nazývali vlčími muži, protože se o nich říkalo, že jim roste srst a tesáky a že jedí maso svých nepřátel.

„Jak to, že pořád žije, mistře?“ zeptal se Dentos. „Můj strejda Tam s Lonaky bojoval a říkal, že když někoho chytí, živýho už ho nepustí.“

Sollis vrhl směrem k Dentosovi o poznání přísnější pohled, než byl ten, který prve věnoval Vélínovi. „Utekl. Je to odvážný a důvtipný muž a významný člen našeho řádu. A víc už o tom nebudeme mluvit.“ Pak šlehl Nortaha bičem po nohách. „Pospěš si, Sendale.“

Po práci byl čas na další výcvik s mečem. Tentokrát jim Sollis předváděl pohyby, které po něm měli opakovat. Když některý z nich udělal chybu, musel za trest oběhnout cvičiště. Zpočátku dělali chyby snad při každém pokusu, takže se hodně naběhali, ale postupem času se jim dařilo opakovat pohyby stále častěji správně.

Když se začalo smrákat, Sollis zavelel k odchodu do jídelny, kde dostali k večeři chléb a mléko. Skoro nikdo nemluvil; byli na to moc unavení. Barkus zkusil několik vtipů a Dentos vyprávěl další příběh jednoho ze svých strýců, ale nikoho tím moc nezaujali. Po jídle je Sollis vyhnal po schodech do jejich ložnice, kde se udýchání a vyčerpání postavili do řady.

„Máte za sebou svůj první den v řádu,“ řekl jim. „K pravidlům řádu patří, že jestli chcete, ráno můžete odejít. Od teď už to bude jenom náročnější, takže si to dobře rozmyslete.“

A s tím je tam nechal, ztěžka oddechující ve světle svíček, s myšlenkami na ráno.

„Myslíte, že nám k snídani dají vajíčka?“ zeptal se Dentos.

Navzdory vyčerpání Vélin nezamhouřil oka. Převaloval se na slamníku. Barkus chrápal, ale to nebyl ten důvod, proč Vélin nespál. Pořád musel myslet na to, jak obrovská změna se v jeho životě odehrála během toho jediného dne. Jeho otec ho opustil, odložil ho na tohle místo plné bití a lekci o smrti. Bylo mu jasné, že ho otec nenávidí, protože mu připomíná jeho zemřelou ženu, a tak se rozhodl, že se ho zbaví. Říkal si, že on taky umí nenávidět. Nenávist je jednoduchá. Rozhodl se, že jeho hnací silou bude nenávist, když to nemůže být matčina láska. *V loajalitě je naše síla.* Pohrdavě si odfrkl. *Ať si je v loajalitě tvoje síla, otče. Ta moje bude v mojí nenávisti k tobě.*

Někdo ve tmě plakal, ronil slzy do slaměného polštáře. Byl to Nortah? Dentos? Kenis? To Vélin nevěděl. Ty vzlyky tvořily jediný, hluboce osamělý protějšek Barkusova pravidelného chrápání. Vélin chtěl také plakat, přál si ronit slzy a utápět se v sebelítosti, ale slzy nepřišly. Namísto toho neklidně ležel, a jak se v něm střídala nenávist se vztekem, srdce mu v hrudi bilo tak divoce, až se začal bát, že mu snad vyskočí z těla. Pak ho zachvátila panika, srdce se rozbušilo ještě rychleji a na čele a na hrudi mu vyzrily kapičky potu. Bylo to tak příšerné, nesnesitelné, cítil nezvladatelnou touhu utéct, zmizet z toho místa...

„Véline.“

Nějaký hlas pronesl v temnotě jediné slovo. Slyšel ho jasně a zřetelně. Srdce se mu okamžitě uklidnilo. Posadil se a pátral očima ve ztemnělé místnosti. Nebál se, protože ten hlas znal. Byl to matčin hlas. Přišel k němu její stín, přišla ho utěšit, zachránit ho.

Znovu už ji nezaslechl. Ačkoli ještě celou hodinu napínal uši, nic se neozvalo. Ale on věděl, že ji slyšel. Přišla za ním.

Znovu se uložil na pichlavý slamník a únava nad ním konečně začala vítězit. Vzlyky už utichly, a dokonce i Barkusovo chrápání teď znělo tišeji. Vélín se propadl do klidného, bezesného spánku.

KAPITOLA DVĚ

Když Vélín poprvé zabil člověka, žil u řádu už rok. Byl to rok plný tvrdých lekcí od tvrdých mistrů, rok plný vyčerpávající, nikdy nekončící rutiny. Vstávali v pět hodin a začínali den s mečem. Hodiny máchali dřevěnými čepelemi proti kůlům na cvičišti, odráželi útoky mistra Sollise a napodobovali čím dál složitější výpady, které jim ukazoval. Vélínovi se i nadále dařilo odrážet Sollisovy údery nejlépe ze všech, ale i přesto se mistrovi často podařilo ho obelstít a zhmožděného a poníženého ho srazit k zemi. Dobře si pamatoval, že se nesmí nechat zmanipulovat mistrovým pohledem, Sollis však znal ještě spoustu jiných triků.

Feldrian byl celý zasvěcený práci s mečem, zatímco Ildrian byl dnem střelby, kdy je mistr Šekrin, svalnatý, tichý Nilsélinec, učil střílet do terče ze silných luků přizpůsobených jejich vzrůstu. „Hlavní je rytmus, chlapci, všechno je to v rytmu,“ říkával jim. „Nasadit, natáhnout, vystřelit... Nasadit, natáhnout, vystřelit...“

Střelba z luku byla pro Vélína složitou disciplínou. Zbraň se těžko natahovala a špatně se s ní mířilo, od tětivy měl rozedrané konečky prstů a rostoucí svaly paží ho bolely. Jeho šípy se často zabodávaly do okrajů terče nebo končily úplně mimo. Začínal se děsit dne, kdy bude skládat zkoušku ze střelby. K úspěchu bylo třeba trefit se z dvaceti kroků čtyřikrát do středu dřív, než upuštěný šátek dopadne na zem. Zdálo se to jako nesplnitelný úkol.

Jako nejlepší lučištník se brzy ukázal Dentos, který jen zřídka kdy minul střed. „Tys už někdy střílel, co, chlapče?“ zeptal se ho mistr Šekrin.

„Ano, mistře. Učil mě to strýc Drelt. Než mu usekli prsty, chodíval pytláčit do obory krajského lorda.“

K Vélínově mrzutosti byl druhý nejlepší Nortah, jehož šípy nacházely střed terče s otravnou pravidelností. Od prvního oběda mezi nimi napětí, příživované povýšeností plavovlasého chlapce, jen rostlo.

Posmíval se neúspěchům ostatních hochů, většinou za jejich zády, a neustále mluvil o své rodině, i když to nikdo jiný nedělal. Nortah vyprávěl o rodinných pozemcích, mnoha domech, dnech, které strávil na lovu a projíždkách na koni s otcem, o němž tvrdil, že je prvním královským ministrem. Byl to právě jeho otec, kdo ho naučil střílet z luku, z dlouhého tisového luku, jaký používali Cumbréinci, ne z jejich silných luků vyrobených z jasanového dřeva a zvířecích rohů. Podle Nortaha byl dlouhý luk bezpochyby tou nejlepší zbraní, jeho otec na něj nedal dopustit. Nortahův otec se jevil jako muž, který se vyná ve všem.

Oprian byl dnem boje s holí, kterému je učil mistr Haunlin, popálený muž, jehož Vélín viděl prvního dne v jídelně. Bojovali dřevěnými holemi dlouhými asi čtyři stopy, které později nahradily pět stop dlouhé halapartny, jež členové řádu používali v bitevní vřavě. Haunlin byl veselý muž, často se usmíval a měl rád zpěv. Během tréninků si často broukal nebo propěvoval, většinou vojenské písně a občas nějakou milostnou baladu. Zpíval s neobvyklou přesností a čistotou, která Vélínovi připomínala barda, jehož jednou viděl v královském paláci.

Na hůl si zvykl rychle. Líbilo se mu, jak to hvízdá, když s ní máchne, a dobře se mu držela v rukou. Chvillemi ji měl dokonce radši než meč, snáz se ovládala a z nějakého důvodu mu dodávala větší jistotu. Ještě víc si hůl oblíbil, když zjistil, že Nortahovi to s ní vůbec nejde. Protivníci mu ji často vyrazili z rukou a on si pořád cucal pomlácené prsty.

Kigrian se brzy stal obávaným dnem, protože pro ně znamenal službu ve stájích. V nich trávili hodiny kydáním hnoje, uhýbáním před okovanými kopyty a ostrými zuby a čištěním spousty jezdeckých potřeb, které visely na stěnách. Ve stájích vládl mistr Rensial. Ve srovnání s jeho zalíbením v rákosce se mistr Sollis zdál mírný jako beránek. „Řek jsem vyčistit, ne polechtat, ty hlupáku!“ zařval na Kenise, který se snažil vylestit třmen sedla, a rákoskou mu na krku vytvořil několik zarudlých šrámů. Přes veškerou přísnost k chlapcům byl Rensial na koně neuvěřitelně milý, mluvil s nimi tichým šepotem a láskyplně je hladil po srsti. Vélínovu nechuť k němu přizivovala temnota, kterou viděl v jeho očích. Mistr Rensial měl radši koně než lidi, ruce mu neustále cukaly a často se zastavil uprostřed promluvy a odešel s tichým mumláním. Jeho oči to říkaly jasně: mistr Rensial byl šílenec.

Retrian byl pro většinu chlapců nejoblíbenějším dnem. Tehdy je mistr Hutril učil přežití v divočině. Chodili na dlouhé výpravy do lesů a kopců, kde jim ukazoval, které rostliny jsou jedlé a které lze naopak rozmazat na špičku oštěpu jako jed. Učili se rozdělovat oheň bez křesadla a lovit divoké králíky a zajíce. Hodiny lehávali v houští a snažili se zůstat co nejlépe skrytí, zatímco se je Hutril pokoušel vystopovat. Většinou se mu to povedlo během několika minut. Vélina obvykle našel jako předposledního a jako poslední zůstal Kenis. Mezi všemi chlapci, a to i těmi, kteří vyrostli v lesích a v polích, se v přírodě ukázal jako nejschopnější, především ve stopování zvěře. Občas zůstávali v lesích i přes noc a vždycky to byl právě Kenis, kdo přinesl večeři jako první.

Mistr Hutril byl jedním z mála, kteří nikdy nepoužívali rákosku, ale i tak uměl trestat přísně. Jednou donutil Nortaha a Vélina běhat s holými zadky v kopřivách za to, že se dohadovali, jak nejlíp připravit smyčku. Mluvil tiše, ale sebejistě, a málokdy používal víc slov, než potřeboval. Spíš tíhl ke znakovému jazyku, který používali někteří mistři. Byl to tentýž znakový jazyk, kterým němý mistr Smentil komunikoval se Sollisem, ale jednodušší. Používal se hlavně v případech, kdy byli nablízku nepřátelé nebo kořist. Vélin se ho učil rychle, stejně tak Barkus, ale Kenis si ho osvojil snad okamžitě, tenkými prsty skládal složité znaky s nevídanou přesností.

Navzdory Kenisovým schopnostem si od něj mistr Hutril držel podivný odstup, chválil ho málo nebo vůbec. Během nočních výprav Vélin občas přistihl Hutrala, jak v záři ohně Kenise pozoruje s neproniknutelným výrazem.

Heldrian byl z celého týdne nejnáročnější. Toho dne celé hodiny běhali okolo cvičiště s těžkými kameny v obou rukou, plavali v ledové řece a do umdlení se cvičili v umění zápasu beze zbraní pod vedením mistra Instrise, drobného, ale mrštného muže se zlomeným nosem a několika vyraženými zuby. Učil je tajemstvím kopu a úderu, jak v posledním okamžiku zkroutit zápěstí, jak nejdřív zvednout koleno a až pak vykopnout nohu, jak zablokovat výpad a podrazit protivníkovi nohy nebo si ho přehodit přes rameno. Heldrian si oblíbilo jen málo chlapců. Po celém dni totiž bývali příliš zhmoždění a unavení, než aby si pochutnali na večeři. Jen Barkus ho měl opravdu rád. Jeho rozložitě

tělo bylo nejlépe stavěné na to, aby ztlumilo všechny údery. Zdál se dokonale odolný vůči bolesti a nikdo ho nechtěl za soupeře v zápase.

Eltrian měl být svátečním dnem odpočinku, ale pro nejmladší chlapce znamenal únavnou otročinu v prádelně nebo v kuchyni. Když měli štěstí, směli pomáhat mistru Smentilovi v zahradě, kde si aspoň mohli ulít jedno nebo dvě jablka. Protože to byl den Víry, večer vždy následovalo další předčítání z katechismu a hodina tichého rozjímání, během níž seděli se skloněnými hlavami, každý ztracený ve vlastních myšlenkách nebo podléhající neodolatelnému nutkání si zdřímnout. To ovšem mohlo být nebezpečné, protože každý chlapec, který byl přistižen při spánku, si vysloužil tvrdý trest v podobě výprasku a celonoční hlídky na hradbách bez pláště.

Vélinovou nejoblíbenější částí každého dne byla poslední hodina před večerkou. Veškerou disciplínu nahradilo veselé špičkování a dovádění. Dentos vyprávěl další příběhy o svých strýcích, Barkus je rozesmál nějakým vtípem nebo až děsivě přesnou imitací některého z mistrů a Kenis, jindy mlčenlivý, jim vyprávěl některý ze starých příběhů, zatímco si procvičovali znakový jazyk nebo výpady mečem. Vélin nejraději trávil čas právě s Kenisem. Ten štíhlý chlapec mu svým tajnůstkářstvím a bystrostí trochu připomínal matku. Kenis vypadal, že ho Vélinova náklonnost překvapuje, ale těší. Vélin se o něm domníval, že před vstupem do řádu nejspíš žil trochu osamoceně. Zjevně nebyl zvyklý na společnost dalších chlapců. O svém předchozím životě však nikdo z nich nemluvil — až na Nortaha, který se toho zvyku nikdy nezbavil i přes zlostné reakce ostatních a občasné výprask od mistrů. *Tvoji jedinou rodinou je teď řád.* Vélin tou dobou už pochopil, kolik pravdy v těch Principových slovech je. Stali se členy jedné rodiny, neměli nikoho jiného než jeden druhého.

První zkouška je čekala v měsíci Sunterínu, téměř po roce od toho dne, kdy byl Vélin ponechán u brány: zkouška z běhu. Od nikoho se pořádně nedozvěděli, co vlastně obnáší, až na to, že každý rok byla tato zkouška častější příčinou vyloučení než kterákoli jiná. Odvedli je na nádvoří spolu s dalšími, přibližně stejně starými chlapci, celkem jich

bylo asi dvě stě. Řekli jim, aby si vzali jen luky, toulec se šípy, lovecký nůž a láhev s vodou.

Princip je přivítal krátkým čtením z katechismu Víry a pak jim popsal, co je čeká: „Zkouška z běhu slouží k tomu, abychom zjistili, kdo z vás je skutečně hoden sloužit rádu. Dostalo se vám výsady setrvat v rádu celý rok, ale v Šestém rádu si každý své výsady musí zasloužit. Budete odvezeni lodí proti proudu řeky a vysazeni na různých místech na břehu. Vaším úkolem je vrátit se sem do zítřejší půlnoci. Každý, kdo se nevrátí včas, dostane tři zlatáky a právo ponechat si své zbraně.“

Pokývl směrem k mistrům a odešel. Vélín pocítil strach a vnitřní nejistotu, ale nikomu to neřekl. On v té zkoušce uspěje, musí, nemá kam jít.

„Poklusem k řece!“ zavelel Sollis. „Neflákat se. Zvedej nohy, Sen-dale, neješ na zatraceným tanečním parketu.“

U mola čekaly tři říční lodě, velké, mělké tažné čluny s černě lakovanými trupy a plachtami z červeného plátna. V ústí řeky Korviny se takové lodě vyskytovaly často, vozily uhlí z dolů na jihu pro bezpočet komínů ve Varinsholdu. Lodníci byli nepřehlédnutelní. Nosili okolo krku černý šátek a proužek stříbra v levém uchu. Mimo službu to byli notoričtí pijáci a rváči. Mnohé asrélské matky vyhrožovaly svým vzpurným dcerám: „Jestli nechceš skončit jako žena lodníka, chovej se slušně.“

Sollis si vyměnil pár slov s kapitánem jejich lodě, šlachovitým mužem, který přejížděl tichou skupinu chlapců podezřívavým pohledem, předal mu váček s mincemi a štěkl na ně, aby nastoupili na loď a shromáždili se uprostřed paluby. „A na nic nesahejte, tupci!“

„Nikdy jsem nebyl na moři,“ prohlásil Dentos, když se usadili na tvrdé dřevěné podlaze.

„Tohle není moře,“ opravil ho Nortah. „To je řeka.“

„Můj strejda Jimnos odešel na moře,“ pokračoval Dentos, který Nortaha ignoroval stejně jako většina chlapců. „Nikdy se nevrátil. Máma říkala, že ho sežrala velryba.“

„Co je to velryba?“ zeptal se Mikel, baculatý chlapec z Renfélinu, kterému se navzdory měsícům tvrdého výcviku podařilo si nadváhu zachovat.

„Je to velké zvíře, co žije v moři,“ vysvětlil mu Kenis, který znal odpověď snad na každou otázku. Pak šťouchl do Dentose. „A lidi nežere. Tvého strejdu sežral spíš žralok, někteří jsou skoro tak velcí jako velryby.“

„Jak to můžeš vědět?“ usklíbl se Nortah jako ostatně vždycky, když Kenis něco řekl. „Tys nějakého viděl?“

„Ano.“

Nortah zrudl a mlčky začal svým loveckým nožem vyrypovat z pa-luby třísku.

„Kdy, Kenisi?“ pobízel Vélín kamaráda k dalšímu vyprávění. „Kdys viděl žraloka?“

Kenis se mírně usmál, což nedělal často. „Asi před rokem, v Erinejském moři. Můj... Jednou mě vzali na moře. Žije tam spousta zvířat, tuleni a kosatky a víc ryb, než byste dokázali spočítat. A taky žraloci, jeden z nich připlaval až k naší lodi. Měřil na délku přes třicet stop. Jeden z námořníků mi říkal, že se živí kosatkami a velrybami, ale i lidmi, pokud máte tu smůlu, že jste ve vodě, když jsou někde blízko. Prý dokážou zaútočit i na loď a potopit ji, aby mohli sežrat posádku.“

Nortah si pohrdavě odfrkl, ale ostatní Kenisovo vyprávění zjevně fascinovalo.

„Viděl jsi piráty?“ vyptával se Dentos dychtivě. „Erinejský moře je jich prej plný.“

Kenis zavrtěl hlavou. „Piráty ne. Od války si na lodě z království nedovolujou.“

„Od jaké války?“

„Od Meldenejské války, jak o ní pořád mluví mistr Grélin. Král tehdy vyslal loďstvo, aby vypálilo největší meldenejské město. Všichni piráti v Erinejském moři jsou z Meldenejských ostrovů, takže se naučili si nás nevsímat.“

„Nebylo by chytřejší vypálit jejich flotilu?“ uvažoval Barkus. „Pak by už žádní piráti nebyli.“

„Vždycky si můžou postavit další lodě,“ podotkl Vélín. „Ale vypálené město zůstane jako připomínka předávaná z rodičů na děti. Tak na nás určitě nezapomenou.“

„Taky je prostě mohli všechny pobít,“ zabručel Nortah. „A bylo by po pirátech.“

Najednou se odnikud snesla rákoska mistra Sollise, švihla ho přes ruku, až pustil nůž pořád zabodnutý do paluby. „Řekl jsem na nic nesahat, Sendale.“ Pak šlehl očima ke Kenisovi. „Byls na moři, Nyso?“

Kenis sklonil hlavu. „Jen jednou, mistře.“

„Vážně? A kam směřovala ta tvoje dobrodružná plavba?“

„Na ostrov Wensel. Můj... ehm, jeden pasažér tam jel za obchodem.“

Sollis něco zabručel, sklonil se, aby vytáhl Nortahův nůž z paluby, a hodil ho k němu. „Schovej ho, ty mizero. Brzo se ti bude ostrá čepel hodit.“

„Byl jste u toho, mistře?“ zeptal se ho Vélín. Byl jediný, kdo si dovolil ptát se Sollise na cokoli a riskovat ránu rákoskou. Sollis uměl být krutý, ale také se od něj dalo něco naučit. Nicméně dokud se člověk nezeptal, bylo téměř nemožné odhadnout jeho reakci. „Byl jste u toho, když vypálili to meldenejské město?“

Sollis se k němu obrátil a zabodl do něj své bledé oči. Byla v nich otázka, zvědavost. Vélínovi teprve teď došlo, co si Sollis myslí: že Vélín toho ví víc než on, protože mu otec vyprávěl o všech těch válkách, kterých se účastnil, a že ho svými otázkami jen provokuje.

„Ne,“ odpověděl Sollis. „Tehdy jsem byl na severní hranici. Ale jsem si jistý, že všechny otázky týkající se té války vám rád zodpoví mistr Grélin.“ Pak odešel vytrést jiného chlapce, jehož ruce zabloudily příliš blízko ke smotanému lanu.

Řeka se stáčela na sever dlouhým obloukem a Vélín se brzy vzdal veškerých nadějí, že zpátky do kláštera půjde jednoduše po břehu: bylo to příliš daleko. Jestli se chce vrátit včas, bude se muset vydat lesem. Obezřetně pozoroval temné zástupy stromů. Přestože je mistr Hutríl při své výuce dobře seznámil s divokou přírodou, představa pochodu přes les naslepo nebyla úplně příjemná. Věděl, jak snadno se člověk může mezi stromy ztratit a hodiny bloudit v kruzích.

„Běž na jih,“ zašeptal mu Kenis u ucha. „Drž si Severku v zádech. Běž pořád na jih, dokud nenarazíš na koryto řeky. Pak jdi okolo něj až k molu. U něj musíš přeplavat přes řeku.“

Vélin se na něj ohlédl a uviděl, že Kenis bezstarostně hledí k nebi, jako by neřekl ani slovo. Když se rozhlédl po svých znuřených, polehávajících kamarádech, bylo mu jasné, že nic neslyšeli. Kenis pomohl jemu, ale ostatním ne.

Asi po třech hodinách plavby začali vysazovat první chlapce. Sollis z toho nedělal žádnou vědu, jednoduše ukázal na náhodně vybraného hochu a řekl mu, aby skočil do řeky a doplaval na břeh. Jako první z jejich skupiny šel Dentos.

„Uvidíme se v klášteře, Dentosi,“ povzbudil ho Vélin.

Dentos, který pro jednou mlčel, se na něj mírně usmál, pak si hodil luk na rameno a přehoupl se přes zábradlí do řeky. Rychle doplaval ke břehu, na chvílku se zastavil a oklepal se, pak s krátkým zamáváním zmizel mezi stromy. Další byl Barkus, jenž na zábradlí teatrálně balancoval a pak se přemetem vzad vrhl do vody. Několik chlapců uznale zatleskalo. Po něm šel Mikel, který to nebral tak statečně. „Nevím jistě, jestli doplavu tak daleko, mistře,“ vykoktal, když se zahleděl do temných vod řeky.

„Tak se snaž utopit potichu,“ poradil mu Sollis a strčil ho přes zábradlí. Mikel s hlasitým šplouchnutím dopadl do vody. Zdálo se, že zůstává pod hladinou celé věky, takže si všichni oddechli, když se s prskáním a plácáním rukama vynořil kousek od lodi. Brzy se ale sebral a začal plavat ke břehu.

Jako další šel Kenis, který pokývnutím přijal Vélinovo přání štěstí a beze slova se vrhl přes palubu. Brzy po něm následoval Nortah, na němž bylo vidět, že jen těžko ovládá svůj strach. Obrátil se k Sollisovi: „Mistře, kdybych se nevrátil, rád bych, aby můj otec věděl...“

„Ty nemáš otce, Sendale. A teď už paděj.“

Nortah spolkl nějakou jedovatou poznámku, vyšplhal na zábradlí a po krátkém zaváhání skočil.

„Sorno, teď ty.“

Vélin zapřemýšlel, jestli to, že jde poslední, a má tedy před sebou nejdlejší vzdálenost, něco znamená. Došel k boku lodi, tětiva luku zavěšeného na zádech ho řezala do hrudi. Popruh na toulci si přitáhl co nejbliž k tělu, aby mu v řece neuplaval. Oběma rukama se chytil zábradlí a připravil se ke skoku.

„Ne abys pomáhal ostatním, Sorno,“ připomněl mu Sollis. Nikomu jinému nic takového neřekl. „Postarej se, aby ses vrátil, a ostatní nechej, ať si poradí sami.“

Vélin se zamračil. „Mistře?“

„Slyšel jsi. Ať se stane cokoli, je to jejich osud, ne tvůj.“ Kývl hlavou k řece. „Tak už běž.“

Bylo jasné, že už nic dalšího neřekne, a tak se Vélin pevně chytil břevna, přehoupl se přes něj a po nohách dopadl do vody. Obklopil ho otřesný chlad. Když se potopil i s hlavou, na okamžik ho zachvátila panika, pak se však nohama odrazil směrem k hladině, vynořil se na vzduch, který rychle natáhl do plic, a vyrazil ke břehu, jenž se najednou zdál mnohem vzdálenější. Když konečně dosáhl nohama na šterkové dno, lodě už byly o hodně dál proti proudu. Zdálo se mu, že mistr Sollis pořád ještě stojí u zábradlí a pozoruje ho, jistě to ale nevěděl.

Sundal si luk ze zad a přešel po těživě palcem a ukazováčkem, aby z ní setřel vodu. Mistr Šekrin je učil, že mokrá luk je užitečný asi tak stejně jako beznohý pes. Prohlédl šípy a ujistil se, že voda neprosákla povoskovanou kůží toulce, a zkontroloval, jestli má u pasu pořád svůj nůž. Zatímco si vyklepával vodu z vlasů, zahleděl se mezi stromy, kde ale neviděl nic než stíny a listí. Věděl, že má jít na jih, jenže až přijde noc, určitě uhne ze správného směru. Aby mohl poslechnout Kenisovu radu a najít Severku, musel by vyšplhat aspoň na jeden strom, což ve tmě není zrovna jednoduchý úkol.

I když byl rád, že zkouška probíhá v létě, byl z vody promrzlý a začínal se chvět zimou. Mistr Hutril je učil, že nejlepší na oschnutí bez pomoci ohně je běh. Tělesné teplo vodu rychle odpaří. Dal se tedy do klusu. Snažil se neběžet příliš rychle, protože věděl, že bude potřebovat sílu i v příštích hodinách. Brzy ho obklopilo chladné šero lesa a on se přistihl, že podvědomě pátrá očima v okolních stínech. Byl to zvyk, který si osvojil během těch mnoha hodin lovu a skrývání. Opakoval si slova mistra Hutrala: *Chytrý nepřítel vyhledává stíny a zůstává zticha.* Vélin potlačil zachvění v těle a klusal dál.

Běžel dobrou hodinu, udržoval stálé tempo a nevnímal si rostoucí bolesti v nohou. Vodu z řeky brzy nahradil pot a pocit chladu ustoupil. Pohledem ke slunci se Vélin občas ujistil, že drží směr, a snažil se zaplašit pocit, že čas utíká rychleji, než by měl. To pomýšlení, že ho

vystrčí z brány jen s pár mincemi a nebude mít kam jít, bylo děsivé a zcela nepřijatelné. Hlavou mu bleskla strašná představa, že by se měl objevit u otceva prahu, v dlani svírat své mince jako nějaký ubožák a doprošovat se, aby ho pustil dovnitř. Rychle ten obraz zahnal a pokračoval v cestě.

Když urazil asi pět mil, udělal si přestávku. Posadil se na kmen stromu, aby se napil z láhve a vydýchal se. Přemýšlel, jak se asi daří jeho druhům, jestli běží jako on, nebo ztraceně klopýtají mezi stromy. *Ne abys pomáhal ostatním.* Bylo to varování, nebo hrozba? Jistě, v lese cíhala různá nebezpečí, ale nic, co by mělo vážně ohrozit chlapce z řádu zocelené měsíci výcviku.

Chvilku nad tím uvažoval, ale na nic nepřišel. Zazátkoval láhev, vstal, dál se rozhlížel po okolí... Najednou celý ztuhl.

Asi deset krátkých yardů od něj seděl na zadních vlk, který si ho zvědavě prohlížel jasně zelenýma očima. Měl šedostříbrnou srst a byl hodně veliký. Vélín se nikdy nesetkal s vlkem takhle zblízka, jen párkrát zahlédl jejich nezřetelné ladné siluety v ranní mlze. K městu se moc nepřibližovali. Velikost zvířete ho ohromila. Svaly rýsující se pod srstí ukazovaly na jeho sílu. Když mu Vélín oplatil pohled, vlk naklonil hlavu na stranu. Vélín se nebál, mistr Hutral jim přece říkal, že příběhy o vlčích unášejících miminka a vraždících pastevece jsou jen mýty. „Vlk vás nechá být, když necháte být vy jeho,“ poučil je. Jenže ten vlk byl tak velký a ty oči...

Vlk seděl tiše a nehnutě, lehký vánek mu nadouval srst a Vélín pocítil ve svém chlapeckém srdci něco nového. „Jsi nádherný,“ zašeptal směrem k vlkovi.

A pak byl vlk najednou pryč. Otočil se a zmizel v listí dřív, než si toho Vélín všiml. Pohyboval se téměř nehlučně.

Rty se Vélínovi výjimečně roztáhly do úsměvu a on si obraz vlka vryl hluboko do paměti. Věděl, že na něj nikdy nezapomene.

Urlišský les byl asi dvacet mil široký a sedmdesát mil dlouhý, rozkládal se od severních hradeb Varinsholdu až k úpatí hor na hranici s Renfélinem. Říkalo se, že král ten les zbožňuje, že mu z nějakého důvodu

přirostl k srdci. Bez králova svolení se v Urlišském lese nesměl pokácet ani jediný strom a jen ty rodiny, které v něm žily už nejméně po tři generace, tu směly zůstat i nadále. Ze svého chabého povědomí o dějinách Vélín věděl, že do lesa jednou přišla válka, celý den a noc mezi stromy zuřila krutá bitva mezi Renfélinci a Asrélinci. Asrélinci zvítězili a renfélínský kníže musel pokleknout před králem Janusem. Proto teď jeho potomci nosili hodnost krajského knížete a byli královými vazaly, což znamenalo, že museli králi poskytnout peníze a vojáky, kdykoli si zámánil. Ten příběh mu vyprávěla matka, když ji zase jednou otravoval s tím, že chce slyšet něco o otcových hrdinských činech. Právě tehdy si otec vysloužil králův respekt a byl jmenován královským rytířem. Matka příliš nezacházela do podrobností a jednoduše mu řekla, že otec je velký válečník a byl velmi odvážný.

Přistihl se, jak při běhu pátrá očima na zemi po záblesku kovu v naději, že najde nějakou připomínku války. Hrot šípu, možná i dýku, nebo dokonce meč. Uvažoval, jestli by mu Sollis dovolil si nález nechat. Došel k závěru, že spíš ne, a tak začal přemýšlet, kde by ho mohl v klášteře nejlépe ukrýt...

Brnk!

Vélín se přikrčil, překulil se na stranu, vyskočil na nohy a skryl se za kmenem dubu. V kapradí zašustil letící šíp. Zvuk uvolněné tětiny byl pro chlapce jako on neomylným varováním. Snažil se uklidnit své rozbušené srdce a bedlivě naslouchal, jestli nezaslechne nějaké další zvuky.

Byl to snad lovec? Možná si ho spletl s jelenem. Tu myšlenku ale Vélín hned zahnal. Jako jelen nevypadal a každý lovec by to poznal. Někdo se ho pokusil zabít. Instinktivně si stáhl luk ze zad a nasadil šíp. Opřel se zády o kmen a čekal. Naslouchal lesu, aby mu prozradil, kdo po něm jde. *Příroda umí mluvit*, vybavil si Hutrilova slova. *Když se naučíte jí naslouchat, nikdy se neztratíte a žádný člověk vás nepřekvapí.*

Otevřel svůj sluch hlasu lesa, šumění větru, šustění listí a praskání větviček. Neslyšel zpívat ptáky. To znamenalo, že poblíž je nějaké nebezpečí. Mohl to být jeden člověk, ale mohlo jich být i víc. Čekal na křupnutí větvičky nebo šramot podrážky v hlíně, ale nic se neozvalo. Jestli se nepřítel pohyboval, věděl, jak zvuky zamaskovat. Jenže Vélín

měl i další smysly a les mu toho mohl prozradit hodně. Zavřel oči a zlehka se nadechl nosem. *Nehltej ten vzduch jako prase u koryta, napomenul ho jednou Hutril. Dej nosu čas, aby pach mohl zachytit. Buď trpělivý.*

Nechal nos pracovat a rozeznával v lesním vzduchu vůni kvetoucích zvonků, pach hniјících zbytků rostlin a zvířecího trusu... a pot. Lidský pot. Vítr k němu ten pach přinášel zleva. Neměl ovšem jak rozpoznat, jestli střelec stojí, nebo se pohybuje.

Pak se ozval slaboučký zvuk, jen zašustění látky, ale pro Vélina to bylo jako výkřik. V podřepu se vyklonil zpoza dubu, jedním pohybem natáhl tětivu, vystřelil šíp a pak se hned zase skryl. Odměnou mu bylo překvapené bolestivé zachrčení.

Na kratičký okamžik se zamyslel. *Zůstat, nebo zmizet?* Nutkání utéct bylo silné, ponuré objetí lesa najednou představovalo vítaný úkryt. Ale on věděl, že nesmí. *Členové řádu neutíkají*, říkával Sollis.

Vyhlédl zpoza dubu. Trvalo mu jen chvilku, než ho uviděl. Raccí opeření Vélinova šipu trčelo vzhůru z kapradinového podrostu asi o patnáct yardů dál. Připravil si další šíp a v podřepu se plížil blíž, všechny smysly v pohotovosti. Očima pátral po dalších nepřátelích, ušima naslouchal lesu a nosem nasával okolní pachy.

Ten muž měl na sobě ušmudlané zelené kalhoty a tuniku, v ruce svíral jasanový luk s nasazeným šípem opatřeným letkami z krkavčích per, na zádech měl připásaný meč, v botě nůž a v krku Vélinův šíp. Byl mrtvý. Když Vélin přišel blíž, uviděl rozlévající se kaluž krve z rány na krku. Hodně krve. *Trefil jsem krční tepnu*, uvědomil si Vélin. *A to jsem si myslel, že mi střelení nejde.*

Rozesmál se vysokým a pronikavým smíchem, pak se celý roztrásl a pozvracel se. Padl na všechny čtyři, žaludek se mu divoce obracel.

Chvilí trvalo, než šok a nevolnost přešly natolik, aby mohl znovu jasně uvažovat. Ten muž, ten mrtvý muž se ho pokusil zabít. *Proč?* Nikdy předtím ho neviděl. Byl to snad nějaký zločinec? Někjaký potulný lapka, který si myslel, že v osamělém chlapci najde snadný cíl?

Přinutil se na mrtvého muže znovu pohlédnout, přičemž si povšiml kvalitních bot a prošívání na jeho oblečení. Krátce zaváhal a pak zvedl mužovu bezvládnou ruku ležící na tětívě luku. Byla to ruka lučištníka: hrubé dlaně a mozoly na konečcích palce a ukazováku.

Tohoto muže jeho luk živil. Vélin pochyboval, že by byl nějaký zločinec tak zběhlý ve střelení nebo tak dobře oblečený.

Náhle mu hlavou bleskla děsivá myšlenka: *Je to snad součást té zkoušky?*

Chvíli o tom byl skoro přesvědčený. Existuje snad lepší způsob, jak oddělit zrno od pleve? Pošlete do lesa bandu vrahů a uvidíte, kdo přežije. *Jen pomyslete, kolik zlatáků byste ušetřili.* Jenže tomu pořád nějak nemohl uvěřit. Mistři měli sice tvrdé metody, ale nebyli to vrahové.

Tak proč?

Vélin zavrtěl hlavou. Byla to záhada, kterou ale určitě nemohl vyřešit tím, že zůstane na místě. Kde byl jeden, tam by mohli být i další. Vráti se do kláštera a svěří se mistru Sollisovi... Jestli do té doby přežije. Rozechvěle se vyškrábal na nohy, vyplivl poslední zbytky zvratků, naposledy se podíval na mrtvého muže a zamyslel se, jestli si má vzít jeho meč nebo nůž. Pak se ale rozhodl, že by to byla chyba. Z nějakého důvodu pojal podezření, že možná bude muset své spojení se smrtí toho muže zapřít, což ho přivedlo k nápadu, že muži z krku vytáhne svůj šíp. Jenže představa, jak vytahuje dřík z těla, ho vůbec nelákala, a tak se rozhodl, že aspoň určí konec opeřený konec šípu. Racčí períčka by byla jasným důkazem, že toho muže zabil někdo z řádu. Když vzal šíp do ruky a zařízl se loveckým nožem do dříku, ozval se vlhký, mlaskavý zvuk, jak se hrot v těle ležícího muže pohnul. Vélinovi se znovu udělalo zle. Trvalo to sice jen chvíli, ale zdálo se to jako věčnost.

Zastrčil opeření do kapsy a odstoupil od mrtvolky. Rozhrábl botou půdu, aby smazal svoje stopy, pak se otočil a pokračoval v běhu. Zpočátku měl nohy jako z olova, a dokonce několikrát zakopl, než si jeho tělo znovu vzpomnělo na ten ladný krok, jemuž se naučil během několikaměsíčního výcviku. Dál se mu do mysli vkrádal obraz toho bezvládně ležícího těla a on se ho snažil nemilosrdně zaplašit. *Pokusil se mě zabit. Přece nebudu truchlit pro člověka, který chtěl zavraždit mladého chlapce.* Pořád však nemohl přehlúšit vzpomínku na slova, která jeho matka jednou křičela na otce: *Páchneš krví a mně se z toho dělá zle.*

Noc jako by přišla bez varování, nejspíš proto, že se jí obával. Pomalu v každém stínu viděl číhajícího lučištníka a několikrát uskočil před domnělými zabijáky, z nichž se nakonec, když k nim přišel blíž, vyklubaly keře nebo pařezy. Od doby, co zastřelil toho vraha, si odpočinul jen jednou, krátce a uspěchaně si lokl vody za širokým kmenem buku, přičemž se neustále rozhlížel po nepřátelích. Při běhu měl větší pocit bezpečí, protože na pohyblivý cíl se hůře míří. Jenže s příchodem tmy odešel i ten prchavý pocit bezpečí. Jako by běžel vstříc prázdnotě a každý další krok s sebou nesl hrozbu bolestivého pádu. Dvakrát zakopl a zamotal se do svých zbraní a strachu, než pochopil, že dál bude muset jít pomalu.

Občas, když se dostal na nějakou mýtinu nebo vyšplhal na strom, se pohledem na Severku ujistil, že se pořád ubírá jihozápadním směrem. Ale o tom, jakou vzdálenost už urazil nebo kolik mu ještě zbývá, neměl ani ponětí. Hleděl před sebe s rostoucím zoufalstvím, pořád jen doufal, že mezi stromy konečně zahlédne stříbrný lesk řeky. A tehdy, když znovu zastavil, aby se zorientoval podle Severky, uviděl oheň. Jedinou mihotavou oranžovou tečku uprostřed modročerné masy lesa.

Utíkej dál. Skoro svůj instinkt poslechl, otočil se a rozběhl se k jihu, ale pak se zarazil. Nikdo z chlapců z řádu by si během zkoušky oheň nerozdělal, na to jednoduše neměli čas. Mohla to být jen náhoda, že se zrovna na tom místě na noc utábořili královští lesníci. Jenže něco v něm vyvolávalo pochybnosti, někde vzadu v hlavě ho hlodalo nepříjemné tušení, že tady něco není v pořádku.

Otočil se, sundal si luk ze zad, nasadil šíp a pak se opatrně vydal směrem k ohni. Věděl, že riskuje, jednak tím, že se jde podívat k ohni, a také proto, že by se mohl zdržet a zmeškat krátkí se lhůtu k návratu do kláštera řádu. On však potřeboval zjistit, co se děje.

Tečka se pomalu měnila v oheň, jehož červené a zlaté plameny šlehaly do nekonečné tmy. Vélín se zastavil a znovu se otevřel zvukům lesa. Vyčkával, až je v nočním šumu zaslechl: hlasy. Byli to muži. Dospělí. Dva muži. Hádali se.

Dál se plížil loveckým krokem, který je naučil mistr Hutril. Téměř nepatrně nadzvedl chodidlo, přesunul ho vpřed a do strany, pečlivě prozkoumal půdu, jestli na ní neleží nějaké větvičky, které by ho

okamžitě prozradily, a znovu ho opatrně položil. Jak se blížil k ohni, hlasy byly čím dál jasnější a potvrzovaly jeho podezření. Dva muži uprostřed hádky.

„...nepřestalo krváčet!“ ozvalo se sebelítostné zakňourání, jehož původce zatím zůstával neviditelný. „Koukni, teče to jak píchlý prase...“

„Tak do toho přestaň štourat, ty blbče!“ odpověděl podrážděně druhý, jehož Vélín viděl. Byl to podsaditý muž sedící vpravo od ohně. Při pohledu na meč, který mu visel na zádech, a luk položený na dosah ruky se Vélín zachvěl. *Tohle není žádná náhoda.* Na zemi mezi nohama měl položený otevřený pytel, a když zrovna druhého nezahrnoval urážkami, upřeně zíral na jeho obsah.

„Parchant malej!“ pokračoval neviditelný kňoural, jako by napomínání svého druhu vůbec neslyšel. „Dělal mrtvýho, mazanej, slizkej parchant.“

„Přece nám řekli, že to s nima nebude snadný,“ namítl ten podsaditý muž. „Měl jsi ho střelit ještě jednou, než jsi k němu šel tak blízko.“

„Vždyť jsem ho trefil přímo do krku, ne? To mu mělo stačit. Už jsem viděl větší chlapy, který se po takovém zásahu svalili jak pytel brambor. Ale ten malej prcek ne. Škoda že jsme ho nenechali žít o něco dýl...“

„Ty nechutný zvíře.“ Podsaditý muž už mu nevěnoval moc pozornosti. Pořád víc se zaobíral obsahem svého pytle a na čele mu vystupovaly vrásky. „Hele, pořád nevím, jestli je to on.“

Vélín se ze všech sil snažil udržet srdce v klidu a zaměřil se na pytel. Všiml si oblých tvarů jeho obsahu a temné mokré skvrny na spodní straně. Vtom mu došlo, jakou hrůzu má před očima. Les se s ním zatočil a on dostal strach, že snad omdlí. Tak tak potlačil vzdech plný zděšení, kterým by se dozajista odsoudil k rychlé smrti.

„Ukaž,“ řekl ten kňoural a poprvé se naklonil tak, že Vélín viděl jeho podobu. Byl malý a šlachovitý, měl výrazné rysy a kostnatou bradu mu zdobil prořídlý plnovous. Pravou rukou si objímal levou paži omotanou zakrváceným obvazem, skrz který mu mezi pavoučími prsty neustále prosakovala krev. „Určitě je to on. Musí být.“ Zněl zoufale. „Slyšels přece, co říkal ten druhej.“

Druhý? Vélín napínal uši. Pořád byl vyděšený, ale srdce mu v rostoucím hněvu tlouklo naprosto klidně.

„Že mi ale nahnal strach, to jo,“ odpověděl rozechvěle ten podsaditý muž. „Nevěřil bych mu, ani kdyby mi tvrdil, že nebe je modrý.“ Znovu zamžoural do pytle, pak sáhl dovnitř a za vlasy z něj vytáhl bezvládné zkroucené tělo, z něhož kapala krev. Kdyby měl Vélín ještě něco v žaludku, znovu by se pozvracel. *To je Mikel! Zabili Mikela!*

„Moh by to bejt on,“ uvažoval podsaditý muž. „Smrt každému trochu změni tvář. Ale moc z rodinný podoby u něj nevidím.“

„Brak ho pozná. Prej už toho kluka jednou viděl.“ Kňoural znovu zmizel ze světla. „A kde vůbec je? Teď už by tu měl bejt.“

„No jo,“ přitakal podsaditý a uložil svou kořist zpátky do pytle. „Kdoví kde je.“

Kňoural chvilku mlčel a pak zabručel: „Mrňaví řádoví spratci.“

Brak... Tak takhle se jmenoval. Vélina napadlo, jestli za Braka bude někdo truchlit, jestli nějaká jeho vdova nebo matka nebo bratr poděkují za jeho život a za jeho dobrotu a moudrost. Ale vzhledem k tomu, že Brak byl vrah, zabiják číhající v lese na děti, Vélín o tom pochyboval. Braka nikdo oplakávat nebude... Stejně jako nikdo nebude truchlit pro tyhle dva. Vélín pevně sevřel luk v prstech a zamířil tomu podsaditému na krk. Zabije ho a toho druhého pak zraní, šíp do stehna nebo do břicha bude stačit. Vyslechne ho a pak ho zabije taky. *Pomstí Mikela.*

V lese něco zavrčelo, něco skrytého a smrtonosného.

Vélín se prudce otočil a stále třímal luk — ale bylo příliš pozdě. Tvrdá hora svalů ho srazila k zemi a luk mu vypadl z ruky. Zašátral po noži, přičemž instinktivně vykopl, jenže nic netrefil. Když vyskočil na nohy, uslyšel řev; výkřiky bolesti a hrůzy. V obličejí mu přistálo něco vlhkého. Zavrávorál, ucítil v ústech kovovou pachutí krve, spěšně si protřel podrážděné oči a mžoural na ztichlé ohniště. Uviděl jen dvě žluté oči lesknoucí se v záři ohně nad zkrvaveným čumákem. Vlk se s ním setkal pohledem, zamrkal a byl pryč.

Hlavou mu vířily zmatené myšlenky. *Sledoval mě... Jsi nádherný... Sledoval mě, aby ty muže zabil... Nádherný vlk... Zabili Mikela... Moc z rodinné podoby u něj nevidím...*

PŘESTAŇ S TÍM!

Vélín utnul proud myšlenek, natáhl vzduch do plic a uklidnil se. Pak šel prohlédnout ohniště. Podsaditý muž ležel na zádech s rukama

zvednutýma k hrdlu, které už tam ovšem nebylo, a obličej měl ztuhlý děsem. Kňouralovi se podařilo uběhnout několik kroků, než ho vlk dostihl. Hlavu měl ohnutou v nepřírozeném úhlu. Z pachu, který se okolo něj vznášel, bylo patrné, že ho strach nakonec přemohl. Vlk už byl dávno pryč, Vélin slyšel jen šumění podrostu ve větru.

Neochotně se otočil k pytli ležícímu u nohou podsaditého muže.
Co můžu pro Mikela udělat?

„Mikel je mrtvý,“ hlásil mistru Sollisovi Vélin, kterému z obličejě kapala voda. Před nějakou dobou začalo pršet, a když se úplně promočený vydrápal k bráně, při všem vyčerpání a šoku z událostí, jichž byl v lese svědkem, se nezmohl na víc než několik základních slov. „Vrazi v lese.“

Sollis ho zachytil v pádu. Nohy mu najednou vypověděly službu. „Kolik?“

„Tři. Tolik jsem viděl. Taky mrtví.“ Podal Sollisovi opeření, které uřízl ze svého šípů.

Sollis požádal mistra Hutrila, aby hlídal bránu, a odvedl Vélina dovnitř. Namísto jejich ložnice v severní věži ho vzal do svého pokoje, malé místnosti v bastionu v jižní části hradeb. Rozdělal oheň v krbu, poručil Vélinovi svléknout promočené oblečení a podal mu deku, aby se zahřál, než plameny pohltní polena v krbu.

„Tak,“ řekl a nabídl Vélinovi šálek teplého mléka. „Teď mi pověz, co se stalo. Všechno, co si pamatuješ. Nic si nenechávej pro sebe.“

A tak mu Vélin pověděl o vlkovi a o muži, kterého zabil, o kňouralovi a podsaditém muži... a o Mikelovi.

„Kde jsou?“

„Kdo, mistře?“

„Mikelovy... ostatky.“

„Pohřbil jsem je.“ Vélin potlačil silné chvění a znovu se napil mléka. Cítil, jak ho v těle hřeje. „Hrob jsem vykopal nožem. Nic lepšího mě nenapadlo.“

Mistr Sollis přikývl a zahleděl se na peří v dlani. V bledých očích měl naprosto nečitelný pohled. Vélin se rozhlédl po místnosti. Byla

vybavenější, než čekal. Na stěnách viselo několik zbraní: halapartna, dlouhý oštěp s železným hrotem, nějaký druh kyje s kamennou hlavicí a různé typy dýk a nožů. Na policích stálo několik knih. Nebyly ani trochu zaprášené, což ukazovalo na to, že je mistr Sollis nemá jako pouhou dekoraci. Stěnu zdobil jakýsi gobelín z kozí kůže napnuté na dřevěném rámu, jejíž povrch pokrývala pestrá směsice kreslených postaviček a podivných symbolů.

„Válečná standarta Lonaků,“ vysvětlil Sollis. Vélín uhnul pohledem. Cítil se jako špion. K jeho překvapení Sollis pokračoval. „Lonačtí chlapci se přidávají ke skupinám válečníků už v mladém věku. Každá skupina má svoji standartu a každý člen na ni přísahá vlastní krví, že ji bude bránit až do smrti.“

Vélín si z nosu utřel kapku vody. „Co znamenají ty symboly, mistře?“

„Je to seznam bitev, kterých se skupina účastnila, hlav, které stáli, a významání, které jim udělila jejich Nejvyšší kněžka. Lonakové milují historii. Trestají děti, které nedokážou z paměti převyprávět dějiny svého klanu. Říká se, že mají jednu z největších knihoven na světě, ačkoli ji nikdy nikdo neviděl. Zbožňují vyprávění a často sedávají celé hodiny kolem ohně a naslouchají svým šamanům. Nejradši mají hrdinské eposy, pohádky o tom, jak skupiny válečníků překvapivě zvítězily v bitvách proti obrovské přesile, o osamělých bojovnících dobývajících talismany z nitra země... nebo o chlapcích, kteří v lese zabili vrahy za pomoci vlka.“

Vélín se na něj ostře podíval. „Tohle není žádná pohádka, mistře.“

Sollis hodil do krbu další poleno, až do vzduchu vyletěl oblak jisker. Prohrábl oheň pohrabáčem a na Vélina se ani nepodíval. „Lonakové nemají žádné slovo pro tajemství. Věděl jsi to? Podle nich je každá událost podstatná a hodná toho, aby ji někdo zapsal, zaznamenal a pak se o ní vyprávělo pořád dokola. Náš rád nic takového nectí. Bojovali jsme v bitvách, po nichž zůstaly na bitevním poli stovky padlých, a nikde o nich není ani zmínka. Rád bojuje, ale často ve stínu, bez slávy a bez nároku na odměnu. My žádné standarty nemáme.“ Pak hodil letku z Vélina šípu do ohně. Vlhké peří v plamenech zasyčelo, zkroutilo se a zmizelo. „Mikela napadl medvěd. Sice to v Urlišském lese není moc pravděpodobné, ale hluboko v lesích se jich ještě pár potuluje. Tys našel jeho ostatky a ohlásil mi to. Mistr Hutril je zítra

přinese a my odevzdáme našeho padlého bratra ohni a poděkujeme za dar jeho života.“

Vélin necítil otřes ani překvapení. Zjevně v tom bylo něco víc, o čem neměl nic vědět. „Proč jste mi říkal, abych nepomáhal ostatním, Mistře?“

Sollis se zahleděl do ohně, a zrovna když Vélin došel k závěru, že odpověď nedostane, řekl: „Vstupem do řádu jsme všichni zpřetrhali svazky s našimi rodinami. My to chápeme, ale ostatní lidé ne. Občas ani členství v řádu není ochranou proti svárům, které zuří za našimi zdmi. Nemůžeme tě pořád chránit. Nečekali jsme, že napadnou i další.“ Sollis pevně svíral pohrabáč, kterým rozhrnoval oheň. Tváře se mu nadouvaly potlačovanou zlobou. „Mýlil jsem se. Mikel zaplatil za moji chybu.“

Můj otec, pomyslel si Vélin. Chtěli mě zabit, aby mu ublížili. Ale ten, kdo za tím stojí, otce nezná.

„Mistře, a co ten vlk? Proč by mi šel vlk na pomoc?“

Mistr Sollis odložil pohrabáč a zamyšleně si mnul bradu. „Tomu nerozumím. Navštívil jsem spoustu míst a viděl mnohé věci, ale nikdy jsem neviděl, že by vlk zabil člověka, aniž by ho chtěl sežrat.“ Zavrtěl hlavou. „Tohle vlci nedělají. Musí za tím být ještě něco jiného. Něco, co souvisí s Temnými silami.“

V tu chvíli se Vélin začal chvět ještě silněji. *Temné síly.* Sloužící v domě jeho otce to spojení občas používali, většinou šeptem a jen tehdy, když si mysleli, že je nikdo neslyší. Lidé o nich mluvili, když se děly věci, které se dít neměly: když na svět přicházely děti s krvavými skvrnami na obličejích, fenám se rodila kořata a na moři pluly lodě bez posádky. *Temné síly.*

„Dva z tvých bratří se vrátili dřív než ty,“ řekl Sollis. „Měl bys jim jít povědět o Mikelovi.“

Rozhovor byl zjevně u konce. Od Sollise už se nic dalšího nedozví. Bylo to jasné a smutné. Mistr Sollis byl mužem mnoha příběhů a velké moudrosti, znal mnohem víc než jen to, jak správně uchopit meč a pod jakým úhlem nejlépe zaútočit, ovšem Vélin tušil, že se o to jen málokdy s někým dělí. Rád by si od něj poslechl ještě něco o Lonacích, jejich válečnických skupinách a Nejvyšší kněžce, chtěl by se dozvědět něco víc o Temných silách, jenže Sollis upřeně hleděl

do ohně a v myšlenkách bloudil někde daleko, stejně jako to často dělal Vélínův otec. A tak se zvedl a řekl: „Ano, mistře.“ Dopil zbytek teplého mléka, posbíral si své promočené oblečení, přitáhl si deku k tělu a vykročil ke dveřím.

„Nikommu o tom neříkej, Sorno.“ V Sollisově hlase teď byl patrný rozkaz, takový tón používal předtím, než švihl bičem. „S nikým o tom nemluv. Tohle je tajemství, které by tě mohlo zabít.“

„Ano, mistře,“ zopakoval Vélín. Pak vyšel do ledové chodby a vydal se k severní věži. Přestože byl zachumlaný do deky, celý se chvěl. Chlad byl tak ostrý, že si říkal, jestli neomdlí, než vystoupá až do věže, ale mléko, které dostal od Sollise, ho zahřálo a osvěžilo natolik, aby dokázal vystoupat až nahoru.

Když doklopýtal ke dveřím, v ložnici našel Dentose a Barkuse. Oba leželi na svých postelích a vypadali naprosto vyčerpaně. Při jeho příchodu ovšem zvláštně ožili, oba vyskočili, přivítali ho poplácáním na záda a pokoušeli se žertovat.

„Zabloudil jsi ve tmě, co?“ zasmál se Barkus. „Mohl jsem být první, kdyby mě nezachytil proud.“

„Proud?“ podivil se Vélín, zmatený jejich vřelým přivítáním.

„Překročil jsem řeku moc brzo,“ vysvětlil Barkus. „Tam v té úžině. Můžu ti říct, myslel jsem, že je po mně. Nakonec mě to vyplavilo přímo u brány, ale Dentos už byl tady.“

Vélín hodil oblečení na postel a šel se ohrát k ohni. „Takže tys byl první, Dentosi?“

„No jo. Myslel jsem, že to bude Kenis, ale ten tady zatím není.“

Vélína to také překvapilo. Kenis se v lese orientoval mnohem lépe než všichni ostatní. Ale zase nebyl tak silný jako Barkus a rychlý jako Dentos.

„Ale aspoň jsme porazili všechny ostatní,“ radoval se Barkus z vítězství nad ostatními skupinami chlapců. „Nikdo z nich tady ještě není. Líní tupci.“

„To jo,“ přitakal Dentos. „Několik jsem jich potkal. Byli ztraceni jak panici v bordelu.“

Vélín se zamračil. „Co to je bordel?“

Chlapci si vyměnili pobavené pohledy a Barkus mu to vysvětlil. „Propašovali jsme sem z kuchyně pár jablek.“ Nadzvedl deku, aby se

pochlubil svojí kořistí. „A taky koláčů. Až přijdou ostatní, uděláme si pořádnou hostinu.“ Pak vzal jedno jablko a s chutí se do něj zakousl. Postupem času se všichni stali nadšenými zloději, byl to všeobecný zvyk. Vše, co nebylo nějak zabezpečené, i věci té nejmenší hodnoty, brzy zmizelo. Slámu v jejich matracích už dávno nahradily různé volně se povalující kousky látky nebo kůže. Za krádeže padaly tvrdé tresty, ovšem bez kázání o morálce nebo cti, a chlapcům brzy došlo, že nejsou trestáni za samotnou krádež, ale za to, že byli přistiženi. Barkus z nich byl nejšíkvnějším zlodějem, zvlášť když došlo na jídlo, ale na paty mu šlapal Mikel, který se soustředil na oblečení... *Mikel.*

Vélin zíral do ohně, kousal se do rtu a uvažoval, jak má tu lež podat. *Je to špatné, rozhodl se. Lhát přátelům není snadná věc.* „Mikel je mrtvý,“ řekl nakonec. Nepřišel na žádný jemnější způsob, jak jim to oznámit, a při tom náhlém tichu sebou celý škubl. „On... Napadl ho medvěd a já — já jsem našel to, co z něj zbylo.“ Za sebou slyšel, jak Barkus vyplivl kus jablka. Pak se ozvalo zašustění, jak Dentos ztěžka dopadl na svoji postel. Vélin zatnul zuby a pokračoval. „Mistr Hutríl zítra přinese jeho tělo sem, abychom ho mohli odevzdat ohni.“ V ohništi zapraskalo polínko. Teď už se Vélin zahřál a horko z krbu ho začínalo štípat na kůži. „A poděkovat za jeho život.“

Nikdo na to nic neřekl. Vélina napadlo, že Dentos možná pláče, ale neměl to srdce se ohlédnout a přesvědčit se. Po chvíli přešel od krbu k posteli, rozložil své oblečení, aby uschlo, sňal tětivu z luku a uklidil si toulec.

Otevřely se dveře a vešel Nortah, promočený, ale s vítězným pohledem. „Čtvrtý!“ vyhrkl. „Byl jsem si jistý, že budu poslední.“ Vélin ho nikdy dřív neviděl tak veselého. Bylo to znepokojující. Stejně jako to, že Nortah netušil, proč jsou tak skleslí.

„Dokonce jsem se dvakrát ztratil.“ Zasmál se a odhodil své věci na postel. „Taky jsem viděl vlka.“ Šel ke krbu a natáhl ruce k ohni. „Tak mě vyděsil, že jsem se nemohl ani hnout.“

„Viděl jsi vlka?“ opakoval Vélin.

„No jo. Obrovské zvíře. Ale už byl asi najedený. Na čumáku měl krev.“

„Co to bylo za medvěda?“ zeptal se Dentos.

„Cože?“

„Černý, nebo hnědý? Hnědí jsou větší a zákeřnější. Černí se k lidem většinou nepřibližují.“

„Nebyl to medvěd,“ opravil ho zmateně Nortah. „Říkal jsem vlk.“

„Nevím,“ odpověděl Vélín Dentosovi. „Neviděl jsem ho.“

„Tak jak víš, že to byl medvěd?“

„Mikela napadl medvěd,“ vysvětlil Barkus Nortahovi.

„Viděl jsem stopy po drápech,“ vymýšlel si Vélín. Lhaní bylo ještě těžší, než čekal. „Byl... na kousky.“

„Na kousky!“ vykřikl Nortah znechuceně. „Mikel byl na kousky?!“

„Protože strejda říkal, že v Urlišském lese hnědí medvědi nežijou,“ hlesl Dentos. „Prý jsou jenom na severu.“

„Vsadím se, že to byl ten vlk,“ zašeptal šokovaně Nortah. „Ten vlk, kterého jsem viděl, sežral Mikela. Kdyby nebyl plný, sežral by i mě.“

„Vlci lidi nejedí,“ namítl Dentos.

„Možná měl vzteklinu.“ Nortah se v šoku zhroutil na postel. „Málem mě sežral vzteklý vlk!“

A tak to šlo dál, chlapci jeden po druhém přicházeli, unavení a mokří, ale spokojení, že prošli zkouškou, úsměvy jim však rychle pohasínaly, když se dozvídali novinky. Dentos a Nortah se hádali o vlčích a medvědech a Barkus se dělil o svoji mizernou kořist, kterou chlapci pojídali v nepřijemném tichu. Vélín se zabalil do deky a snažil se z hlavy dostat vzpomínku na Mikelovo bezvládné tělo a na ten pytel s mrtvým masem, pro nějž nožem vyhrabal v hlíně mělký hrob...

Po několika hodinách ho vzbudil chlad. Rozespale se rozhlížel, zatímco jeho oči přivykaly tmě. Byl rád, že je ten sen pryč, protože jeho poslední zbytky napovídaly, že bude lepší na něj zapomenout. Ostatní chlapci spali, Barkus chrápal, pro jednu tise, polínka v krbu byla černá a vyhaslá. Vélín se vyhrabal z postele, aby znovu rozdělal oheň. Tma v pokoji ho najednou děsila mnohem víc než přítmí v lese.

„Už nemáme polínka, bratře.“

Když se otočil, uviděl Kenise, jak sedí na své posteli. Byl pořád oblečený a ve slabém světle měsíce pronikajícím okenicemi se na něm leskly kapky vody. Obličej měl skrytý ve stínu.

„Kdy jsi přišel?“ zeptal se Vélín a promnul si ruce, aby si je trochu zahřál. Nikdy dřív nepoznal, jak moc dokáže tělo prochladnout.

„Před chvilkou.“ Kenis mluvil prázdným hlasem postrádajícím jakékoli emoce.

„Slyšel jsi o Mikelovi?“ Vélín začal přecházet po místnosti v naději, že si pohybem trochu rozehřeje svaly.

„Ano,“ odpověděl Kenis. „Nortah tvrdil, že to byl vlk. Podle Dentose medvěd.“

Vélín se zamračil. V Kenisově hlase zaslechl náznak humoru. Pak pokrčil rameny. Každý z nich reagoval jinak. Jenis, Mikelův nejlepší kamarád, se dokonce rozchechtal, když mu to řekli. Dostal nezvladatelný záchvat smíchu a přestal teprve poté, co mu Barkus vrazil facku.

„Medvěd,“ řekl Vélín.

„Vážně?“ Vélín si byl jistý, že se Kenis ani nehnul, ale v duchu jasně viděl, jak tázavě krčí čelo. „Dentos říkal, žes ho našel ty. Muselo to být hrozné.“

Z pytle kapala Mikelova hustá krev, prosakovala tkaninou a ulpívala mu na prstech... „Myslel jsem, že už tady budeš, až se vrátím.“ Vélín si přitáhl deku blíž k tělu. „Vsadil jsem se s Barkusem o odpoledne v zahradě, že nás všechny porazíš.“

„Vlastně jsem tady už mohl být. Ale něco mě zdrželo. Narazil jsem v lese na jednu takovou záhadu. Třeba mi ji pomůžeš vyřešit. Pověz mi, co by tě napadlo, kdybys narazil na mrtvého muže s šípem v krku? S šípem bez opeření.“

Vélín se začal neovladatelně chvět, tělo se mu tak třásló, až mu deka sklouzla na podlahu. „Lesy jsou prý plné lapků,“ jektal zuby.

„To jsou. Dokonce tolik, že jsem narazil na další dva. Ty ale nezabil šíp, možná je napadl medvěd, stejně jako Mikela. Možná to byl dokonce ten stejný medvěd.“

„M-možná.“ *Co se to děje?* Vélín zvedl ruku a prohlížel si své roztřesené prsty. *Za tohle přece nemůže chlad. Je v tom něco víc...* Najednou ho popadla skoro neodolatelná touha všechno Kenisovi povyprávět, zbavit se toho břemene, vyzpovídat se. Kenis byl přece jeho kamarád. Nejlepší kamarád. Komu by to měl říct, když ne jemu? Jestli po něm jdou nějací zabijáci, bude potřebovat přítele, který by mu kryl záda. Mohli by s nimi bojovat spolu...

S nikým o tom nemluv... *Tohle je tajemství, které by tě mohlo zabít.* Sollisova slova mu svázala jazyk, upevnila jeho odhodlání. Ano, Kenis

byl jeho kamarád, ale pravdu mu říct nemohl. Bylo to příliš velké a důležité tajemství na to, aby se šeptalo mezi chlapci.

S tím, jak rostlo jeho odhodlání, ustupoval i ten třas. Vážně nebyla až taková zima. Strach a hrůza z noci strávené v lese na něm zanechaly své stopy. Stopy, které možná už nikdy úplně nezmizí, ale on se jim postaví a překoná je. Neměl jinou možnost.

Zvedl z podlahy svoji deku a vrátil se do postele. „Urlišký les je vážně nebezpečné místo,“ poznamenal. „Radši by ses měl svléknout, bratře. Mistr Sollis tě zbije jako koně, jestli budeš ještě ráno tak zmrzlý, abys nemohl trénovat.“

Kenis mlčel a dál nehnutě seděl, pak mu ze rtů unikl dlouhý tichý vzdech. Po chvíli vstal a svlékl se, s obvyklou pečlivostí si rozvěsil oblečení, opatrně uložil své zbraně a zalezl do postele.

Vélin ležel na zádech a modlil se, aby už ho přemohl spánek a sny. Nemohl se dočkat, až tahle noc skončí, až ho zase obklopí hřejivé denní světlo, které z jeho duše odplaví všechnu tu krev a strach. *Je snad tohle životní úděl válečníka?* říkal si. *Třást se celý život ve stínech?*

Ta slova Kenis skoro zašeptal, ale Vélin je přesto slyšel naprosto jasně. „Jsem rád, že jsi naživu, bratře. Jsem rád, že ses z toho lesa dostal.“

Přátelství, uvědomil si. *I to je úděl válečníka. Sdílíš svůj život s těmi, kteří by pro tebe zemřeli.* Ne že by se tím zbavil strachu a toho nepříjemného pocitu v břiše, ale aspoň mu to trochu zvedlo náladu. „Taky jsem rád, že ses vrátil, Kenisi,“ zašeptal mu v odpověď. „Je mi líto, že jsem ti nepomohl s tou záhadou. Zkus si promluvit s mistrem Sollisem.“

Neměl tušení, jestli to, co pak od Kenise uslyšel, byl smích, nebo povzdech. O mnoho let později ho napadlo, kolik bolesti by sobě i mnohým dalším ušetřil, kdyby tehdy slyšel lépe, kdyby jen poznal, co to bylo za zvuk. Nakonec se rozhodl, že to byl povzdech, a slova, která následovala, vzal za pouhé konstatování: „Myslím, že v budoucnu nás čeká ještě spousta záhad.“

Druhý den chlapci pod vedením mistra Sollise přinesli z lesa velké klády a postavili z nich na cvičišti hranici. Trénink byl zrušen, ale

stavba hranice byla dost náročná sama o sobě. Po několika hodinách nakládání čerstvě pořezaného dřeva na valník Vélina bolely svaly na rukou, ale nic na sobě nedal znát. Mikel si přece ten den práce zasloužil. Krátce po obědě se vrátil mistr Hutril. Vedl za sebou poníka, který měl na zádech pevně svázaný náklad. Když je míjel cestou k bráně, ustali v práci a hleděli na tělo zabalené v plátně.

Stane se to znovu, uvědomil si Vélín. Mikel byl jen první. Kdo bude další? Dentos? Kenis? Já?

„Měli jsme se ho zeptat,“ řekl Nortah, když mistr Hutril zmizel v bráně.

„Na co?“ chtěl vědět Dentos.

„Jestli to byl vlk, nebo med...“ Sklonil se a jen tak tak uhnul před kládou, kterou po něm Barkus hodil.

Navečer mistři položili tělo na hranici a chlapci napochodovali na nádvoří. Byly jich tam přes čtyři stovky, mlčky stáli seřazení po svých skupinách. Když Sollis a Hutril slezli z navršeného dřeva, předstoupil před ně Princip, který nad hlavou ve své kostnaté, zjizvené ruce držel hořící louč. Zastavil se vedle hranice a přešel shromáždění pohledem. Jeho obličej jako obvykle postrádal jakýkoli výraz. „Stali jsme se svědky zániku lodě, která nesla našeho bratra životem,“ začal svůj projev, přičemž opět projevil až nadpřirozenou schopnost oslovit svým ospalým hlasem celý dav tak hlasitě, aby ho slyšeli i v posledních řadách.

„Shromáždili jsme se, abychom vzdali hold jeho dobrým a odvážným činům a odpustili mu všechna jeho zaváhání. Byl naším bratrem a zasvětil svůj život řádu, za což mu budeme navěky vděční. V tuto chvíli už patří k Zemřelým, jeho duše nás společně s ostatními povede v naší službě Víře. Pomyslete na něj, věnujte mu své poděkování a odpuštění a nezapomeňte na něj teď ani nikdy v budoucnu.“

Pak přiložil louč k hranici a podpálil s ní jabloňové větvičky, kterými chlapci stavbu z klád vyplnili. Brzy z nich začaly stoupat plameny a dým. Krátce nato se sladká vůně jabloňového dřeva ztratila v zápachu spáleného masa.

Vélín hleděl do plamenů a snažil se vzpomenout si na některý z Mikelových dobrých a odvážných činů, najít nějakou vhodnou vzpomínku na něj, kterou by si mohl nést životem, jenže se zasekl na

tom, jak Mikel s Barkusem nasypali pepř do vaku s krmivem. Když ho pak mistr Rensial pověsil na čumák jednomu nově dovezenému hřebci, jen tak tak v záplavě koňských hlenů unikl před tím, že ho kůň ukopal k smrti. Byla tohle odvaha? Trest byl samozřejmě tvrdý, přestože Mikel i Barkus trvali na tom, že ty rány za tu legraci stály, a v pomatené mysli mistra Rensiala se vzpomínka na celou událost stejně brzy rozplynula jako dým.

Pozoroval, jak stoupající plameny pohlcují zohavené tělo jeho přítele, a pomyslel si: *Je mi to líto, Mikeli. Je mi líto, že jsi zemřel kvůli mně. Je mi líto, že jsem tam nebyl, abych tě zachránil. Jednoho dne zjistím, kdo poslal do lesa ty muže, a ten člověk za to tvrdě zaplatí. Děkuju ti za všechno.*

Když se rozhlédl kolem sebe, všiml si, že většina chlapců už odešla na večeři. Na nádvoří zůstala jen jeho skupina, dokonce i Nortah, přestože ten vypadal spíš znuděně než zarmouceně. Jenis tiše plakal, objímal si tělo pažemi a po tváři mu stékaly slzy.

Kenis položil Vélinovi ruku na rameno. „Měli bychom se jít najíst. Náš bratr už je pryč.“

Vélin přikývl. „Vzpomněl jsem si na ten průšvih ve stájích. Pamatuješ? S tím pytlek krmiva.“

Kenis se pousmál. „Pamatuju. Tehdy jsem žárlil, že jsem na to nepřišel sám.“ Pak se vydali k jídelně. Barkus za sebou táhl Jenise, který pořád plakal, a ostatní vzpomínali na Mikela, zatímco oheň za nimi odnášel jeho tělo na věčnost. Ráno už byly všechny pozůstatky hranice uklizené, zůstal po ní jen černý kruh popela v trávě. A nakonec i ten během příštích měsíců a let zmizí.

KAPITOLA TŘI

Dny ubíhaly jeden za druhým, chlapci cvičili, bojovali a učili se. Léto vystřídal podzim a po něm přišla zima s prudkými lijáky a ostrými větry, které se brzy proměnily ve sněhové bouře, pro měsíc Ollanasúr v Asrélinu typické. Po Mikelově pohřbu jen zřídka někdo zmínil jeho jméno. Nezapomněli na něj, ale nemluvili o něm, byl pryč. Když na začátku zimy pozorovali nováčky přicházející bránou, se smíšenými pocity si uvědomili, že už nejsou nejmladší a že ty nejhorší práce teď dostanou na starosti jiní. Vélín si nově přichozí prohlížel a uvažoval, jestli někdy také vypadal tak mladá a opuštěně. Dobře věděl, že teď už není dítě, nikdo z nich. Byli jiní, změnili se. Už nebyli jako ostatní chlapci. A on sám se lišil ještě mnohem víc, protože zabil člověka.

Od té noci v lese nemohl pořádně spát a často se budil celý roztrěsený a zbrocený potem ze snů, v nichž ho navštívila Mikelova bezživotná tvář a ptala se, proč ho nezachránil. Jindy za ním ve snech přicházel onen vlk, tiše na něj hleděl, olizoval si krev z čumáku a v očích měl otázku, které Vélín nedokázal porozumět. Dokonce i obličejte těch vrahů, zkrvavené a rozervané, se k němu vracely a zasypávaly ho nenávistnými kletbami, na něž ze spánku odpovídal s nelítostným odporem: „Vrazi! Lúzo! Doufám, že shnijete!“

„Véline?“ Většinou probudil Kenise. Někdy i pár ostatních chlapců, ale nejčastěji to byl Kenis.

Vélín pokaždé zalhal a tvrdil, že se mu zdálo o matce, načež ho trápilo svědomí, protože její památku zneužíval k tomu, aby skryl pravdu. Vždycky si potom povídali, dokud Vélína nepřemohla únava a neusnul. Kenis se ukázal jako bezedná studnice příběhů; znal z paměti všechny pověsti o obráncích Víry a mezi jinými také příběh krále.

„Král Janus je obdivuhodný muž,“ vyprávěl často. „Celé naše království vystavěl jen za pomoci meče a Víry.“ Nikdy ho neunavilo poslouchat, jak se Vélín s králem Janusem jednou setkal a jak mu ten

vysoký rudovlasý muž prohrábl vlasy a hlubokým hlasem řekl pobaveně: „Doufám, že máš otcovu paži, chlapče.“ Ve skutečnosti si Vélín na krále skoro nevzpomínal, vždyť mu bylo jen osm let, když ho otec při hostině v paláci postrčil před sebe. Ale dobře si pamatoval okázalý přepych panovnického sídla i honosné oblečení přítomných šlechticů. Král Janus měl syna a dceru, zhruba sedmnáctiletého vážného chlapce a dívku ve Vélínově věku, která se na něj šklebila zpoza otcova dlouhého hermelínového pláště. Král tehdy neměl manželku. Zemřela přechozího léta a říkalo se, že vládce má zlomené srdce a už se nikdy neožení. Vélín si vzpomněl, jak ta holčička, které jeho matka říkala princezno, stanula před ním, zatímco její otec poodešel vítat další hosty. Měřila si ho ledovým pohledem. „Já si tě nevezmu,“ ušklíbala se na něj. „Jsi špinavý.“ A pak, aniž by se ohlédla, odběhla za králem. Vélínův otec se zasmál, což u něj nebylo zrovna obvyklé, a řekl: „Neboj, chlapče. To bych ti neudělal.“

„Jak vypadal?“ vyptával se Kenis dychtivě. „Byl vážně skoro šest stop vysoký, jak se říká?“

Vélín pokrčil rameny. „Byl vysoký. Ale jak moc, to nevím. A na krku měl zvláštní červené skvrny, jako by se popálil.“

„Když mu bylo sedm, skolila ho Rudá ruka,“ vysvětlil mu Kenis, který se hbitě převtělil do vypravěče. „Celých deset dní bojoval s těžkými záchvaty, které by zabily i dospělého muže, a pak horečka ustoupila a on znovu nabral síly. Dokonce ani Rudá ruka, která zasáhla snad každou rodinu v zemi, Januse neporazila. Přestože byl teprve kluk, už tehdy měl neporazitelnou duši.“

Vélín odhadoval, že Kenis určitě bude znát spoustu příběhů o jeho vlastním otci. Za dobu svého pobytu v řádu už pochopil, jak moc byl Pán bitev slavný, ale nikdy o ně Kenise nežádal. Pro Kenise byl Vélínův otec legenda, hrdina, jenž stál králi po boku během válek o sjednocení. Pro Vélína to byl jezdec na koni, který před dvěma lety zmizel v mlze.

„Jak se jmenují jeho děti?“ zeptal se Vélín. Z nějakého důvodu mu rodiče o královském dvoře nikdy moc nevyprávěli.

„Králův syn a dědic trůnu se jmenuje princ Malcius, prý se hodně vzdělává a je to svědomitý mladý muž. Královské dceři říkají princezna Lyrna. Tvrdí se o ní, že jednou krásou předčí svoji matku.“

Vélina občas znepokojovala jiskra, která se v Kenisových očích rozsvítila, když mluvil o králi a jeho rodině. Jedině tehdy z jeho tváře zmizel ten hloubavý, zamračený pohled, jako by v těch chvílích dočista přestal myslet. Podobný výraz Vélin vídal u lidí, kteří promlouvali se Zemřelými. Jako by jejich přirozené já na okamžik ustoupilo do pozadí a nechalo prostor jen Víře.

Když zima došla svého vrcholu a celou zemi pokrýl sníh, začaly přípravy na zkoušku přežití v divočině. Výpravy s mistrem Hutrilem byly delší a delší, snažil se je toho naučit co nejvíc a co nejpodrobněji a nutil je běhat ve sněhu, dokud je nebolelo celé tělo. Rozdal při tom několik tvrdých trestů za lenost a nepozornost. Ale chlapci tušili, že je důležité naučit se toho co nejvíc. Tou dobou už byli v řádu dost dlouho na to, aby jim starší hoši čas od času dali pár rad, které měly nejčastěji podobu varování před nebezpečími, jež je čekají. Zkouška přežití v divočině se mezi nimi vyskytla dost často: *Mysleli si, že navždy zmizel, ale po roce jeho tělo našli přimrzlé ke stromu... Snědl nějaké bobulky a pak vyzvracel vlastní játra... Zabloudil do doupěte divokých koček, a když z něj vyšel ven, nesl svoje vnitřnosti v náručí...* Zjevně šlo o zveličené povídačky, ale jedno bylo jisté: při každé zkoušce přežití v divočině některý z chlapců zemřel.

Když nadešel čas, odváželi je ven po malých skupinkách v průběhu celého měsíce, aby snížili pravděpodobnost, že se chlapci potkají a budou si navzájem pomáhat. Této zkoušce musel každý z nich čelit o samotě. Nejdřív je na lodi dopravili kousek proti proudu řeky, načež následovala dlouhá cesta povozem po jednotvárné zasněžené cestě vinoucí se do řídké zalesněné kopcovité krajiny za Urliškým lesem. Každých pět mil mistr Hutril zastavil a doprovodil jednoho z chlapců mezi stromy, pak se vrátil a znovu vzal do ruky opratě. Když došlo na Vélina, mistr ho vedl podél potoka tekoucího do kotliny chráněné před větrem.

„Máš křesadlo?“

„Ano, mistře.“

„Motouz, novou tětivu a náhradní deku?“

„Ano, mistře.“

Hutril přikývl a odmlčel se. V ledovém vzduchu mu od úst stoupaly obláčky páry. „Mám pro tebe vzkaz od Principa,“ řekl po chvilce. Vélina překvapilo, že Hutril uhýbá pohledem. „Vzhledem k tomu, že po tobě pravděpodobně někdo půjde vždy, když opustíš bezpečí našeho kláštera, smíš se teď vrátit se mnou a zkoušku ti zapíšeme jako splněnou.“

Vélin nevěděl, co říct. Překvapila ho samotná Principova nabídka i skutečnost, že se vůbec poprvé někdo z mistrů zmínil o jeho nepřijemném zážitku v lese. Ty zkoušky přece nebyly jen nějaké svévolné mučení, které si během let vymysleli krutí mistři. Patřily k pravidlům řádu, jež před čtyřmi staletími sepsal jeho zakladatel, a od té doby se v ničem nezměnily. Představovaly víc než jen dědictví, byly to samotné články Víry. Vyhnout se nějaké zkoušce, a přitom zůstat v řádu by podle Vélina nebylo jen nepoctivé a nečestné vůči jeho přátelům, byl přesvědčený, že by to bylo rouhání. Pak ho napadlo ještě něco: *Co když je to nějaká další zkouška? Co když chce Princip zjistit, jestli bych se vyhnul nepřijemnostem, kterým se mí přátelé vyhnout nemůžou?* Jenže když se podíval do Hutrilových obezřetných očí, uviděl v nich něco, co mu prozradilo, že ten návrh je myšlen vážně: rozpaky. Hutril tu nabídku vnímal jako urážku.

„Nerad Principovi oponuji, mistře,“ řekl nakonec Vélin, „ale nemyslím si, že by se tady uprostřed hor v zimě potuloval nějaký vrah.“

Hutril znovu přikývl, úlevně si povzdechl a na rtech se mu výjimečně objevil mírný úsměv. „Netoulej se moc daleko, naslouchej hlasu přírody a sleduj jen čerstvé stopy.“ S těmi slovy si hodil luk přes rameno a vydal se na dlouhý pochod zpátky k povozu.

Vélin se díval za ním a ucítil hrozný hlad, navzdory bohaté snídani, kterou si ráno dopřál. Byl rád, že před odchodem využil příležitosti ukrást v kuchyni nějaké pečivo.

Přesně jak je Hutril učil, Vélin se okamžitě pustil do stavby přístřešku. Našel si příhodnou skulinu mezi dvěma balvany, které využil jako stěny, a vydal se hledat dřevo na střechu. Našel pár spadáných větví, avšak zjistil, že si bude muset nařezat také nějaké čerstvé z okolních stromů. Další stěnu postavil ze sněhu, který uplálal do velkých

kvádrů, jak je to učili. Když měl hotovo, odměnil se kusem pečiva. I přes obrovský hlad se přinutil nezhltnout ho hned. Namísto toho z něj pomalu uždíboval a každý kousek pečlivě přežvýkal.

Pak si musel rozdělat oheň. Vedle vstupu do přístřešku vytvořil kruh z kamenů, z jeho středu vyhrabal sních a naskládal do něj větvičky, z nichž předtím sloupal zvlhlou kůru. Stačilo několik jisker z křesadla a krátce nato už si hrál ruce nad docela živým ohněm. *Jídlo, přístřešek a teplo*, opakoval jim vždycky mistr Hutril. *Tak se člověk udrží naživu. Všechno ostatní je pouhý přepych.*

Během první noci strávené ve své skrýši si moc neodpočinul. Sužoval ho kvílící víchr a kousavý mráz, před nímž poskytovala deka zavěšená ve vchodu jen slabou ochranu. Rozhodl se, že druhý den pokryje stěny přístřešku ještě silnější vrstvou sněhu, a následující hodiny strávil posloucháním větru, v němž se snažil rozpoznat nějaké hlasy. Říkalo se, že vítr se dostane i za hranice světa a Zemřelí po něm posílají služebníkům Víry zprávy. Někteří lidé pravidelně trávili celé hodiny v kopcích v touze po pár slovech moudrosti či útěchy od svých milovaných. Vélín nikdy žádný hlas ve větru neslyšel a teď uvažoval, či hlas by to asi tak byl, kdyby nějaký zaslechl. Možná matčin, ačkoli od jeho první noci v klášteře řádu už ho nenavštívila. Možná Mikelův nebo těch vrahů, kteří by po něm po větru plivali kletby. Ale té noci žádný hlas nezaslechl a nakonec se celý promrzlý propadl do neklidného spánku.

Dalšího dne nasbíral tenké větvičky, z nichž si spletl dveře do přístřešku. Byla to zdoluhavá a náročná práce, po níž ho už tak unavené prsty bolely ještě víc. Zbytek dne strávil na lovu. S šípem nasazeným na tětívě se rozhlížel po stopách ve sněhu. Měl dojem, že v noci kotlinou prošel jelen, jenže stopy byly příliš nevýrazné na to, aby je mohl sledovat. Pak narazil na čerstvé kozí stopy, ty však stoupaly do příkrého svahu, který by jen sotva zdolal dřív, než padne tma. Nakonec se musel spokojit se dvěma krkavci, co se usadili nedaleko jeho přístřešku. Pro všechny případy nastražil v okolí několik pastí na neopatrné králíky potulující se ve sněhu.

Krkavce oškubal a peří si schoval na šípy. Pak si ptáky opekl na rožni. Maso bylo suché a tuhé, takže Vélín rychle pochopil, proč krkavci na hostinách nepatří mezi vybrané lahůdky. Večer neměl na práci

nic lepšího než schoulit se u ohně, dokud nevyhasne, a potom se ukryl do svého přístřešku. Dveře, které si vyrobil, byly mnohem účinnější než deka, přesto se mu však chlad pořád zažíral do kostí. V žaludku mu kručelo, ale vítr dul ještě hlasitěji. Ani tentokrát v něm žádné hlasy neslyšel.

Ráno měl víc štěstí. Podařilo se mu ulovit sněžného zajíce. Byl na svou kořist hrdý, šíp zvíře zasáhl ve chvíli, kdy pelášilo k noře. Za necelou hodinu ho stáhl z kůže, očistil a pak ho s chutí opekl nad ohněm. Lačně pozoroval tuk odkapávající z lesknoucího se masa. *Téhle zkoušce by spíš měli říkat zkouška hladovění*, pomyslel si, když mu z žaludku uniklo další hlasité zakručení. Polovinu masa snědl hned a druhou uložil do dutiny v jednom stromě, kterou si vybral jako vhodnou skrýš. Byla dostatečně vysoko od země, takže i on k ní musel vyšplhat, ale současně byl strom tak tenký, že by neudržel slídícího medvěda. Musel se hodně přemáhat, aby nezhlta celého zajíce najednou, dobře však věděl, že kdyby to udělal, mohl by ho čekat další den o hladu.

Zbytek dne strávil neúspěšným lovem. K jeho zklamání zůstaly všechny pasti prázdné, takže se večer musel spokojit jen s kořinky, které vyhrabal zpod sněhu. Moc ho nenasytily, a navíc je bylo třeba hodně dlouho vařit, aby se vůbec daly sníst. Ovšem bylo to lepší než nic. Štěstí se na něj aspoň trochu usmálo, když našel kořen pupavy. Ten sice nebyl jedlý, ale jeho charakteristicky páchnoucí šťávu mohl použít k ochraně svého přístřešku a potravinové skrýše před slídivými vlky a medvědy.

Když se po dalším bezúspěšném honu unaveně ploužil k přístřešku, začalo sněžit. Brzy se přidal víchr, který husté sněžení proměnil ve sněhovou bouři. Vélinovi se podařilo dostat se do úkrytu dřív, než sněžení zhoustlo natolik, že by neviděl na krok. Pevně zajistil vchod dveřmi spletenými z větví a pokoušel se zahřát si ruce v zaječí kožešíně, kterou si nechal jako šál. Uprostřed bouře nebylo možné rozdělát oheň, a tak mu nezbylo než ji nějak přečkat. Celý se chvěl a zatínal ruce zamotané do kožešiny, aby mu úplně nezkřehly.

Vítr dul hlasitěji než jindy, vanul snad až zpoza hranic světa... *Co to bylo?* Vélin se posadil a se zadržným dechem napínal uši. Ve větru se ozval nějaký hlas. Slabý a tklivý. Dál mlčky nehnutě seděl a čekal, až se zvuk ozve znovu. Vítr bez ustání nesnesitelně skučel

a každá změna v jeho tónu jako by předznamenávala další zvolání toho záhadného hlasu. Vélin čekal, skoro ani nedýchal, ale nic víc nezaslechl.

Zakroutil hlavou a znovu si lehl, schoužil se pod deku, skrčil se do co nejmenšího klubíčka...

„... proklínám tě...“

Vélin se prudce zvedl. Teď o tom nebylo pochyb. Vítr k němu nesl nějaký hlas. Ozval se znovu, tentokrát rychle, přes lomoz vichru se k němu dostalo jen několik slov. „... šíš mě? Proklínám tě! ... ničeho nelituju! Já... ničeho...“

Přestože byl ten hlas slabý, Vélin v něm jasně rozeznával zlobu. Ta duše vysílala vzkaz plný nenávisti. Byl určený jemu? V tu chvíli měl pocit, jako by ho sevřela obří ledová pěst. *Ti vrazi, Brak a ti dva další.* Chvěl se pořád silněji, ale chlad za to nemohl.

„... nic!“ hřímál hlas. „Nic... jsem udělal... k ničemu! Slyšíš mě?“

Vélin si myslel, že už poznal strach, byl přesvědčený, že ten zážitek v lese ho zocelil, že si tehdy vůči hrůze vypěstoval odolnost. Mýlil se. Někteří mistři jim vyprávěli o mužích, kteří se pomohli, když se jich zmocnil strach. Nikdy tomu nevěřil, až do této chvíle.

„... ponesu si svoji nenávisť až za hranice světa! Jestli jsi proklel můj život, prokleješ mou smrt tisíckrát...“

Vélin se na chvíli přestal chvět. *Smrt? Která z duší Zemřelých by ho vořila o smrti?* V tu chvíli mu došla naprosto zjevná skutečnost. Hrozně se zastyděl a byl rád, že to nikdo neviděl: *někdo je tam venku v bouři a já se tady zbaběle krčím.*

Ven se musel vyhrabat, vánice mu zasypala dveře skoro tři stopy širokou sněhovou závějí. Po krátké námaze vyklopýtal do zuřící bouře. Ledový vichr se mu zařízl do pláště jako nůž do papíru, sněhové vločky ho štípaly do tváří a neviděl skoro nic.

„Hej, vy tam!“ zakřičel. Vítr mu rval slova od úst pomalu ještě dřív, než je vyslovil. Zhluboka se nadechl, polkl sníh a zkusil to znovu: „HALÓ! JE TADY NĚKDO?“

V bouři se něco pohnulo, nezřetelný stín za bílou stěnou. Zmizel ještě dřív, než si ho stačil prohlédnout. Znovu se nadechl a začal se prodírat sněhem k místu, kde stín zahlédl. Ztěžka vytahoval nohy

z mrazivých závějí. Několikrát zakopl, než je našel. Dvě postavy schoulené k sobě, jedna velká, druhá menší.

„Vstávejte!“ zakřičel Vélin a strčil do větš z postav. Ta zaskučela a otočila se k němu. Z omrzlého obličejce opadával sníh a zpoza ledové masky na něj hleděly dvě bledě modré oči. Vélin o krůček ustoupil. Ještě nikdy se nesetkal s tak pronikavým pohledem. Dokonce ani mistr Sollis neviděl člověku tak hluboko do duše. Vélin pod pláštěm bezděčně sevřel prsty okolo nože. „Jestli tu zůstanete, za pár minut umrznete,“ zavolal. „Mám tady přístřešek.“ Ukázal směrem, odkud přišel. „Dojdete k němu?“

Ty oči ho dál probodávaly pohledem, omrzlá tvář zůstávala nehybná. *To mám ale štěstí*, pomyslel si Vélin sklesle. *Kdo jiný než já by měl uprostřed sněhové bouře narazit na blázna?*

„Já tam dojdu.“ Mužův hlas zněl jako vrčení. Pak kývl hlavou směrem k druhému člověku. „Ale s ní budu potřebovat pomoc.“

Vélin popošel k menší postavě a s námahou ji vytáhl na nohy. Když ji zvedl do vzpřímené polohy, spadla jí z hlavy kápě, pod ní se objevila bledá elfí tvář a záplava kaštanových vlasů. Vzápětí se na něj dívka zhroutila.

„Tak pojďme,“ zabručel muž, uchopil ji za ruku a hodil si ji přes rameno. Vélin ji vzal za druhou paži a společně ji takto dotáhli až do přístřešku. Trvalo to snad celou věčnost. Ač to bylo k neuvěření, bouře dál nabývala na síle a Vélin věděl, že jestli se jen na chvilku zastaví, vzápětí je dožene smrt. Když došli k útulku, odhrabal od vchodu novou vrstvu sněhu, strčil dívku dovnitř a pokynul muži, aby šel za ní. Ten zavrtěl hlavou. „Jdi první, chlapče.“

Vélin v jeho hlase zaznamenal neústupnost a pochopil, že by bylo zbytečné a možná smrtelně nebezpečné se s ním dohadovat. Vlezl do úkrytu a odtáhl dívčino tělo co nejhluběji. Muž šel hned za ním a zabouchl za sebou dveře. Kvůli jeho mohutné postavě už uvnitř mnoho místa nezbývalo.

Leželi vedle sebe a vzduch v přístřešku byl zamlžený párou stoupající od jejich úst. Vélina po té námaze pálily plíce a ruce se mu neovladatelně chvěly. Zamotal si je do pláště a doufal, že se tak vyhne omrzlinám. Brzy nad ním začala vítězit nepřekonatelná únava, a jak se propadal do spánku, pohled se mu zamlžil. Naposledy se podíval

na muže vedle sebe, který škvírou ve dveřích vyhlížel ven do bouře. Než Vélina konečně zmožila únava, zaslechl ještě, jak si muž tiše mumlá: „Takže o něco dýl. Ještě o chvilku dýl.“

Vélin se probudil s třeskutou bolestí hlavy. Tenký proužek světla pronikající střechem ho bodl do oka, až bolestivě vyjekl. Dívka vedle něj se ve spánku zavrtěla a kopla ho svojí vysokou botou do holeně. Muž byl pryč, ale zvenčí do přístřešku pronikala lahodná vůně. Vélin se rozhodl, že bude lepší, když půjde ven.

Muž venku nad jeho ohništěm pekl na pánvi ovesné placky. Jejich vůně ve Vélinovi probudila nesnesitelný hlad. Konečně si mohl prohlédnout jeho štíhlý vrásčitý obličej bez ledové masky. Odhadoval muže zhruba na pětatřicet let, ačkoli si nebyl jistý, protože jeho hluboký pohled prozrazoval bohaté životní zkušenosti. Vélin se držel v uctivé vzdálenosti. Měl strach, že kdyby přišel blíž, mohl by se na placky vrhnout.

„Zašel jsem pro naše věci,“ promluvil muž a kývl ke dvěma zasněženým vakům ležícím stranou. „V noci jsme je museli nechat pár mil odtud. Byly moc těžké.“ Pak sundal pánev z ohně a nabídl placky Vélinovi.

Vélinovi se sbíhaly sliny, ale zavrtěl hlavou. „Nemůžu.“

„Jsi z rádu, vid?“

Hladový Vélin přikývl.

„Co by tady jinak kluk jako ty dělal?“ Muž smutně zavrtěl hlavou. „Ale nebýt tebe, Sella a já bychom teď leželi pod sněhem.“ Vstal a napřáhl k němu ruku. „Díky, mladý muži.“

Když mu Vélin třásl rukou, ucítil tvrdé mozoly na jeho dlani. *Válečník?* Když si muže prohlédl, zapochyboval o tom. Všichni mistři se vyznačovali zvláštním způsobem pohybu i mluvy. Tento muž byl odlišný. Měl sílu, ale díval se jinak.

„Erlin Ilnis,“ představil se.

„Vélin Al Sorna.“

Muž zvedl obočí. „Jméno Pána bitev.“

„Ano, slyšel jsem.“

Erlin Ilnis přikývl a nechal to být. „Kolik ti ještě chybí dnů?“

„Čtyři. Jestli do té doby neumřu hladý.“

„V tom případě přijmi mou omluvu za to, že jsme ti narušili zkoušku. Doufám, že tím nijak neohrožujeme tvoje šance na její složení.“

„Dokud mi nepomáháte, nemělo by to ničemu vadit.“

Muž si přidržel ke své snídani. Tenkým nožem krájel placky na kousky, které si strkal do úst. Vélín už se na to nemohl dívat a rozběhl se pro zbytek zaječího masa ukrytý v dutině stromu. Musel ho vyhrabat zpod silné vrstvy sněhu, ale brzy se vrátil k ohni se svou kořistí.

„Takovou bouři už jsem neviděl celá léta,“ podotkl Erlin, když si Vélín začal opékat maso. „Dřív jsem špatné počasí bral jako znamení. Že přijde válka nebo mor. Teď už si myslím, že se počasí prostě jen zkazilo.“

Vélín cítil, že by měl něco odpovědět, aspoň na chvíli tak zapomněl na kručení v žaludku. „Mor? Myslíte Rudou ruku. Nevypadáte tak starý, že byste ho měl pamatovat.“

Muž se pousmál. „Já... hodně cestuju. Mor sužuje mnoho zemí, v mnoha podobách.“

„Kolik?“ vyptával se Vélín. „Kolik zemí jste procestoval?“

Erlin se zamyslel a podrbal se na zarostlé bradě. „Upřímně řečeno, nevím. Viděl jsem krásy Alpírského císařství i rozvaliny léndrejských chrámů. Kráčet jsem po temných stezkách Velkého severního lesa a šlapal po nekonečných stepích, kde kmen Erhilů loví losy. Viděl jsem spoustu měst a ostrovů a hor. Ale skutečně vždy, ať jdu kamkoli, skončím uprostřed bouře.“

„Vy nejste z našeho království?“ Vélín byl zmatený. Ten muž hovořil se zvláštním přízvukem, jeho samohlásky Vélína tahaly za ucho, ale přesto zněl jako Asrélinec.

„Ale ano, narodil jsem se tady. Pár mil na jih od Varinsholdu je vesnička tak malá, že dokonce ani nemá jméno. Tam bys našel moje příbuzné.“

„Proč jste odešel? Proč jste procestoval tolik míst?“

Muž pokrčil rameny. „Měl jsem spoustu času a nic lepšího mě nezapadlo.“

„Proč jste se tolik hněval?“

Erlin se k němu prudce otočil. „Cože?“

„Slyšel jsem vás. Nejdřív jsem si myslel, že ke mně ve větru mluví někdo ze Zemřelých. Zlobil jste se, slyšel jsem to. Díky tomu jsem vás našel.“

Erlinovi se na tváři objevil výraz hlubokého, skoro děsivého smutku. Vypadal tak zarmouceně, že Vélina znovu napadlo, jestli nezachránil nějakého šílence.

„Když člověk stojí tváří v tvář smrti, říká spoustu bláznivých věcí,“ řekl nakonec Erlin. „Až dokončíš svůj výcvik, jsem si jistý, že od umírajících mužů uslyšíš spousty nesmyslů.“

Z přístřešku vykoukla dívka. Zamrkala do slunce, okolo ramen měla omotaný velký šátek. Její obličej tvořil dokonalý bledý ovál rámovaný světle kaštanovými vlasy. Byla o několik let starší než Vélina a asi o jeden nebo dva palce vyšší. Vélina si uvědomil, že už hodně dlouho žádnou dívku neviděl. Pohled na ni ho vyvedl z míry.

„Sello,“ přivítal ji Erlin. „Ve vaku mám další jídlo, jestli máš hlad.“

Dívka se upjatě usmála a obezřetně pohlédla na Vélina.

„Tohle je Vélina Al Sorna,“ představil jí ho Erlin. „Učedník Šestého řádu. Dlužíme mu svůj vděk.“

Ačkoli to dívka umně skrývala, Vélina si dobře všiml, že při zmínce o řádu celá ztuhla. Otočila se k Vélinovi a rozpochybovala ruce v řadě složitých rychlých pohybů. Na rtech měla prázdný úsměv. *Je nemá*, uvědomil si.

„Říká, jaké máme štěstí, že jsme tady uprostřed divočiny narazili na tak odvážného člověka,“ překládal Erlin.

Ve skutečnosti říkala: *Pověz mi, že děkuju, a pojďme pryč*. Vélina se rozhodl, že bude lepší, když si svoji znalost znakového jazyka nechá pro sebe. „To přece nic nebylo,“ odpověděl nahlas. Dívka pokývla hlavou a poodešla k jejich vakům.

Vélina se pustil do jídla, cpal si maso do úst špinavými prsty a bylo mu jedno, že mistr Hutril by se nad takovým pohledem zhrzil. Zatímco jedl, Erlin a Sella spolu mluvili znakovým jazykem. Tvořili znaky jasnými a zkušenými pohyby, vedle kterých vypadaly jeho neobratné pokusy napodobit mistra Smentila trapně. Ale navzdory rychlosti, s jakou komunikovali, Vélina zaznamenal, že dívka pohybuje rukama ostře a nervózně, zatímco Erlin tvoří zdrženlivější, uklidňující gesta.

Ví, kdo jsme? zeptala se ho.

Ne, odpověděl Erlin. *Je to dítě. Je schopný a bystrý, ale pořád jen dítě. Cvičí je k boji. O jiných vyznáních je v řádu nic neučí.*

Dívka vrhla k Vélinovi krátký, ostražitý pohled. Usmál se na ni a olízl si mastné prsty.

Zabije nás, jestli to zjistí? zeptala se dívka Erlina.

Nezapomeň, že nás zachráníl. Erlin zaváhal a Vélinovi se zdálo, že se snaží na něj nepodívat. *A navíc je jiný, gestikuloval dál. Ostatní bratři Šestého řádu nejsou takoví jako on.*

Jak jiný?

Je v něm něco víc, víc citu. Copak ty to necítíš?

Sella zavrtěla hlavou. *Cítím jenom nebezpečí. Už několik dní jsem necítila nic jiného.* Krátce zaváhala a na hladkém čele jí naskočila vráska. *Má jméno Pána bitev.*

Ano. Myslím, že to je jeho syn. Slyšel jsem, že ho odvedl k řádu, když jeho manželka zemřela.

Dívčiny pohyby byly čím dál rychlejší a naléhavější. *Musíme hned zmizet!*

Erlin se přinutil k úsměvu Vélinovým směrem. *Uklidni se, nebo v něm vzbudíš podezření.*

Vélin vstal a šel si k potůčku opláchnout umaštěné ruce. *Uprchlíci, napadlo ho. Ale před čím prchají? A co to říkal o jiných vyznáních? Ne poprvé si přál, aby tady byl některý z mistrů, jenž by mu pomohl. Sollis nebo Hutril by věděli, co dělat. Uvažoval, jestli by se měl pokusit je nějak zdržet. Přemoct je a svázat. Nebyl si jistý, jestli by to dokázal. S tou dívkou by si poradil, jenže Erlin byl dospělý muž, a navíc dost silný. A Vélin měl podezření, že umí bojovat, ačkoli jeho řemeslem není válčení. Nezbyvalo mu než dál pozorovat jejich rozhovor, aby se dozvěděl víc.*

Ten pach zachytil úplnou náhodou, když se otočil vítr. Byl slabý, ale nezaměnitelný: koňský pot. *Jestli je cítím, musí být blízko. Bude jich víc. Jde to od jihu.*

Spěšně vyšplhal na jižní stěnu rokle a rozhlédl se po kopcích na jihu. Brzy je uviděl, tmavé korálky jezdců v krajině zhruba půl míle na jihovýchod od něj. Bylo jich pět nebo šest a měli tři honící psy. Najednou se zastavili. Na takovou dálku bylo obtížné rozeznat, co dělají, ale Vélin předpokládal, že čekají, až psi zachytí stopu.

Přinutil se pomalu sejít zpátky k ohni, kde se dívka šťourala klacíkem v ohništi a Erlin si upravoval jeden z popruhů svého vaku.

„Brzy vyrazíme,“ ujistil ho Erlin. „Už jsme ti způsobili dost potíží.“

„Jdete na sever?“ zeptal se Vélín.

„Ano. Na renfélinské pobřeží. Sella tam má příbuzné.“

„Vy nejste její příbuzný?“

„Jen přítel a společník na cestách.“

Vélín šel do přístřešku a vzal si svůj luk. Když napnul tětivu a hodil si přes rameno toulec, cítil, jak v dívce roste napětí. „Musím vyrazit na lov.“

„No jistě. Škoda že ti nemůžeme dát něco z našeho jídla.“

„Během zkoušky není dovoleno přijímat pomoc cizích. Kromě toho mám pocit, že si to beztak nemůžete dovolit.“

Dívka podrážděně naznačila rukama: *Přesně tak.*

„Asi bychom už měli vyrazit,“ řekl Erlin a podal mu ruku na rozloučenou. „Ještě jednou ti moc děkuji, mladý muži. Není zrovna obvyklé potkat tak velkorysého člověka. Věř mi, vím to dobře...“

Vélín zvedl ruce. Jeho gesta byla ve srovnání s jejich neobratná, ale jejich význam byl zcela zřetelný: *Od jihu přijíždějí jezdci na koních. Mají psy. Proč?*

Sella si přikryla ústa dlaní, její už tak bleďý obličej strachy úplně zbělal. Erlin sáhl po dýce se zahnutým ostrím u pasu.

„Nedělejte to,“ napomenul ho Vélín. „Jen mi řekněte, proč utíkáte. A kdo po vás jde.“

Erlin a dívka si vyměnili vyděšené pohledy. Znepokojeně si pohrávala s prsty a bojovala s nutkáním něco sdělit. Erlin ji vzal za ruku. Vélín si nebyl jistý, jestli proto, aby ji umlčel, nebo uklidnil.

„Takže oni vás učí znakový jazyk,“ poznamenal klidně.

„Učí nás spoustu věcí.“

„Říkali vám taky něco o Popíračích?“

Vélín se zamračil a vzpomněl si na jednu z otcových vzácných odpovědí. Vélín tehdy poprvé viděl městskou bránu a zahnívajících těla v klecích rozvěšených po hradbách. „Popírači jsou rouhači a kacíři. Ti, kteří popírají podstatu Víry.“

„A víš, co se s Popírači dělá, Vélíne?“

„Zabijí je a pověsí v klecích na městské hradby.“

„Věší je tam ještě zaživa a nechávají je vyhladovět. Řežou jim jazyky, aby svým nářkem neobtěžovali kolemjdoucí. A dělají to jen proto, že vyznávají jinou víru.“

„Žádná jiná víra neexistuje.“

„Ale ano, existuje, Véline!“ Erlin teď mluvil zapáleným, neústupným tónem. „Vypřávil jsem ti, že jsem procestoval celý náš svět. Existuje bezpočet vyznání a bezpočet bohů. Existuje víc způsobů, jak vyznávat svoji víru, než je hvězd na obloze.“

Vélin zavrtěl hlavou, jeho vysvětlení ho neuspokojilo. „Takže to jste vy? Popírači?“

„Ne. Já vyznávám stejnou Víru jako ty.“ Krátce a hořce se zasmál. „Koneckonců nemám mnoho jiných možností. Ale Sella je jiná. Je zasvěcená odlišné víře, ovšem vyznává ji stejně upřímně jako ty nebo já tu naši. Ale jestli ji ti muži chytí, budou ji mučít a pak ji zabijí. Myslíš, že to je správné? Skutečně si myslíš, že si všichni Popírači zaslouží takový osud?“

Vélin si Sellu prohlížel. Ve výrazu její tváře převládal strach, rty se jí chvěly, ale oči zůstaly hrůzou nedotčené. Hleděly do těch jeho, upřeně, přitažlivě, tázavě. Její pohled mu připomněl mistra Sollise a jejich první lekci s mečem. „Mě tímhle neobelstíš,“ řekl jí.

Sella se zhluboka nadechla, jemně vyvlékla ruce z Erlinových dlaní a znakovala: *Nesnažím se tě obelstít. Jen něco hledám.*

„A co to je?“

Něco, co jsem předtím neviděla. Pak se obrátila k Erlinovi. *Pomůže nám.*

Vélin otevřel ústa k odpovědi, ale slova mu na jazyku odumřela. Měla pravdu: pomůže jim. To rozhodnutí nebylo nijak složité. Bylo to tak správně, věděl to. Pomůže jim, protože Erlin je poctivý a odvážný a Sella je krásná a něco v něm viděla. Pomůže jim, protože ví, že oni si smrt nezaslouží.

Zašel do přístřešku a vrátil se s kořenem pupavy. „Tady.“ Hodil ho Erlinovi. „Naříznete ho a pomažte si štávou ruce a nohy. Čí pach stopují?“

Erlin ke kořenu nejistě přičichl. „Co to je?“

„Zakryje váš pach. Kterého z vás ti psi pronásledují?“

Sella si ukázala na hrudník. Vélín si všiml, že má okolo krku hedvábný šál. Ukázal na něj a naznačil jí, aby mu ho podala.

Je po matce, protestovala Sella.

„Tak to bude určitě ráda, že ti zachránil život.“

Po krátkém zaváhání si Sella šál rozvázala a podala mu ho. Přivázal si ho okolo zápěstí.

„Tohle je nechutné!“ šklebil se Erlin, když si rozmazával páchnoucí šťávu z kořene po podrážkách.

„Přesně to si myslí i ti psi,“ vysvětlil mu Vélín.

Poté co si Sella potřela své boty a ruce, zavedl je do míst, kde les houstl. Pár stovek yardů od Vélínova tábořiště byl v krajině dolík, dost hluboký, aby se v něm skryli dva lidé, vycvičeným očím by však neunikl. Vélín doufal, že se k němu pronásledovatelé nedostanou moc blízko. Když se v dolíku ukryli, Vélín si vzal od Selly kořen pupavy a vymačkal z něj na okolní půdu a listí tolik šťávy, kolik jen dokázal.

„Zůstaňte tady a buďte zticha. Když uslyšíte psy, klidně ležte, neutíkejte. Jestli se do hodiny nevrátím, běžte dva dny na jih, pak uhněte na západ a po pobřežní silnici pokračujte na sever. Snažte se vyhybat městům.“

Když se Vélín vydal k odchodu, Sella se k němu natáhla a přidržela ruku ve vzduchu kousek od něj. Jako by se bála na něj sáhnout. Znovu mu věnovala pohled, tentokrát ne tázavý, ale plný vděčnosti. Krátce se na ni usmál a rozběhl se co nejrychleji vstříc jezdcům. Řídký lesní porost se rozmazaně míhal okolo něj, celé tělo ho bolelo od námahy. Vélín všechnu bolest potlačil a utíkal dál, šátek na zápěstí za ním vlál ve větru.

Po pěti dlouhých minutách usilovného běhu uslyšel psy, zpočátku vzdálené, vysoké kňučení, které se postupně měnilo v ostrý, výhrůžný štěkot. Vélín se usadil na padlém březovém kmeni, rychle si ze zápěstí odvázal šátek, omotal si ho okolo krku a hbitě ho zastrčil pod plášť. Čekal s šípem nasazeným na tětívě, od úst mu stoupaly obláčky páry, protože ztěžka oddechoval a snažil se potlačit chvění ve svalech.

Psi u něj byli dřív, než čekal. Asi dvacet yardů od něj z podrostu vyběhla tři tmavá těla. Psi se hnali k němu, až jim od tlap odletoval

sníh, vrčeli a cenili zažloutlé zuby. Při pohledu na ně Vélín na krátkou chvíli ztuhl leknutím, protože to plemeno neznal. Byli větší, rychlejší a svalnatější než všichni honicí psi, jaké kdy viděl. Dokonce i renfélinští lovečtí psi chovaní řádem vedle nich vypadali jako domácí mazlíčci. Nejhorší ze všeho ovšem byly jejich oči. Jak se k němu psi blížili se zpěněnými čumáky, jako by jim z těch žlutých očí svítila nenávist.

Prvního zasáhl šípem do krku. Pes se s překvapeným a bolestivým zakňučením svalil do sněhu. Vélín sáhl po dalším šípů, ale druhý pes byl u něj dřív, než ho stihl vytáhnout z toulce. Zvíře po něm skočilo, zabořilo mu ostré drápy do hrudi a blyštivými zuby chňapalo po jeho krku. Vélín uskočil stranou, odhodil luk, pravou rukou sáhl k pasu pro nůž, a když dopadl zády na zem, máchl jím do vzduchu nad sebou. Pes se ve skoku nabodl přímo na čepel, která mu projela žebry až do srdce. Z huby mu vytryskla sprška krve. Vélín, který přemáhal nevolnost, odkopl kroutící se tělo a vyskočil na nohy, připravený k útoku třetího psa.

Ten však nepřišel.

Pes seděl se sklopenýma ušima a hlavou skloněnou k zemi a uhýbal pohledem. Zakňučel, připlazil se o kousek blíž a znovu se posadil. Hleděl na něj s podivným výrazem plným strachu, ale také očekávání.

„Doufám, že máš dost peněz, kluku,“ ozval se drsný, rozzlobený hlas. „Dlužíš mi tři psy.“

Když se Vélín s nožem v ruce otočil, uviděl v křoví zpustlého podsaditého muže. Prudce oddechoval, jak se hnal za psy. Na zádech měl pověšený asrélinický meč a celý byl zahalený v ušmudlaném tmavě modrém plášti.

„Dva psy,“ opravil ho Vélín.

Muž se zamračil, odplivl si a nacvičeným pohybem sáhl za záda pro meč. „Tohle jsou volarští otrokářští psi, ty malej troubo. Ten třetí mi bude k ničemu.“ Přistoupil k němu blíž, prodíral se sněhem s lehkostí, kterou Vélín důvěrně znal, meč držel v mírně ohnuté paži nízko nad zemí.

Pes hluboce a výhrůžně zavrčel. Vélín na něj krátce pohlédl, čekal, že na něj znovu zaútočí, ale namísto toho pes upíral své žluté oči plné nenávisti na muže s mečem. Rty nad vyceněnými zuby se mu chvěly.

„Vidíš to?“ rozeřval se muž na Vélina. „Vidíš, cos udělal? Čtyři roky výcviku v prdeli!“

V tu chvíli to Vélinovi došlo. Teprve teď poznal to, co měl poznat okamžitě. Pomalu zvedl levou ruku, ukázal, že je prázdná a sáhl pod halenu pro svůj medailon. Přidržel ho muži před očima a řekl: „Přijměte moji omluvu, bratře.“

Muž se zatvářil zmateně. Vélin pochopil, že za to nemohl samotný pohled na medailon, ale že muž se rozmýšlí, jestli ho pořád může zabít, když je členem řádu. Pak ale to rozhodnutí někdo učinil za něj.

„Schovej svůj meč, Makrile,“ rozkázal pronikavý, kultivovaný hlas. Vélin se otočil a mezi stromy spatřil jezdce na koni. Muž s ostře řezanými rysy Vélinovi srdečně pokývl a popohnal koně blíž k němu. Byl to asrélinický lovecký šedák z jihu, dlouhonohé plemeno ceněné spíš pro svoji výdrž než bojovnost. Jezdec zastavil koně kousek od Vélina a shlížel na něj s výrazem, který se zdál upřímně dobromyslný. Vélin si všiml barvy jeho pláště. Černá znamenala, že patří ke Čtvrtému řádu.

„Dobrý den, mladý bratře,“ pozdravil ho ten muž.

Vélin pokývl na pozdrav a zastrčil nůž za opasek. „Vám také, mistře.“

„Mistře?“ pousmál se muž. „To asi ne.“ Pohlédl na posledního psa, který teď vrčel na něj. „Obávám se, že jsi právě získal nečekaného společníka, bratře.“

„Společníka?“

„Volarští otrokáři jsou neobvyklé plemeno. Umí být neuvěřitelně krutí, ale panuje u nich přísná hierarchie. Ty jsi tomuhle zvířeti zabil vůdce smečky i psa, který ho měl nahradit. Teď tě bere jako nového vůdce. Je příliš mladý, aby na tebe zaútočil, takže ti raději věnuje svoji nehynoucí věrnost.“

Vélin se podíval na psa, vrčící a slintající hroudu svalů a zubů se zjizveným čumákem a srstí upatlanou blátem a výkaly. „Já ho nechci,“ namítl.

„Na to už je pozdě, ty spratku,“ zabručel Makril.

„Nech si ty urážky, Makrile,“ pokáral ho muž s ostře řezanými rysy. „Přišel jsi o psy, seženeme nové.“ Sklonil se a podal Vélinovi ruku. „Tendris Al Forne, bratr Čtvrtého řádu a služebník Koncilu pro hříchy kacířů.“

„Vélin Al Sorna,“ potřásl mu Vélin rukou. „Bratr učedník Šestého řádu.“

„No jistě.“ Tendris se v sedle narovnal. „Zkouška přežití v divočině, vid’?“

„Ano, bratře.“

„Ty zkoušky členům vašeho řádu ani trochu nezávidím.“ Tendris se soucitně usmál. „Vzpomínáš si na své zkoušky, bratře?“ zeptal se Makrila.

„Jen ve zlých snech.“ Makril obcházel palouk s očima upřenýma k zemi a občas poklekl, aby si důkladně prohlédl nějakou stopu. Vélin viděl mistra Hutrila dělat totéž, jen s mnohem větší elegancí. Když Hutril stopoval, vznášela se okolo něj aura klidného zamyšlení. Makril byl jeho úplný opak, neustále v pohybu, nervózní, neklidný.

Křupání sněhu pod kopyty koní předznamenalo příjezd tří dalších bratrů Čtvrtého řádu. Všichni seděli na asrélnských loveckých koních jako Tendris a stejně jako on to byli houževnatí, větrem ošlehaní muži, kteří strávili většinu života na lovu. Když jim Tendris představil Vélina, každý ho pozdravil krátkým zvednutím ruky. Pak se rozjeli důkladně prohledat okolí. „Vypadá to, že šli tudy,“ řekl jim Tendris. „Psi tady museli cítit ještě něco jiného než jen maso našeho mladého bratra.“

„Smím se zeptat, po čem pátráte, bratře?“ ozval se Vélin.

„Po prokletí našeho království a Víry, Véline,“ odpověděl Tendris sklesle. „Po Nevěřících. Tento úkol mě a mé bratry dovedl až sem. Pronásledujeme ty, kteří popírají podstatu naší Víry. Možná tě překvapí, že takoví lidé existují, ale věř mi, že tomu tak skutečně je.“

„Nic tady není,“ hlásil Makril. „Žádné stopy ani nic jiného, co by psi mohli cítit.“ Pak se prodral hlubokou závějí až k Vélinovi. „Až na tebe, bratře.“

Vélin se zamračil. „Proč by mě vaši psi měli pronásledovat?“

„Potkal jsi během své zkoušky někoho?“ zeptal se Tendris. „Třeba muže a dívku?“

„Erlina a Sellu?“

Makril s Tendrisem si vyměnili pohledy. „Kdy?“ chtěl vědět Makril.

„Před dvěma dny.“ Vélin byl na sebe pyšný, jak dobře dokáže lhát. V nečestnosti už začínal být zběhlý. „Hodně sněžilo, potřebovali se

někde schovat. Nabídl jsem jim svůj přístřešek.“ Podíval se na Tendrise. „Byla to snad chyba, bratře?“

„Vstřícnost a pohostinnost nejsou nikdy prohrěškem, Vélino,“ usmál se na něj Tendris. Vélina znepokojilo, jak upřímně jeho úsměv působil. „Jsou ještě pořád v tvém tábořišti?“

„Ne, druhý den ráno odešli. Moc toho nenamluvili, ta dívka vlastně neřekla vůbec nic.“

Makril se uchechtl. „Nemůže mluvit, chlapče.“

„Ale dala mi tohle.“ Vélin si zpod haleny vytáhl Sellin hedvábný šál. „Jako poděkování, říkal ten muž. Myslím, že nevadilo, když jsem si ho vzal. Ani trochu nehřeje. Jestli jdete po jejich stopě, možná to je to, co vaši psi ucítili.“

Makril se naklonil blíž a s rozšířenými nozdrami přičichl k šátku. Při tom Vélinovi pevně hleděl do očí. *Nevěří mi ani slovo*, uvědomil si Vélin.

„Pověděl ti ten muž, kam jdou?“ zeptal se Tendris.

„Na sever, do Renfélinu. Ta dívka tam prý má rodinu.“

„Lhal,“ zabručel Makril. „Ta nikde žádnou rodinu nemá.“ Pes vedle Vélina vrčel čím dál výhrůžněji. Makril pomalu ustupoval a Vélin si říkal, co je to za psa, když dokáže probudit strach ve svém vlastním pánovi.

„Vélino, tohle je velmi důležité,“ upozornil ho Tendris a naklonil se v sedle dopředu, aby byl Vélinovi co nejbliž. „Sáhla na tebe ta dívka?“

„Jestli na mě sáhla, bratře?“

„Ano. Stačil by i ten nejlehčí dotek.“

Vélin si vzpomněl, jak Sella zaváhala, když k němu natáhla ruku, a uvědomil si, že se ho ani jednou nedotkla, byť hloubka jejího pohledu, když v něm něco našla, byla skoro tak intenzivní jako dotek. Jako by se ho dotkla někde uvnitř. „Ne. Nesáhla na mě.“

Tendris se v sedle narovnal a spokojeně kývl. „Tak to máš vážně štěstí.“

„Štěstí?“

„Ta holka je popíračská čarodějnice, chlapče,“ vysvětlil Makril. Posadil se na březový kmen a začal žvýkat cukrovou třtinu, která se zničehonic objevila v jeho mozolnaté dlani. „Jediným dotekem těch svých hezounkých rukou dokáže člověku zakroutit srdcem.“

„Náš bratr tím chce říct,“ přerušil ho Tendris, „že ta dívka má určitou moc, schopnosti získané od Temných sil. Kacířství Nevěřících se občas projevuje zvláštními způsoby.“

„Jakou moc?“

„Raději tě nebudeme zatěžovat podrobnostmi.“ Pak škulbl uzdou a dovedl koně na okraj palouku, kde se rozhlížel po stopách. „Říkal jsi, že odešli včera ráno?“

„Ano, bratře.“ Vélin se snažil nepodívat se na Makrila, protože věděl, že ho provrtává pochybovačným pohledem. „Odešli na sever.“

„Aha.“ Tendris pohlédl na Makrila. „Dokážeme je vystopovat i bez psů?“

Makril pokrčil rameny. „Po té včerejší bouři to asi nepůjde snadno.“ Naposledy si ukousl cukrové třtiny a zbytek odhodil. „Porozhlédnu se na sever od hor. Nejlepší bude, když si vezmeš ostatní a podíváte se na východ a na západ. Je možné, že se vydali zpátky po svých stopách, aby nás zmátli.“ Naposledy k Vélinovi vrhl nepřátelský pohled a pak bleskovou rychlostí zmizel mezi stromy.

„Musím se také vydat na cestu, bratře,“ řekl Tendris. „Jsem si jistý, že se ještě někdy uvidíme, až složíš všechny zkoušky. Kdoví, třeba bude v mojí skupině místo pro mladého bratra s odvážným srdcem a ostrížím zrakem.“

Vélin se podíval na těla dvou psů, jejichž krev barvila sněhovou peřinu doruda. *Zabili by mě. Přesně k tomu je vyšlechtili. Ne jen ke stopování. Kdyby se jim podařilo najít Sellu a Erlina...* „Kdoví kam nás cesty Víry dovedou, bratře,“ odpověděl Tendrisovi neurčitým tónem. Na nic víc neměl žaludek.

„Přesně tak.“ Tendris souhlasně přikývl. „Ať tě provází štěstí.“

Vélin byl tak překvapený úspěchem svého plánu, že málem nechal Tendrise odjet, aniž by mu položil tu nejdůležitější otázku.

„Bratře! Co mám udělat s tím psem?“

Tendris se za jízdy ohlédl přes rameno a pobídl koně do cvalu. „Jestli jsi chytrý, zabij ho. Jestli máš odvalu, nech si ho.“ Zasmál se a zvedl ruku, zatímco jeho kůň přešel do trysku, až mu od kopyt odletovaly obláčky sněhu, lesknoucí se na slunci.

Vélin se otočil na psa. Ten na něj zíral obdivným pohledem a z uslintané tlamy mu visel dlouhý růžový jazyk. Znovu si všiml té spousty

jizev, které měl na čumáku. Přestože byl pes ještě mladý, zjevně měl za sebou tvrdý život. „Šrám,“ promluvil ke zvířeti Vélín. „Budu ti říkat Šrám.“

Psí maso je sice tuhé a šlachovité, ale Vélín už se naučil, že nesmí být vybíravý. Během toho, co ještě na palouku vyvrhoval větší z psích mršin a odřezával z ní zadní kýtu, Šrám nepřetržitě kňučel. Když si Vélín nesl kořist ke svému přístřešku, kde maso nakrájel a dal opékat na oheň, pes se od něj držel v uctivé vzdálenosti. Teprve když dojedl a zbytek masa uložil do dutiny ve stromě, odvážil se Šrám k němu blíž. Očichával mu nohy a čekal na nějaké příznivé gesto. Jakkoli umí být volarští otrokáři krutí, kanibalismus k jejich rysům zjevně nepatří.

„To tedy nevím, čím tě nakrmím, když nechceš jíst svého kamaráda,“ povzdechl si Vélín a neobratně poplácal Šráma po hlavě. Pes zjevně na hlazení nebyl zvyklý, a když to Vélín poprvé zkusil, bojácně před ním ucukl.

Strávil v tábořišti víc než hodinu. Vařil, rozdělával oheň, čistil přístřešek od sněhu a odolával pokušení jít se podívat, jestli se Erlin a Sella pořád ještě skrývají v dolíku. Od chvíle, kdy Tendris zmizel v lese, měl nepříjemný pocit, podezření, že jeho slovům uvěřil až příliš snadno. Samozřejmě se mohl mýlit. Tendris na něj zapůsobil jako bratr, jehož Víra je naprosto upřímná a neochvějná. S velkou pravděpodobností ho jednoduše vůbec nenapadlo, že by mu řádový bratr mohl lhát, zvláště v případě, kdy se jedná o Popírače. Na druhou stranu, vážně bylo možné, aby muž, který celý svůj život strávil stíháním kacířů po celém království, postrádal jakýkoli náznak podezřívavosti?

Bez odpovědi na tyto otázky Vélín nemohl riskovat natolik, že by šel uprchlíky zkontrolovat. Necítil ve vzduchu nic, co by ho jakkoli znepokojilo, přesto ale zůstal v tábořišti, pojídal psí maso a přemýšlel, co udělá se svým novým společníkem.

Navzdory tomu, že byl Šrám vyšlechtěn ke stopování a zabíjení lidí, vypadal jako neobvykle veselé zvíře. Poskakoval po tábořišti, hrál si s klacky a kostmi, které vyhrabal ze sněhu, a nosil je Vélínovi, který

brzy pochopil, že snaha mu je vzít je naprosto zbytečná. Nebyl si ani trochu jistý, jestli mu po návratu do kláštera řádu dovolí si psa nechat. Mistr Šekril, který měl na starosti psinec, asi takovou příšeru vedle svých milovaných psů chtít nebude. Spíš ho podříznou hned, jakmile se objeví u brány.

Odpoledne vyrazili na lov. Vélín se připravil na další neúspěch, jenže Šrám brzy zachytil stopu. S krátkým zakňučením se prodíral závějemi tak rychle, že mu Vélín sotva stačil. Krátce nato narazili na zdroj pachu: tělo zmrzlého koloucha, který tady zjevně uvízl ve včerejší bouři. Kupodivu byl nedotčený. Šrám trpělivě seděl vedle těla a ostražitě si Vélína prohlížel. Vélín mršinu vyvrhl a vnitřnosti hodil Šrámovi, jehož nadšená reakce ho překvapila. Spokojeně kňučel a zběsile maso zhltal. Vélín dotáhl mrtvolu do tábořiště a cestou uvažoval, jak se všechno najednou změnilo. Ještě včera hladověl a dnes měl masa tolik, že ho ani nedokáže všechno sníst, než se pro něj mistr Hutril vrátí.

Brzy padla tma. Bezmračná, měsícem ozářená noc proměnila závěje sněhu v modrostříbrné obláčky, nad nimiž se třpytila nekonečná hvězdná klenba. Kdyby tady byl Kenis, dokázal by pojmenovat všechna souhvězdí, ale Vélín poznal jen několik nejznámějších: Orionův meč, Jelena a Pannu. Kenis jim jednou vyprávěl legendu, podle které duše prvních Zemřelých zpoza hranice světa poselí oblohu hvězdami a seskupili je do souhvězdí, aby budoucím generacím ukazovala cestu životem. Mnozí tvrdili, že ve hvězdách dokážou číst. Často se shlukovali především na tržištích a poutích, kde za hrst drobných nabízeli čtení osudu.

Zrovna přemýšlel o tom, proč Orionův meč ukazuje k jihu, když se ten nepříjemný pocit proměnil v chladnou jistotu. Šrám ztuhl a pozvedl hlavu. Nešlo o žádný pach, zvuk ani jiné varování, něco však nebylo v pořádku.

Vélín se přes rameno ohlédl k nehybnému listí za svými zády. *Pohybuje se tak tiše, říkal si obdivně. Žádný zabiják by tak obratně postupovat nedokázal.*

„Jestli máte hlad, bratře,“ zavolal, „mám tady spoustu masa.“ Otočil se zpátky k ohni a přiložil několik polínek, aby plameny šlehalý dost vysoko. Po krátké chvíli se ve sněhu ozvaly kroky, načež naproti němu

vystoupil ze tmy Makril a natáhl ruce k ohni. Na Vélina se ani nepodíval, zato se zamračil na Šráma.

„Měl jsi tu příšeru zabít,“ zabručel.

Vélin zašel do přístřešku pro kus masa. „Jelen,“ hodil ho Makrilovi.

Podsaditý muž nabodl maso na nůž, který podepřel nad ohněm několika kameny. Pak si na zem rozložil příkrývku a posadil se.

„Pěkný večer, bratře,“ řekl Vélin.

Makril něco zabručel, sundal si boty a promnul si chodidla. Zá-
pach donutil Šráma vstát a odplížit se pryč.

„Mrzí mě, že bratr Tendris mým slovům nevěřil,“ pokračoval Vélin.

„On ti věřil.“ Makril si něco vyštouřoval mezi prsty na nohou a hodil to do ohně, kde to puklo a zasyčelo. „Je to skutečný muž Víry. Zatímco já jsem podezřívavý hajzl z nuzných poměrů. Proto vyhledává moji společnost. Nechápej mě špatně, je to schopný chlap, ten nejlepší jezdec, jakého jsem kdy poznal, a taky dokáže z Popíračů vytáhnout informace dřív, než se stihneš vysmrkat. Ale v některých věcech je úplně bláhový. Slepě důvěřuje vyznavačům Víry. Podle něj věří všichni v totéž co on.“

„Ale vy ne?“

Makril postavil boty blízko k ohni, aby uschly. „Já lovím. Hledám stopy, znamení, důkazy, pachy ve větru, zbytky krve. To je moje Víra. Co tvoje, hochu?“

Vélin pokrčil rameny. Tušil, že za Makrilovou otevřeností bude nějaká léčka, a tak se rozhodl, že nejlepší bude prozradit toho co nejméně. „Následuji Víru,“ odpověděl s důrazem na jistotu svých slov. „Jsem bratr Šestého řádu.“

„Řád má spousty bratrů a každý je jiný. Každý si hledá k Víře vlastní cestu. Nemysli si, že řád je plný ctihodných mužů, kteří věnují každou volnou chvíli podlézání Zemřelým. My jsme vojáci, chlapče. Život vojáka je tvrdý, prostý potěšení a plný bolesti.“

„Princip říká, že mezi vojákem a válečníkem je rozdíl. Voják bojuje pro peníze nebo pro čest. My bojujeme za Víru, válka je pro nás cestou, jak vzdát hold Zemřelým.“

Makril se zachmuřil, jeho obličej připomínal v nažloutlém světle ohně ostře řezanou zarostlou masku, oči upíral někam do dálky

a ztrácel se v nešťastných vzpomínkách. „Válka? To je jenom spousta krve a chyb a mužů šílených bolestí, kteří volají matky, dokud nevykrvácejí. Nic ctnostného v ní není, chlapče.“ Pak znovu zaostřil a pohlédl Véliinovi do očí. „Uvidíš to sám, ty prcku. Všechno to uvidíš sám.“

Vélin se v jeho společnosti najednou necítil dobře. Přiložil polínko do ohně. „Proč pronásledujete tu dívku?“

„Je to Popíračka. Zákeřná Popíračka, protože má moc ošálit srdce ctihodných mužů.“

„Co je to za moc?“

Makril osahal maso a začal jíst. Uždiboval z něj po malých kouscích, které poctivě přežvýkal a poté polkl. Byl to nacvičený, nevědomý postup člověka, který jídlo nevnímá jako potěšení, ale jako pouhý přísun energie. „Je to hrozivý příběh, chlapče,“ upozornil ho mezi sousty. „Mohl bys po něm mít noční můry.“

„Ty už mám.“

Makril zvedl husté obočí, ale nic na to neřekl. Namísto toho dojedl maso a vytáhl z vaku malou, kůží potaženou placatku. „Bratrův přítel,“ vysvětlil a přihnul si. „Cumbrélinská pálenka smíchaná se šťávou z juky. Udržuje člověka v teple, když stráží severní hranice a čeká, až ho podříznou lonační barbaři.“ Nabídl placatku Véliinovi, který však zavrtěl hlavou. Alkohol v řádu nebyl zakázaný, ale mnozí silně věřící mistři na něj hleděli s nelibostí. Někteří tvrdili, že cokoli, co otupuje smysly, je Víře překážkou a že čím méně si člověk pamatuje ze svého života, tím méně si toho s sebou musí nést za hranice světa. Bratr Makril tento názor očividně nesdílel.

„Takže ty bys chtěl slyšet o té čarodějnici.“ Uvolnil se, opřel se o kámen a čas od času si přihnul z placatky. „Říká se, že ji Koncil zatkl na základě nařčení z kacířských praktik. Taková tvrzení jsou často plná nesmyslů: lidé tvrdí, že slyšeli hlasy zpoza hranic světa, které nepřícházejí od Zemřelých, vymýšlejí si o uzdravování nemocných a spolčování s nestvůrami a tak podobně. Většinou jsou to jenom ustrašení nuzáci, kteří se vzájemně obviňují ze svých neštěstí, ale čas od času se objeví někdo jako ona.“

V její vesnici nastaly potíže. Ona i její otec byli cizinci, pocházeli z Renfélinu. Starali se jenom o sebe, on se živil jako písař. Místní feudál po něm chtěl, aby sepsal nějaké dokumenty, mělo to co do

činění se sporem ohledně dědictví jedné louky. Písař odmítl a o pár dnů později skončil se sekerou v zádech. Feudál byl bratranec místního soudce, takže s tím případem nikdo nic neudělal. O dva dny později vešel do hospody, přiznal se ke svému zločinu a podířzl si krk od ucha k uchu.“

„A tu dívku viní z čeho?“

„Vypadá to, že je někdo toho dne viděl spolu, což bylo zvláštní, protože se povídalo, že se vzájemně nenáviděli ještě předtím, než ten zmetek jejího otce zabil. Proslýchalo se, že na něj sáhla, krátce ho poplácala po paži. To, že je němá, a navíc cizinka, jí moc nepomohlo. Ani to, že je až příliš krásná a trochu moc chytrá. Lidem se na ní prý už dřív něco nezdálo, říkali o ní, že je *divná*. Ale to nakonec říkají o každém.“

„A tak jste ji zatkli?“

„Ale kdepak. Tendris a já, my jen pronásledujeme ty, kteří utekli. Bratři z Druhého řádu prohledali její dům a našli důkazy popíračské činnosti. Zakázané knihy, podobizny bohů, bylinky a svíčky, jako vždycky. Ukázalo se, že ona i její otec patřili k vyznavačům Slunce a Měsíce, to je taková malá sekta. Většinou jsou neškodní, protože se nesnaží ostatní obrátit na svoji víru, ale Popírač je jednoduše Popírač. Odvezli ji do Černé kobky. Hned další noc utekla.“

„Utekla z Černé kobky?“ Vélina napadlo, jestli si z něj Makril nedělá legraci. Černá kobka byla ohromná hrozivá pevnost ve středu hlavního města, jejíž stěny byly ušmudlané sazemi z blízké slévárny. Měla pověst místa, odkud člověk odejde jen na popraviště nebo na šibenici. Když někdo zmizel a sousedé se doslechli, že ho odvezli do Černé kobky, přestali se ptát, kdy se vrátí, vlastně o něm přestali mluvit úplně. A nikdo odtamtud nikdy neutekl.

„Jak je něco takového možné?“ divil se Vélina.

Makril si dlouze přihnul z placatky a pak vyprávěl dál. „Slyšel jsi někdy o bratru Šastovi?“

Vélina si vybavil některé nechutné historky z bitev, jež vyprávěli starší chlapci. „O sekerníku Šastovi?“

„To je on. Legenda řádu, obrovský muž s pažemi jako kmeny a pěsti jako šunky. Říká se, že než ho poslali do Černé kobky, zabil celou stovku mužů. Byl to skutečný hrdina... a současně ten největší

hlupák, jakého jsem kdy potkal. A taky byl zlý, zvlášť když se napil. Dělal v Černé kobce žalárníka.“

„Slyšel jsem, že to byl velký válečník, který řádu prokázal mnohé služby,“ namítl Vélín.

Makril si odfrkl. „Do Černé kobky rád odkládá nepohodlné lidi, chlapče. Ti, kdo přežijí svých patnáct let, a současně jsou příliš hloupí nebo šílení, aby se stali mistry nebo veliteli, jdou na dožití do Černé kobky hlídat kaciře, i když se k tomu vůbec nehodí. Takových Šastů už jsem viděl, velkých, ošklivých a krutých hlupáků, kteří nemysleli na nic jiného než na další bitvu nebo další džbánec piva. Většinou nepřežijí tak dlouho, aby začali překážet, ale když jsou velcí a silní, drží se jako smrad. Šasta vydržel dost dlouho na to, aby ho poslali do Černé kobky, Víra nám pomáhaj.“

„Chcete říct,“ uvažoval Vélín opatrně, „že ten trouba nechal její celu otevřenou a ona jednoduše odešla?“

Makril se zasmál. Byl to hrubý, nepřijemný zvuk. „Ne tak docela. Dal jí klíč od hlavní brány, ze stěny své ložnice sundal sekeru a začal zabíjet ostatní bratry ve službě. Sejmul deset mužů, než se jednomu z lučištníků podařilo zasáhnout ho tolikrát, aby ho aspoň zpomalil. Do konce i pak zabil ještě další dva, než ho dočista zneškodnil. Zvláštní je, že umřel s úsměvem na rtech, a ještě před smrtí řekl něco zvláštního: „Ona se mě dotkla.““

Vélín se přistihl, že si pohrává s jemnou tkaninou Sellina šálu. „Dotkla se ho?“ zeptal se a vybavil si její kaštanové kudrny a elfské rysy.

Makril si znovu notně přihnul z placatky. „Aspoň to tak říkají. Tos o jejich Temných schopnostech nevěděl, vid’? Když se tě dotkne, jsi už navěky v její moci.“

Vélín si v hlavě rychle přehrál každý okamžik, který strávil se Sellou. *Strčil jsem ji do přístřešku, dotkl jsem se jí prítom? Ne, byla dobře oblečená... Ale natáhla se ke mně... Cítil jsem ji, v hlavě. Je možné, že se mě tehdy dotkla? To proto jsem jí pomohl?* Tak rád by se Makrila vyptal na další věci, ale věděl, že by to bylo pošetilé. Už tak byl stopař dost podezřívavý.

„Od té doby ji já a Tendris pronásledujeme,“ pokračoval Makril. „Už jsou to čtyři týdny. Takhle blízko jsme se k ní ještě nikdy nedostali. Může za to ten hajzl, co ji doprovází. Přísahám, že než ho

zabiju, postarám se, aby dlouho a pořádně křičel.“ Zachechtal se a opět si přihnul.

Vélin se přistihl, že sahá po noži. Bratr Makril se mu zamlouval čím dál méně, až příliš mu připomínal ty zabijáky v lese. A kdoví co si vlastně myslel. „Představil se mi jako Erlin,“ hlesl.

„Erlin, Relis, Hetril, používá stovky jmen.“

„Tak kdo to vlastně je?“

Makril teatrálně pokrčil rameny. „Kdoví? Pomáhá Popíračům. Pomáhá jim se skrývat a utíkat. Vyprávěl ti o svých cestách? Od Alpírského císařství až po léndrejské chrámy?“

Vélin v dlaní pevně svíral rukojeť nože. „Ano, vyprávěl.“

„Ohromil tě, co?“ Makril si zhluboka říhl. „Taky jsem cestoval, víš? Sakra hodně jsem cestoval. Meldenejské ostrovy, Cumbrelin, Renfélin. Zabíjel jsem povstalce, kacíře a psance po celé naší slavné zemi. Muže, ženy, děti...“

Vélin už měl nůž napůl vytažený z pouzdra. *Je opilý, teď to půjde snadno.*

„Jednou jsme s Tendrisem natrefili na celou sektu, spousty rodin, které se klaněly těm svým bohům v nějaké stodole v Martišském lese. Tendris se rozčílil, v takových chvílích je lepší se s ním nehádat. Rozkázal nám zamknout vrata a rozlít po okolí lampový olej a potom škrtil křesadlem... Nikdy jsem si nemyslel, že děti dokážou ječet tak hlasitě.“

Vélin už měl nůž skoro vytažený, když si všiml něčeho, co ho přimělo se zastavit: v Makrilových vousech se třpytily stříbrné kapičky. On plakal.

„Ječely tak dlouho.“ Zvedl placatku k ústům, jenže zjistil, že už je prázdná. „Ksaku!“ S brbláním se mátožně postavil a odklopýtal někam do tmy, odkud se za chvíli ozval zvuk moči dopadající do sněhu.

Vélin věděl, že jestli to má skutečně udělat, teď je ta nejhodnější chvíle. *Podřízni tomu šmejdrovi krk při čurání.* Byl by to příhodný konec pro takového odporného chlapa. *Kolik dalších dětí zabije, jestli ho teď nechám žít?* Jenže ty slzy ho znejistily, prozradily mu, že Makril není pyšný na to, co dělá. A navíc je to člen řádu. Měl pocit, že by nebylo správné zabít muže, jehož osud může v budoucnu potkat i jeho

samotného. V tu chvíli se v něm probudilo pevné a neotřesitelné odhodlání: *Budu bojovat, ale nebudu vraždit. Budu zabíjet muže, kteří se mi postaví v bitvě, ale na nevinné meč nevztáhnou. Nebudu zabíjet děti.*

„Je u vás pořád ještě Hutril?“ zabručel Makril, když se zhroutil zpět na svoji příkrývku. „Pořád vás ještě učí stopovat?“

„Ano, je u nás. Vážíme si jeho moudrosti.“

„Do háje s jeho moudrostí. Víš, měla to být moje práce. Velitel Lilden říkal, že jsem ten nejlepší stopař v řádu. Slíbil mi, že až bude Principem, vezme mě do kláštera jako mistra přežití v divočině. Jenomže pak toho cvoka probodl nějaký Meldenejec a Principem se stal Arlyn. Ten svatoušek mě nikdy neměl rád. Vybral si Hutrila, legendárního mlčenlivého stopaře z Martišského lesa. A mě poslal honit kacíře s Tendrisem.“ Makril sebou s přivřenýma očima praštil na záda, jeho hlas přešel v šepot. „O nic takového jsem neprosil. Chtěl jsem jenom učit stopovat... Jako můj táta... Chtěl jsem jenom stopovat...“

Vélin se díval, jak usíná, a pak přihodil do ohně další dřevo. Šrám se přišoural zpátky k ohništi, několikrát se ostražitě podíval na Makrila a uložil se vedle Vélina. Vélin ho drbal za ušima. Nechtělo se mu jít spát, tušil, že bude mít sny plné hořících stodol a ječících dětí. Ačkoli už ho opustilo nutkání Makrila zabít, pořád ještě se v jeho blízkosti necítil příjemně.

Další hodinu strávil tím, že se Šrámem po boku pozoroval hvězdy. Na druhé straně ohně Makril v tichosti vyspával opilost. Vélina zaujalo, že nevydává téměř žádné zvuky, vůbec nechrápal ani nechrčel, dokonce i jeho dech byl tichý. Vélin uvažoval, jestli se to dá naučit, nebo je to instinkt, který si po letech služby osvojí všichni bratři. Schopnost tichého spánku člověku bezpochyby mohla prodloužit život. Když mu únavou začala padat víčka, odebral se do přístřešku a zachumlal se do deky. Šrám ležel mezi ním a vchodem. Došel k závěru, že ho Makril nepřišel zabít, ale raději zůstával ostražitý a zdálo se mu nepravděpodobné, že by se stopař odhodlal k útoku, když bude pes ležet v cestě.

Vélin se přitulil ke zvířeti, vychutnával si teplo jeho těla a byl rád, že si ho nechal. Jsou i horší věci než mít za kamaráda uslintaného psa...

